பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி உரை,

மீ வேதாசலம்,
பல்லாவரம்.

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி

உரை,

இது

பல்லாவரம்

சமரச சன்மார்க்க நிலையகுரு

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டுப்,

பல்லாவரம்

சமரச சன்மார்க்க நிலையத்தின்கண் உள்ள

டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

1919.

விலை ஒன்றரை ரூபா.

முதற் பதிப்பு, 1906.

இரண்டாம் பதிப்பு, 1919.

கைம்மாறு சிறிதுங்கருதாத

பேரருட்பெருக்கத்தால்

எனக்குத் தமிழ்ச்செவியறிவுறுத்திய

என் இயற்றமிழாசிரியர்

ஸ்ரீமத் வெ. நாராயணசாமிப் பிள்ளையவர்களை

நினைந்துருகுதற் பொருட்டாக

இந்நூல் என்னால் வகுக்கப்படுகின்றது.

பொருளடக்கம்.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

சென்னைக் கிறித்துவகல்லூரியில் தமிழாசிரியரா யிருந்து, கலை நாற் புலமைக்குப் பயிலும் மாணாக்கர்க்கு யாம் தமிழ் நூல் கற்பித்துவந்தகாலத்தில், கி.பி.௧௯௦௩-ஆம் ஆண்டு பழைய பத்துப்பாட்டுக்களில் ஒன்றான முல்லைப்பாட்டுப் பாடமாக வந்தது. அப்போது நச்சினார்க்கினியர் உரையோடு சேர்த்து யாம் மாணாக்கர்க்கு அதனை அறிவுறுத்தி வருகையில், செய்யுள் இயற்றிய ஆசிரியர் கொண்ட முறைக்குமாறாக நச்சினார்க்கினியர் தமதுரையில் செய்யுளில் உள்ள சொற்களையுஞ் சொற்றொடர்களையுந் தமக்குத்தோன்றியவாறெல்லாம் முன்பின்னாக மாற்றி உரைகூறுமிடங்களில் முதலில் நச்சினார்க்கினியர்உரையினை விளக்கி, அதன்பின்னர் ஆசிரியர் கொண்ட முறைப்படியே வைத்து யாம் ஒரு புத்துரை கூறுவேமாயினேம். ஆங்கிலநூல் உணர்ச்சியாற் பகுத்தாராயும் அறிவு ஆற்றல் உடைய அம்மாணாக்கர்கள் 'நச்சினார்க்கினியருரை' செய்யுளுக்கு இசையவில்லை' என்றும், 'தாங்கள் கூறும் புத்துரையே செய்யுளுக்கு மிக இசைந்து ஆக்கியோன் கருத்தை நன்கு விளக்குவதாய் இருத்தலின், தங்களுரையே யாங்கள் பயிலுதற்கு எளியதாய் இருக்கின்றது. ஆதலால், தங்களுரையினையே எழுதி அச்சிட்டு எங்கட்கு உதவிபுருதல் வேண்டும்' என்றும் பகர்ந்து எமதுரையினைப் பதிப்பிடுதற்கு ஆம் செலவினையுந் தாமே ஏற்றுக்கொண்டு, தாம் ஒருங்குசேர்ந்து 'அன்போடு பொரு

ளுதவியுஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் செய்த அவ்வுதவி என்றும் மறக்கற்பாலதன்று. உடனே யாம் முல்லைப் பாட்டிற்கு விரிவாக ஆராய்ந்த எமதுரையினைப் புத்தக வடிவில் அச்சிட்டு அம்மாணாக்கர்க்கும் பிறர்க்கும் வழங்கினேம். அப்பாட்டிற்கு யாம் எழுதிய அவ்வாராய்ச்சியுரையைப் போன்றது எதும் அதற்குமுன் தமிழில் எவராலும் எக்காலத்தும் எழுதப்பட்டதில்லை. தமிழின் அருமையை யுணர்தற்கு வழி அறியாமையால் அதனைப் புறம்பழித்து வந்த மாணாக்கர்கள் எமது ஆராய்ச்சியுரையினைச் சிறிது பயின்ற அளவானே அதன்கண் அவா மிகுதியும் உடையராய் அதனை விரும்பிக் கற்பாராயினர். தமிழ்ப்புலவர்களிற் பலரும் அவ்வாராய்ச்சியுரையினைப் பார்த்து வியந்து மகிழ்ந்து அதனைச்சிறந்தெடுத்துப் பாராட்டி எமக்குத் திருமுகங்கள் எழுதிவிடுத்தனர்; அதற்காக அவர்கட்கு யாம் நிரம்பக் கடமைப்பட் டிருக்கின்றேம். அதுநிற்க.

திரும்பவுங் கி-பி ௧௯௦௬-ஆம் ஆண்டு, பத்துப் பாட்டுக்களில் மற்றொருசெய்யுளான பட்டினப்பாலை என்பது கலைநாற்புலமை மாணாக்கர்க்குப் பாடமாய் வந்தது. முன்னரே யாம் முல்லைப்பாட்டிற்கு எழுதிய ஆராய்ச்சி யுரையினைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற அவ்வாண்டின் மாணாக்கர்கள் தமக்குப் பாடமாய் உள்ள பட்டினப்பாலைக்கும் அங்ஙனமே ஓர் ஆராய்ச்சியுரை எழுதிப் பதிப்பிட்டுத் தருமாறு வேண்டித் தாமும் ஒருங்கு சேர்ந்து அதற்காம் செலவுக்குப் பொருளுதவியுஞ் செய்தார்கள்; அவர்கள் செய்த அவ்வுதவிக்கும் யாம் பெரிதும் நன்றியறியக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேம். அங்ஙனமே அவர்கள் வேண்டுகோட்கிணங்கிப் பட்டி

னப் பாலேக்கும் ஒரு விரிந்த ஆராய்ச்சியுரை எழுதி, அதன் முதலிருபகுதிகளேயும் அவ்வாண்டிற் கூடிய மதுரைப் புறத் தமிழ்ச்சங்க கூட்டத்தில் அதன் தலே வர் விருப்பிற் கிசைந்து படித்துக்காட்டினேம்; அப் போது அவ் அவையிலிருந்த தலேவரும் தமிழ்ப்புலவ ரும் நமதாராய்ச்சியுரையினைப் புகழ்ந்து பாராட்டிப் பேசினர். அதற்காக அவர்கட்கு நன்றிசெலுத்துங் கடப்பாடு உடையேம். பின்னர்ச் சிலதிங்களில் எமது பட்டினப்பாலே ஆராய்ச்சியுரை முழுதும் பதிப்பாகி வெளிப் போந்து உலாவலாயிற்று. யாம் எழுதிய முல்லேப்பாட் டாராய்ச்சி யுரையும் பட்டினப்பாலே யாராய்ச்சியுரையும், தமிழ் மாணக்கர்க்கும் தமிழ்ப் புலவர்க்கும் தமிழறிஞர்க்கும் பழைய அருந்தமிழ்ச் செய்யுட்களிற் பொதிந்து கிடந்த அரும்பெரும் பொருள்களே ஆராய்ந்து உணர்தற்குரிய முறைகளேக் காட்டி அவர்க்குப் பெருமகிழ்ச்சியினை விளேத்து வந்த தென்பதற்கு, அவரிற் சிலர் பலர் எமது ஆராய்ச்சி முறையினைப் பின்பற்றி நூல்களிலும் பத்திரிகைகளி லும் எழுதி வருவதே சான்றும். ஆங்கிலத்தில் நூல் எழுதும் ஆங்கில அறிஞர் தாம் பிறர் முறைகளேப் பின் பற்றி எழுதினும், பிறர் நூல்களில் உள்ள சொற்களே யுஞ் சொற்றெடர்களேயுந் தாமெடுத்து ஆண்டாலும் ஆங்காங்குத் தாம் அவ்வாசிரியர்க்குக் கடமைப்பட் டிருக்கும் இடங்களேக் குறித்துப்போவர். அத்தகைய நேர்மை நந் தமிழ்ப் புலவரிடத்துப் பெரும்பாலும் இன்மையின், தாமெடுத்தாண்டவர்க்குத் தமது கடமை யினைப் புலப்படுத்தாது எல்லாந் தாமே கண்டு அறிந் தெழுதினர்போல் வாளாதுபோவர். 'தமிழ்மொழி

வரலாறு' எழுதினவர் யாம் ஞானசாகர முதற்பதுமத்தும், முதற்குறள்வாத நிராகரணத்தும் எழுதியவற்றை யெடுத்துத் தமது புத்தகத்திற் பாதியை நிரப்பிக் கொண்டும் எமக்குத் தாங் கடமைப்பட் டிருத்தலைச் சிறிதுமே கூறாது போயினர். கரிகாற் சோழனைப்பற்றி எழுதிய மற்றொருவர் எம்முடைய திருக்குறளாராய்ச்சியினின்றும் இப்பட்டினப்பாலை யாராய்ச்சியினின்றும் தாம் எடுத்தெழுதிக் கொண்ட கடமைப் பாட்டினைத் தெரிவியாமலே போயினர். இங்ஙனமே 'கார் நாற்பதிற்கு' ஒரு புதிய உரை வரைந்து சின்னாட்கு முன் வெளியிட்ட வேறொருவர் அதற்குரை எம்பால் ஒரு திங்களிருந்து நேரே கேட்டும், எமதாராய்ச்சியுரைகளையே முழுதும் பின்பற்றி எழுதியும் தமதுகடமைப் பாட்டினைக் கிளவாது போயினர். இங்ஙனமே, நூலெழுதுவோரும் அவைகளில் விரிவுரை நிகழ்த்துவோரும் எம்முடைய ஞானசாகரத்தும் பிறநூல்களிலும் ஏராளமாக எடுத்துப் பயன் படுத்திக் கொள்வாராயினும், தாம் எமக்குக் கடமைப்பட்டிருத்தலை மட்டும் தெரிவிப்பாரல்லர். நந் தமிழறிவார்க்கு இந்நேர்மை இல்லாதொழியினும், யாம்எழுதுவன பலர்க்கும் உதவியாய் நின்று மென்மேல் ஆராய்தற்கு வழி திறந்து காட்டிப் பயன் படுதல் பற்றியும், அவற்றால் நம் செந்தமிழ் மொழியின் அருமை பெருமைகள் தமிழ் வழங்கும் நாடெங்கும் பரவுதல் பற்றியும் யாம் பெரிதும் உளம் மகிழ்ந்து எல்லாம் வல்ல இறைவற்கு நன்றி செலுத்துகின்றேம். இன்னும் யாம் எழுதிவைத்திருக்கும் குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரையும், மலைபடுகடாம் ஆராய்ச்சியுரையும், இனி யெழுத நினைத்திருக்

கும் ஆராய்ச்சி யுரைகளும் விரைவில் வெளி வருதற் குத் திருவருள் உதவிபுரியுமென்று எதிர்பார்த்திருக் கின்றேம். அது கிடக்க.

இனி, இப்பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரையின் இரண்டாம் பதிப்பின்கட் சில சீர்திருத்தங்கள் செய் யப்பட் டிருக்கின்றன. முதற் பதிப்பில் பட்டினப் பாலைச் செய்யுள் சேர்க்கப்படவில்லை. இவ்விரண்டாம் பதிப்பில் அது சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், இப்போது இவ்வுரையைக் கற்போர் இதன் செய்யுளுக் காக வேறு அச்சுப்புத்தகத்தை நாடவேண்டுவதில்லை. எமதிட முள்ள ஓர் ஏட்டுச் சுவடியையும் அச்சுப்புத்த கத்தையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்துச் செய்யுளிற் சில பாட வேறுபாடுகள் காட்டியிருக்கின்றேம்.

முதற் பதிப்பில் இல்லாத விளக்க உரைக் குறிப்பு கள் இன்னும் பல இதன்கட் சேர்க்கப்பட்டிருக் கின் றன. அவையே யன்றியும், சொற்களுக்குப் பொருள் கள் இவை யென்று துணிவுதோன்றுதற் பொருட்டு, இப்பாட்டின்கட் போந்த அருஞ்சொற்கட் கெல்லாம் பொருள்கள் எழுதி அவற்றை அகரவரிசைப் படுத்தி யிருக்கின்றேம். இஞ்ஞான்றைப் புலவர் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் தமிழ்ச்சொற்கட்குப் பொருள் கள் சொல்லுவதும் எழுதுவதும் செய்து போதருகின் ருர். தமிழ் தொன்றுதொட்டுவழங்கிவரும் மொழியாக லின் அதன் சொற்களைப் பண்டுள்ளோர் எவ்வெப் பொருளில் வழங்கினுரென்பதனை இயன்றவரையில் நன்காராய்ந்துபார்த்துப் பழையநூல்கட்கு உரைவகுத் தலே பொருத்தமுடைத்தாம். பண்டையோர் ஒரு சொல்லை ஒருபொருளில் வழங்கப் பின்னையோர்

அதற்கு வேறொரு பொருள் கற்பிப்பாராயின், அவர் முன்னையோர் கருத்தை ஒருசிறிதும் உணர்ந்தாராக மாட்டார், ஆனது கொண்டு, இதன்கட் புதுவதாகச் சேர்க்கப்பட் டிருக்கும் அருஞ்சொற்பொருளில் ஒவ்வொரு சொற்பொருட்கும் பண்டை நூலுரைகளி லிருந்தும், திவாகரம்பிங்கலந்தை முதலியநிகண்டு நூல்களிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் காட்டி யிருக்கின்றேம்.

இனி, இப்பதிப்பின்கண் மற்றொரு முதன்மை யான மாறுதல் செய்திருக்கின்றேம். பெரும்பாலும் வடமொழி புகுதாமல் தனித்தமிழ் நடையில் நூல்கள் எழுதுவதே எமக்கு இயற்கை என்றாலும், வடசொற்களை அறக்களைய வேண்டு மென்னுங் கடைப்பிடி நம துளத்தில் முன்னிருந்ததில்லை. ஆனால், இஞ்ஞான்று பலவகைப்பட்ட நூல்கள் எழுதுவோரும் வடசொற்களையும் பிற சொற்களையும் தமிழில் ஒரு வரைதுறையின்றிப்புகுத்தித் தமிழின்தீஞ்சுவையையும் அழகா வனத்தையும் கலங்காத் தூய்மையையும் பழுது படுத்தி அதனை யழிக்க முன்வந்திருத்தல் கண்டும், பொருள்களைத் தெரித்தற்கு வேண்டிய அளவு சொற்கள் இல்லாமற் பலவகைக் குறைபாடுகள் உடைய ஆங்கில மொழியைப் பிறமொழிக் கலப்பில்லாமல் வழங்குவது பெரிதும் வருத்தமே யென்றாலும் அம்மொழிக்குரிய ஆங்கில நன்மக்கள் இபன்றமட்டும் அதனைத் தூய்மையாகவே வழங்கல் வேண்டுமென்று கட்டுரைத்து வருதல் கண்டும் மற்றைமொழியின் உதவியை வேண்டாது தனித்து இயங்கவல்ல சொல்வளமும் பொருட் செழுமையும் உடைய நம் செந்தமிழ் மொழியை அதற்கேயுரிய சொற்களால் வழங்காமல்

அயல் மொழிச் சொற்களை இடையிடையே நுழைத்து அதன் அழகையும் வலிமையையுஞ் சிதைத்தல் பெரி தன் குற்றமாமென உரைக்கின்றேம். இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டா லன்றித் தமிழிற் பிற சொற்களைப் புகுத்தல் நிரம்பவும் பிழைபாடு உடைத்தாம். 'தமி ழிற் பிறமொழிக் கலப்பு' என்று யாம் எழுதிய பிறி தொரு கட்டுரையில் இதனைப்பற்றி விரித்துப் பேசி யிருக்கின்றேம். ஆகவே, முதற் பதிப்பில் இவ்வாராய்ச் சியுரையில் ஆங்காங் கிருந்த சிற்சில வடசொற்களையும் இப்பதிப்பிற் களைந்து விட்டு, அவற்றிற்கு நேரான தமிழ்ச் சொற்களையே அவ்விடங்களில் அமைத்திருக் கின்றேம். இங்ஙனமே இனிப்பதிப்பிடும் எம்முடைய நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் வடமொழிச் சொற்கள் இல்லாவாறு அவற்றை முற்றுங் களைந்துவிட உறுதி செய்திருக்கின்றேம். ஆனாலும், சிறப்புப் பெயர்களா யுங் குறியீடுகளாயும் வழங்கும் ஒரு சில வடசொற் களை மட்டும் இன்றியமையாது வேண்டிய இடங்களில் எற்றுக் கோடல் இழுக்கு ஆகாதென்பதும் உரைதல் வேண்டும். தமிழிற் பயன்படும் நூல்கள் எழுதும் அறிஞர் எல்லாரும் அயல்மொழிச் சொற்களைத் தம் மால் இயன்றமட்டும் விலக்கித் தூய தமிழிலேயே எழு தப் பழகுவராயின் அதனால் நம் செந்தமிழ் வளம் மிகப் பல்கித் துலங்குவதோடு, அதனைத் துலக்கும் அவர்க்கும் அழியாப் புகழும் அறமும் உண்டாமென்க.

பல்லாவரம்,
சமரச சன்மார்க்க நிலையம்,
சாலி, கஅசக ஆம் சித்திரை மீ

வேதாசலம்

PREFACE. TO THE FIRST EDITION

" *And it was through nature, thus ennobled by a semblance of passion and thought, that he approached the spectacle of human life. Human life, indeed, is for him, at first, only an additional, accidental grace on an expressive landscape* "— Walter Pater on Wordsworth.

Pattinappalai is an old Tamil idyll of 301 lines, on which the following is a critical commentary. It was composed by poet *Rudrankannanar* in the middle of the first century before Christian era. The poem is set forth with simple thoughts and choicest expressions that characterise a perfect classic. Further it belongs to the old realistic school of Tamil poetry of the Pandian academy.

It will be seen from the poem that the poet who had a charming wife whose affections for him were unbounded and whose happiness he sought to maintain by a reflection of the same sentiments on his part, once made, on account of pecuniary straits, arrangements to go to *Kavirippum pattinam* a city very far from his village and pay a visit to the then prince *Karikalachola :* but when the news of his departure had come to the knowledge of his beloved wife, she was pierced with dire

affliction at the thought of her dear husband's separation and became inconsolable therewith. On beholding the pensive condition of his loveliest wife, the poet deferred his journey. And in order to console her he composed this poem in her presence, addressing to his mind of his unwillingness to part with such a charming and affectionate maiden whose caresses, it is told, were as sweet as the reign of *Karikala*, even if it were to preclude him from a rare opportunity of receiving as a gift the richest city of the great Chola monarch. While speaking of this gift, in the midst of his broodings over the mellow beauty of his wife, he brings in a vivid picture of the natural and artificial beauty presented in the country sides and the town parts of the Chola kingdom and also of the glory and victory of the prince *Karikala*. How artfully the poet links on to the central idea of this poem the scenic beauty of the vast Chola kingdom and the greatness of its reigning monarch is a matter for deep critical insight.

In his conception of this vast universe, nature and mind are bound up inseparably. All the natural objects constitute, as it were, a permanent habitation for the soul within. The inner thought-force of the mind vibrates in such a way as to mould the elastic owtward matter consistently with its own principles. And so, to admire the outward beauty of nature is to appreciate the inward beauty of the intelligent soul within. Except through the perception of senses, it is not possible for the individual mind to appre-

hend the inmost lying spirit and become one with it. When one communes with the still life of nature, all his thoughts that were running before in different directions become collected up and converge to one definite point in the universal Self which pierces ant illumines its whole being and makes it brighter and brighter till its limited area of intelligence is lighted up to an unlimited extent and swallowed in the effulgence of the Supreme Spirit. Thus a study of nature forms one wholesome element in the old classical poetry of Tamil to which our poet *Rudrankannanar* belongs; as for the study of human mind, it conceives that it can be made effectual only in close connection with that of the former. Sticking, therefore, to this principle of Tamil classical poetry with an absolute determination of mind, our old poet devotes the main portion of his idyll to portray the rural charms and the sea-coast beauties, and then weaves them all into that part in which his ideal love for his wife stands out in great prominence colouring the whole poem with its soft rose-gleam. From this it will be manifest that the poem fascinates at first the reader's imagination with a sensuous beauty, and then elevates it higher and higher up till it refines it into a purer etherial substance susceptible of reflecting in itself the thoughts and sentiments coming from an unknown source.

The artistic sequence of poetic thoughts that find their expression in chaste and simple Tamil has been thoroughly studied in the body of this work.

And in tracing up link after link the steady development of the poet's central idea throughout the poem, I have criticised the old commentary of *Nachchinarkkiniar* which gives in an unusual and fantastic manner a distorted meaning of the poem and have explained its sum and substance in a very simple and natural way.

The first two parts of this critical commentary were, at the request of the President of the *Madura Tamil Sangam*, read before the last annual meeting of it, and were very much appreciated by the learned Pandit members and others present on the occasion. Having been encouraged at the reception that was accorded to it and to a similar commentary of my own on another classical ode *Mullaippattu* which was published some years ago, I send forth this volume as my humble contribution to the critical literature of my mother tongue which is one of the ancient and highly cultivated languages of the world.

Madras,
25 th Sept. 1906

VEDACHALAM

உரைப்பாயிரம்.

கொழுஞ்சுவை கெழுமிய செழுந்தமிழ் வழக்கின்
உரையும் பாட்டுமென இருதிறனுளவே, அவற்றுள்
உரையெனப் படுவது வரையறை யின்மையின்
சொற்பல வாகி நற்பொருள் விளக்கி
அறிவுகளி நுலக்குங் குறியது வுடைத்தே;
வாட்டமில் சிறப்பிற் பாட்டெனப்படுவது
கரும்புகன் றுடைத்த விரும்புபிழி யிறுக
முறையிற் றுழைஇத் தாழா கட்டோன்
எரியகைந் தன்ன எழிற்பொற் பாண்டில்
விளிம்புற நிறைத்தாங்கு முதுவாய்ப் புலவோன்
பாவிடைச் சுருக்கிய பயன்கெழு சொல்லிற்
கருதுகொ று மாழ்ந்த காழ்த்தபொருள் பொதிப்ப
என்புநெக் குருகும் இசையுடன் றழீஇ
இயற்கையின் வழாஅ மறிவொருங் குறுக்கி
இன்புணர் வெடுப்பி யன்பே யுருவாம்
முழுமுதற் பொருளொடுங் கெழுவிடப் பயக்கும்
ஆனாத் தகைமைப் பான்மைய துடைத்தே;
இத்தகு சிறப்பின் நற்றமிழ்ப் பாக்கள்
பின்றைநாட் காண்டல் பெரிதரி தாயினும்
பண்டைக் காலத்துப் பழுத்தறிவு மாண்ட
நல்லிசைப் புலவோர் நயமுறக் கிளந்த
முதிர்கடலெக்கர் மணலினும் பலவே; அவற்றுள்,
ஓம்பா தொழிந்தன போக நாம்பெற
இற்றைநாட் போந்த முற்றுகழிழ்ப் பாவுள்

முருகுமுத லிருக்க அரியன பத்தும்
வரம்பிட லாகாப் பெருஞ்சிறப் பினவே; அவற்றுட்
பட்டினப்பாலை யின் முட்டறு மாட்சி
உரைவிளக்க விரித்தற் கரிதிலெ னாயினு
உருத்திரங் கண்ணனெ னுங் காட்சிசால் புலவன்
திருத்தகு சீர உள்ளக மலர்தலின்
அதன்வயிற் றுளும்பிய அறிவுநறை பிலிற்றி
விளங்கிய வுணர்வால் ஓருதப்பட்டு
வளங்கெழு மற்றதன் மாட்சி தெரிக்குவெனே.

பட்டினப்பாலை

ஆராய்ச்சியுரை.

பாட்டினியல்பு.

வேந்தர் பெருமானான சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் செங்கோலோச்சிய தலைநகரான காவிரிப் பூம் பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறு முகத்தால், குறிஞ்சி முல்லை பாலை மருதம் நெய்தல் என்னும் அகனைந்திணை யொழுக்கத்தில் இடைநின்ற பாலை யொழுக்கத்தை உணர்த்துதற்குப் புகுந்த நல்லிசைப் புலவரான உருத்திரங் கண்ணனார் இப்பாட்டிற்குப் பட்டினப்பாலை யெனப் பெயர் குறித்தருளினார்.

இனி, இதனாசிரியர் புறத்தே கட்புலனுக்கு உருவாய்த் தோன்றும் பட்டினத்தையும், அகத்தே உயிரினுணர்வுக்குப் புலனாய் அருவாய்த் தோன்றும் பாலை யொழுக்கத்தினையும் பாடுதற்குப் புகுந்த நுணுக்கத்தை உணருங்கால் இப்பாட்டின் உயர்ச்சி தெற்றென விளங்கா நிற்கும். அருவாய் அறிவாய் இன்பமாய் யாண்டும் பரந்து நிற்கும் முழுமுதற் பெரும்பொருளைக் கறை கெழுமிய அறிவும் முறைதழுவாச் செயலுமுடைய உயிர்கள் அறிந்தடைதற்கு இருதிறப்பட்ட நிலைகளிருக்கின்றன. அவை அறிவுநிலை உணர்வுநிலை என்பனவாம். இவற்றுள் அறிவுநிலை என்பது காணப்

பட்ட வருவான இவ்வுலகியற் பொருள்களின் வியத்தகு அமைதிகளைக்கண்டு இவை தம்மை இங்ஙனம் அமைத்தவனான பேரறிவும் பேராற்றலு முடைய முதற்பொருள் ஒன்றுண்டென்று அதன் இருப்பு மாத்திரம் அறிவிப்பதாம். மற்று அம் முதற்பொருளின் உண்மைத் தன்மையோ அவ்வறிவுக்கு ஒரு சிறிதாயினும் புலப்படமாட்டாதாம். உயிர்களின் அறிவு, உலகியற் பொருள்களை ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று அறிதற்குக் கருவிகளான மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் புறக்கருவிகளைந்தானும், மனஞ் சித்தம் புத்தி யகங்காரம் என்னும் அகக் கருவிகள் நான்கானும் நடைபெறுவதொன்றும். அகம் புறம் என்னும் இக்கருவிகளின் றுணைகொண் டன்றி அவ்வறிவு வேறு தனித்து நடைபெறக் காணாமையானும், அங்ஙனம் நடைபெறுமிடத்தும் அவ்வறிவாற் பற்றப்படுவன மண் புனல் அனல் கால் விசும்பு என்றற் றொடக்கத்து ஐம்பூதங்களும் அவ்வைம் பூதங்களின் சேர்க்கையாற் பிறந்த பொருட்டன்மைகளுமே யன்றிப் பிறிதின்மையானும், முழுமுதற் பெரும் பொருளான கடவுள் இவ்வாறு அறியப்பட்டபொருள்களுள் ஒன்றன்றாய் இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டதாய் விளங்குவதொன்றாகலானும் அவ்வறிவுக்கு அம் முதற் பொருள் ஒரு சிறிதாயினும் புலப்படற் பாலதன்றாய் நிற்றல் பெரிதும் பொருத்தமாவதேயாம். இது பற்றியே அறிவு நூல்களெல்லாம் இறைவனை இவ்வுலகத்துப் பொருள்களுள் ஒன்றாய் வைத்து உடம்பாட்டால் ஓத ஏலாமை தெளியக்கண்டு, இவற்றுள் இதுவுமன்றாய் அதுவுமன்றாய் மற்றெதுவுமன்

ளப் அப்பாற்பட்டதென்று எதிர்மறை முகத்தான் லைத்து விளக்குதற்கு மாத்திரம் ஒருப்பட்டு "விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேதவிதியல்லர் விண்ணு நிலனுந், திரிதருவாயுவல்லர் செறுதீயுமல்லர் தெளிநீருமல்லர் தெரியில்" என்றும்,

"பந்தமும் வீடுமாய பதபதார்த் தங்களல்லான்
அந்தமு மாதியில்லான் அளப்பில னதலாலே
எந்தைதா னின்னனென்று மின்னதா மின்னதாகி,
வந்திடா னென்றுஞ்சொல்ல வழக்கொடு மாற்றமின்றே"

என்றும்.

"அல்லையீ தல்லையீதென மறைகளு மன்மைச்
சொல்லினாற் றுதித்திளைக்கு மிச்சுந்தான்" என்றும்

"பூதங்களல்ல பொறியல்ல வேறுபுலனல்ல வுள்ளமதியின், பேதங்களல்ல இவையன்றிநின்ற பிறிதல்லவென்று பெருநூல், வேதங்கிடந்து தடுமாறு வஞ்சவெளியென்ப கூடன்மறுகிற், பாதங்கணோவ வளையிந்தனுதி பகர்வாரையாயு மவரே" என்றும் கூறுவவாயின.

இனி, இப்பெற்றித்தான அறிவுக்குப் புலப்படாமையால் இறைவன் உண்டென்று மாத்திரங்கூறுதலாற்போந்தபயன் என்னையெனின்; அறிவு நிலைக்கு அவன் புலப்படானாயினும் அதற்கு மேற்பட்ட உணர்வுநிலையில் அடையப்படு பொருளாய் விளங்கித் தோன்றுமாகலின் அது கடாவன்றென மறுக்க. அற்றேல், உணர்வு நிலை நம்மனோர்பாலுண்டென்பது எற்றாற் பெறுதுமெனின்; காதற்கிழமையிற் சிறந்தாரிருவர் அவ்வுரிமையினைத் தாங் கருதும்போதெல்லாம் அவரகத்தே ஓரின்பந் தோன்றுதல் அனுபவ மாத்திரையாய் விளங்கக் கிடந்ததொன்றும். அவ்வின்பம் அது தோன்றப்பெற்றார் தமக்கே புலனாயி

வல்லது அஃதிவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்கு அறிவிக்கவும் உரைக்கவும்படாத இயல்பிற்றும். காணவுங் கருதவு முரைக்கவும் படாத முதல்வனோ டொற்றித்து நின்று அவனையநுபவித்தல், அவன் போற் காணவுங் கருதவும் உரைக்கவும் படாத உணர்வுநிலை யொன்றற்குமாத்திரமே வாய்ப்பதாம். என்னை? அகத்தே தோன்றும் அன்பும் அவ்வன்பே தனக் குண்மையுருவாய்க் கொண்ட முதற்பொருளும் வேறல்லாமையால், அவ்வன்பு வரம்பின்றி இளகி விரிந்த உணர்வுநிலையில் அஃதின்பப்பொருளாய் முறுகித்தோன்றல் இன்றியமையாததாகலின்; இவ் வுண்மை யுணர்ந்தே திருமூலரும்.

“ அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தியாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே” என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினர்.

ஆகவே, முழுமுதற்கடவு ளுண்டென்பதனை விளங்க அறிவித்தற்குரிய அறிவுநிலையும், பின் அத னோடு வேறறக் கலந்துநின் றின்புறுதற்குரிய உணர்வு நிலையு மென்னும் இருதிற நிலையினையும் உயிர்களுக்கு முறுகுவித்துப் பின் அவ் வறிவுநிலையினையுங் கழலச் செய்து தூய அன்புருவாய் விளங்கும் உணர்வுநிலையை நிலைபெறுக்குவித்து உயிர்களுக்கு அளந்தறியப்படாத பெரும் பயனைத் தருதற்கு இன்றி யமையாக் கருவி யாவதுதான் பாட்டென்பது. அற்றேல், உரையுஞ் செய்யுளு மென்னும் இரண்டனுள் உரையும் அவ்விரு திற நிலையும் முறுகுவித்துப் பயன்றருமாகலின் செய்

யுள் மாத்திரமே அதனைப் பயக்குமென்றுரைகூறிய தென்னையெனின்; பால் கறந்த மாத்திரையேயுண் பார்க்குஞ் சுவை பயக்குமாயினும், அதனை வற்றக் காய்ச்சிக் கட்டியாகத் திரட்டிப் பின்னுண்பார்க்குக் கழிபெருஞ் சுவை தருதல்போலவும், முற்றின கருப் பங் கழியை நறுக்கிப் பிழிந்த மாத்திரையே அதன் சாற்றைப் பருகுவார்க்கு அஃதினிமை விளைக்குமாயி னும் மேலும் அதனைப் பாகுதிரளக் காய்ச்சிச் சருக் கரைக் கட்டியாக எடுத்துண்பார்க்கு ஆற்றவும் பேரி னிமை பயத்தல்போலவும், உரையும் நலம் பயப்ப தொன்றேயாயினும் அதனைக் காட்டினுஞ் செய்யுளாற் பெறப்படும் பயன் சாலவும் பெரிதாம். கறந்த பால் நீராளமாய் நெகிழ்ந்திருத்தலின் அதன்கண் ணுள்ள சுவை மிகுந்து தோன்றாது குறைந்தே காணப்படு கின்றது. அதுபோல, உரையும் ஒருவரம்பின்கட் படாது சொற்பெருக்க முற்று நடைபெறுதலால் அதன்கட் புதைந்த பொருளும் ஆழமாகவின்றி அச் சொற்களோடு ஒத்து ஒழுகி மெல்லிதாய்விடுகின்றது. மற்றுக் காய்ச்சித்திரட்டிய பாற்கட்டியுஞ் சருக்கரைக் கட்டியும் இறுகித் திண்ணென்ற உருவுடையவாயிருத் தலின் அவற்றின்கட் சுவை மிக முதிர்ந்து தோன்றா நிற்கின்றது. அதுபோலச், செய்யுளும் எழுத்து அசை சீர் தளை அடி தொடைகளா னமைந்த பாவாய் ஒரு வரம்புட்பட்டுச் சொற் சுருக்க முடைத்தாய் நடத் தலின் அதன்கட் புதைந்த பொருளும் அவற்றோடு ஒப்ப ஒழுகித் திட்பமும் ஆழமும் உடையதாகின்றது. பாட்டெல்லாம் அறிவு நிலையைப் பற்றிக்கொண்டு போய் உயிர்களின் உணர்வுநிலையை எழுப்பி விடுவ

காகும். உரையெல்லாம் அறிவுநிலையைப் பற்றியே நிகழுமல்லது, அதன்மேற் சென்று உணர்வுநிலையைத் தொடமாட்டாதாகும். பெரியதோர் மலைமுழைஞ்சினுட் பொன்னும் மணியுஞ் சிதறிக் கிடத்தல் ஒரு வியப்பன்று; ஒருசிறு கற்பிளவிலே அரிய பெரிய முழுமணிகள் அடுக்கடுக்காய்க் கிடந்து எடுக்குந்தோறுங் குறைபடாதிருத்தலே பெரிதும் வியக்கற்பாலதாகும். சிறிய வான்மீன்கள் அகன்ற அவ்வானத்திற் காணப்படுதல் ஒரு வியப்பன்று; அவ்வகன்ற வானும் வேறு மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களும் ஒரு சிறிய கண்ணாடியினுட் காணப்படுதலே மிகவும் வியக்கற்பாலதாம். இதுபோலப் பெரியதோர் உரையிலே சில்பொருளேனும் பல்பொருளேனுங் காணப்படுதல் வியப்பினை விளைவியாது; மற்றுச் சிறியதொரு பாட்டிலே பலதிறப்பட்ட ஆழ்ந்தபொருளெல்லாம் காணப்படுதலே வியக்கற்பாலதாகும். உரையில் ஒருவரையறையின்மையினாலே பொருட்கு வேண்டுவனவும் வேண்டாதனவுமான பல்சொற்கள் நிரம்பி நின்று வியப்பினைத்தாராவாய்த் தாமெடுத்தபொருளை மாத்திரம் எம்மறிவுக்குப் புலங்கொள்விளக்கி யொழிகின்றன. மற்றுச் செய்யுளிலோ பொருட்சாரமான சொற்கள்மாத்திரம் ஆய்ந்தமைக்கப் படுகின்றனவாகலின், அச்சொற்கள் கொண்ட பொருட் கருவை அறியப் புகுவானொருவன், தன் அறிவால் அதனைக் கூர்த்தறிய வேண்டுதலின் தன்னறிவு மிக நுணுகப் பெறுலோடு அச்சிறிய சொல்லிற்பெரியபொருளடங்கி நிற்றலை அறிந்த மாத்திரையினாலே தன்னையறியாதொரு வியப்புமுடனெய்தி, அதன்கண் ஓர் இன்பந்

தோன்ற அதன் வயப்பட்டுச் சிறக்கின்றான். ஆகவே, பாட்டு ஒன்றுமே உயிர்கட்கு அறிவை விளக்கி அதற்கும் மேற்பட்ட உணர்வை எழச்செய்து இன்பம் பயப்பதொன்றாய் நிலை பெறுகின்றது. உரைப் பயிற்சியில் அறிவு மாத்திரம் விளக்க மெய்துமேயல்லது உணர்வின் வழித்தாய இன்பந்தோன்றுதல் இல்லையென்க. அல்லதூஉம், உரையெல்லாம் இயற்கையிலேயே இசைதழுவாது நடப்பனவாமாகலின் அவை உணர்வை எழுப்புமாறு எவ்வாற்றானு மில்லையென்க. பாட்டுகளோ இயற்கையாகவே இடங்கட்கு ஏற்ற பெற்றியெல்லாம் பல திறப்பட்ட இசைதழுவி நடக்குமாகலின் அவை உயிருணர்வை எழுப்புதற்கட் பின்னாந் சிறப்புடையவாம். என்னை? இசையைக் கேட்டு உருகாதபொருள் உலகத் தில்லையன்றே? உலகியல் சிறிது மறியாத மகவை அன்னை தொட்டிலிற் கிடக்கிக் காலாட்ட அஃதவ்விசையா லின்புற்று உறங்கல் கண்டாமன்றே? கொடிய விலங்கினங்களும் நச்சுயிர்களும் புல்லாங்குழலோசை கேட்டவளவானே தங்தொழில் மறந்து இன்புற்றுத் தன்வயமழிதல் தெளியப்பட்ட தொன்றன்றோ? இதன்மாட்சி இனிது அறிவுறுத்தற்கன்றே மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில்

"சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம்ப லத்துமென்சிந்தையுள்ளும், உறைவா னுயர்மதிற் கூடலி னாய்ந்தவொண் டீந்தமிழின், றுறைவாய் நுழைந்தனை யோவன்றி யேழிசைச்சூழல் புக்கோ, இறைவா தடவரைத்தோட் கென்கொ லாம்புகுந் தெய்தியதே"

என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினர். இப்பெற்றித் தான இசை, தானேயும் இன்புறுத்துகின்ற பாட்டோ டுஞ்சேருமாயின் அவையிரண்டின் கலப்பாற்றோன்றும் இன்பம் இவ்வியல்பிற்றென்று குறித்துரைக்கல் எனு மோ? எனவே இசையோடு பிணைந்தியங்கும் பாட்டிற் கும் அஃதின்றி யியங்கும் உரைக்கும் உள்ள வேறு பாடும், இவ்விரண்டில் முன்னையது பயன் பெரிதுடைத் தாதலும் பின்னையது பயன் சிறிதே யுடைத்தாதலும் தெற்றென விளங்காநிற்கும். அற்றன்று, உரை நூல் களும் ஓரோவழி வியப்புணர்வு தரக்காண்டுமாகலின் அதனைச் செய்யுளுக்கே வரைந்துகூறியது பொருந்தா தாம் பிறவெனின்; நன்றுகடாயினுய்; ஓரோவோ ருரை நூல்களின் இடையிடையே பாட்டிற்குரியசொல் நயம் பொருள் நயங்கள் காணப்படுதலால் அங்ஙனம் அவ்வியப்புணர்வு தோன்றிற்றாகலின் அதுபற்றி ஈண் டைக்காவதோர் இழுக்கில்லை யென்பது. இப்பெற்றிப் பட்ட உரைப்பகுதிகள் சில ஆசிரியர் நக்கீரனார் களவியலுரையி னிடையிடையே காணப்படும்; அவை கொண்டு இவ்வுண்மை அறியப்பாற்றும்.

இனிப்பாட்டுச்சொற் சுருக்கமும் பொருட்பெருக் கமுமுற்று இசைதழுவி நடப்பதனுன் இன்புறுத்து மென்பது. அவ்வியல்பை ஒருதாரண முகத்தான் விளக் கவே அஃதினிது விளங்குமாகலின் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையா ரென்னுங் களஞ்சியத்துள்ள ஒருமுழு மணியை எடுத்திட்டுக் காட்டுவாம்:

"ஆவா இருவர் அறியா அடிதில்லை யம்பலத்துள்
மூவா யிரவர் வணங்கநின் றோனையுன் னாின்முன்னித்..

தீவா யுழுவை கிழித்ததந் தோசிறி தேபிழைப்பித்
தாவா மணிவேல் பணிகொண்ட வாறின்றொ ராண்டகையே"

என்பது, தன்னுடைய தலைமகள் எவ்வாற்றானுஞ் சிறந்த ஓராண்மகனோடுங் காதல்கொண்டு நேயமானமை சில குறிப்பாலறிந்த தோழி பின்னும் அவ ரிருவர் மாட்டும் நிகழ்ந்த அந்நேய வுரிமையினைத் தெளிந்து கொள்ளும்பொருட்டுத் தன்றலைமகளை நோக்கி அவள் நடுங்குதற்கேதுவாவன சில சொல்லி அதனான் அவ்வுண்மை துணிகின்ற நடுங்கநாட்டம் என்னுந் துறைபற்றிவந்தது இத்திருப்பாட்டு. இதன் கண் முன்னிரண்டடிகளும் கன்னெஞ்சினையும் இளக் கும் அன்பின்சுவைநிரம்பி முழுமுதற் பொருளான சிவத்தின் பெருமை தெரிவியா நின்றன; பின்னிரண் டடிகளும் தோழி தன்தலைமகளை நோக்கி நடுங்கக் கூறியதைக் காட்டுகின்றன. தலைமகள் 'எட்டியுஞ் சுட்டியுங் காட்டப்படாத' வடுவில்லாச் சிறந்த குலத் திற் பிறந்து நல்லொழுக்கமே அணிகலனாய்க் கொண்டு போதருகின்றா ளாதலின் அவளை நோக்கி 'நீ சிறந்த அவ் வாண்மகனோடு காதல்கொண்டமை யான் அறி வேன்' என்று கூறுதற்கு மிக அஞ்சியும், அவ்வாறு கூறல் தன் நிலைக்குத் தகாதென நினைந்தும், தலைமக டன்வாயானே அதனை யுரைப்பக் கேட்டலே முறை யாமென உறுதிசெய்தும் இச்செய்யுளில் மிகவுந் திறம்பட அதனை ஆராய்ந்தமை பெரிதும் வியக்கற் பாலதாம். அப் பின்னிரண்டடியின் பொருள் வரு மாறு: 'கண்மணி யனையாய்! இன்று யான் இம்மலைச் சாரலின் வழியே வருவேனாயினேன், அங்ஙனம் வரு வேனுக்குச் சிறிது சேய்மைக் கண்ணே சினத்தாற்

தீவை யுமிழும் ஒரு பருத்தவேங்கைப்புலி அந்தோ கிழித்தது! ஆ! அதனை ஒரு நொடிப்பொழுதிலே தப்பிப்போய் எவ்வாற்றானுஞ் சிறந்தவனான ஓர் ஆண்டகை தன் வேற்படையைச் சுழற்றிய திறத்தை என்னென்று கூறுவேன்!' என்று தோழி தலைமகளை நோக்கிக் கூறியதாம். இங்ஙனங் கூறியதனைக்கேட்டவுந் தலைமகள் முதலிற் பொறுத்தற்கரிய நடுக்கமெய்திப் பின் சிறிதே அது தணிந்து என்னுவாள்: 'என்னே! இம்மலைச்சாரலில் எளியேன்பொருட்டு வந்து இயங்குவான் என் ஆருயிர்க் காதலனொருவனன்றோ! அவனை யன்றி ஆடவர் பிறர் இங்கு வரப் பெறாரன்றோ! அவன் ஒரு பெரிய வேங்கைப் புலியால் இழுக்க மெய்தினனோ!' என்றிங்ஙனமெல்லாம் ஆராய்ந்து வருந்து நிலைமையில் ஈண்டுத் தோழி தன் சொற்களை அவள் ஐயுறுமாறு கூறியவிரகு நனி வியக்கப்படுந் தன்மைத்து. தன் றலைவி கற்பிற்கு அரசியாகலானும் மிக நுண்ணிய உணர்வுடையளாகலானுந் தன் காதற் கொழுநன் புலிக்கோட்பட்டான் என்பது கேட்டனளாயின் அதுகேட்ட அந்நொடியே உயிர் துறப்பள் என மிக அஞ்சித் தான் கூறுஞ் சொற்களில் துணிவுபிறவாது ஐயமே நிகழுமாறு கூறினாள். 'தீவாய் உழுவை கிழித்தது' என்னுஞ் சொற்றொடர் 'தீவாயையுடைய புலி மற்றை யொருவிலங்கை நகத்தாற் கிழித்தது' எனவும் 'அவ்வாண்மகனை அல்லது ஒருவிலங்கைக் கௌவுதற் பொருட்டு அப்புலி தன் தீவாயை அகலத் திறந்தது' எனவும், 'வேங்கை தன் வாயாற்கிழித்ததென்று சொல்லற்கியைந்த அந்நேரத்தே' எனவும் பலபொருடந்து 'அங்ஙனம் அவ்

வேங்கை நிற்கும் அப்பொழுதே அவ்விலங்கை அது
ஒழிப்பதனினின்றும் தவறச்செய்து, அல்லது அது
தன்வாளை அகலத்திறந்ததற்குத்தப்பி, அல்லது தன்
னைப்பற்றுதற்கு அது வந்ததாக அதனைத்தப்பி அவ்
வாண்மகன் தன்வேற்படையை விடுத்து அதனைக்
கொன்றவாறு பெரியதொரு வியப்பாயிருந்தது' என்
னும் பின் றொடரோடு இயைகின்றதாகலின், இச்
சொற்றொடரைக் கேட்ட தலைமகள், தன் காதலன்
இறந்துபட்டான் என்னும் பொருட்டுணிவு அதனாற்
பெறப்படாமையின் தானும் இறந்துபடாளாய்க் கலக்க
மாத்திரம் மிகக்கொண்டு அச்சொற்றொடர்ப் பொரு
டெளியும் நிலையி லிருந்தாள். இங்ஙனம் கலக்கங்
கொண்ட அந்நிலையில் தான் அவ்வாண்டகைமேற்
கொண்ட காதலை மறைக்கும் நினைவை மறந்து அக்
காதலைத் தன்றோழிக்கு முற்றும் புலப்படுத்தினாளாக
லின், அச்சொற்பொருடெரிந்த பின்னேரத்தே தன்
காதல் தோழிக்குப் புலனாயினமைகண்டு பின் அதனை
அவட்கு மறைப்பாளாய் உரைப்பாளாவது. இவ்வாறு
தன்றலைவியின் நிலை அவடானே புலப்படுத்தற்கென்று
தோழிசெய்த சூழ்ச்சியாக மாணிக்கவாசகப்பெரு
மான் வைத்துக்கூறிய வியத்தகும் ஆற்றலை நினையுங்
கால் மக்கள் உள்ளத்தின் இயல்புமுற்றும் அவரறிந்
தாரென்பது இனிது விளங்கவில்லையா? இற்றை ஞான்
று ஆங்கில நன்மக்கள் செய்துபோதரும் உளநூல்
ஆராய்ச்சிகளெல்லாம்* இற்றைக்கு ஆயிரத்தெழுநூறு
ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட நம்பெருமான் திருப்பாட்டி-
லமைந்துகிடத்தல்பற்றி நம்முள்ளம் இறுமாப்பெய்து

* Psychological researches.

நின்றது. "ஆவா விருவரறியா" என்னுமிச் செய்யுள் சில்சொல்லிற் பல்பொருளேற்றி அறிவை நுணுகச் செய்து அவ்வாற்றால் உணர்வெழுச்சி பெறச்செய்தல் நன்கு தெளியக்கிடந்தது. இதனோடு இச்செய்யுள் இன்னோசை நலந்தழுவி வாய்ப்புறச் சென்று கேட்டாரை யெல்லாம் இன்புறுத்து மாறும் குறிக்கொளற்பாற்று. இவ்வாறே திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரிலுள்ள ஒவ்வொரு செய்யுட்களும் சொல்வளம் பொருள்வளந் ததும்பி மிளிர்கின்றன; இவ்வருமைத் திருக் கோவையாரை யொக்கும் நூல்கள் தொல்காப்பியம் திருக்குறள் என்னுமிரண்டுமே யன்றிப் பிறஎந் நூலும் எக்காப்பியமும் இதற்கொப்பாகா. இம்மூன்று நூல்களும் ஒப்புயர்வில்லா உவரா அமிழ்தங்களாம். இத் திருக்கோவையாரின் சிறப்புணர்ந்தே ஆன்றோர்,

"ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலிதென்பர்
ஏரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்ப ரின்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே" என்று
அருளிச்செய்தார்

என்றிங் கெடுத்து விளக்கியவாற்றாற் செய்யுளென்பது சொற்சுருக்க பொருட்பெருக்கமுற்று இசைதழீஇ நடந்து உயிர்களறிவை விளக்கிப் பின்னதன்மேற்பட்ட உணர்வை எழச்செய்யும் பான்மையுடைத்தாதல் இனிது பெறப்பட்டது.

இனி இப்பட்டினப்பாலை என்னும் அரிய பெரிய பாட்டை அருளிச்செய்த உருத்திரங்கண்ணனார் 'வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன்' என்னும் முதலடி தொடங்கி 'முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்'

என்னும் இருநூற்றுப் பதினெட்டாம் அடிகாறும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுமுகத்தாற் பயில்வோர் அறிவை ஓர் ஒழுங்குறச் செய்து விளக்கிக் கொண்டுபோய்ப், பின் அவ்வறிவின் மேற்பட்ட அகவுணர்வை 'வாரிருங்கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே' என்னும் இருநூற்றுப்பத்தொன்பதிருநூற்றிருபதாம் அடிகளில் எழச்செய்து, அவ்வாறு இடையிற் கருக்கொண்ட அவ்வகைப்பொருளை 'வேலினும் வெய்யகானமவன், கோலினுந் தண்ணிய தடமென்றோளே' என்னும் இப்பாட்டின் இறுதி யடிகளோ டிணைத்து முடித்திட்டார்! பாட்டியற்றும் நல்லிசைப்புலவர் நம்மறிவை ஒருமைப்படுத்து விளக்குமாறுபோற் பிறர் அங்ஙனஞ் செய்யமாட்டுவாரல்லர். நம்மறிவெல்லாம் ஐம்பொறி வழிச் சென்று உலகியற் பொருள்களைப் பற்றிக்கொண்டே நிகழ்கின்றன. அப்பொருள்களை அங்ஙனம் பற்றிக்கொண்டு நிகழ்வழியும் அப்பொருட்டன்மைகளை நுணுகி யறியமாட்டாவா யொழிகின்றன; இங்ஙனம் ஒரு நேரத் தொருபொருளைப்பற்றியும் பிறிதொரு நேரத்துப் பிறிதொருபொருளைப்பற்றியும் ஓரிடத்தும் நிலைபெறலின்றிக் குரங்குபோலோடுதலாலன்றோ நம்மறிவு விளக்கமடைதலின்றி மழுங்கியே கிடக்கின்றது. அறிவுவிளங்காது மழுங்கிக் கிடக்குமாயின் அதன் மேற்பட்ட உணர்வு எழப்பெறுதல் ஒருவாற்றானு மில்லையாம். ஆகவே, கறங்கோலைபோல் ஒருவழி நில்லாது சுழன்று திரிதரும் நம்மறிவை ஓர் ஒழுங்குபடுத்து, ஒருமுகப்படுத்திக்கொண்டுசென்று உணர்

மை எழுச்செய்தலே நல்லிசைப்புலவோர்க்கு இன்றியமையாத கடமையாம்.

இனி அறிவு அங்ஙனம் நிலையின்றித் திரிதலை யறிந்து அடக்குமாறு யாங்ஙனமெனின்; எங்கே உண்மைத் தன்மை விளங்கித் தோன்றுமோ அங்கே நம்மறிவு ஊன்றி நிற்றல் கண்கூடா யறியப்பட்ட தொன்றாம். மானைப்போல் வெண்மைச்சலவைக்கல்லின் ஓர் உருச்செதுக்கலுறுவான் ஒருகம்மியன் அம்மானின் உறுப்பமைதிகள் தோன்றுமாறு நுணுகியறிந்து அவற்றைச் சிறிதும் பிறழாமல் உண்மையாகச் சமைத்திடுவனாயின் அவ்வுருவைக் காண்பார் அறிவு அதன்கண் ஒருப்பட்டு நின்று வியத்தல் கண்டாமன்றோ? ஓவியமெழுதுதலில் மிகவல்லராய் விளங்கும் இரவிவன்மர் எழுதிய ஓவியங்கள் எத்துணை நுட்பமாய் உருவவுண்மையியல் வழாமல் விளங்குகின்றன! பாருமின்! கானகத்தே சகுந்தலை துஷியந்த அரசன்மேற் கொண்ட காதல் வெப்பம் பொறுளாய்ப் பிரியம்வதை அனசூயை என்னுந் தன்றோழிமா ரிருவருந் தன்னிருமருங்குமிருப்ப மலர்ப்பாயலிற் படுத்தவண்ணமே தன்காதலை அறிவித்துத் தாமரையிலையில் ஒரு செய்யுள் எழுதுதற்குக் கையில் எழுதுகோல் ஏந்திய படியே ஒருபுருவம் மேல்-நெறியக் கவிதை நினைத்தலும், அவள் பக்கலிற் பசுத்து அடர்ந்திருக்கும் புன்மேற் பூக்கள் இறைந்துகிடத்தலும், பின்னே ஒரு மான் இவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தவண்ணமாய் நிற்றலும், பருத்துயர்ந்த மரங்கள் மிகநெருங்கித் தண்ணிழல் பயந்து நிற்றலும், வலப்பக்கத்திருக்கும் தோழிபக்கத்தே தண்ணீர்க்குடம் ஒன்று நிற்கப் பிறி

தொன்று சாய்ந்து கிடத்தலும். அத்தோழிமார் எடுத்துவந்த பூங்கூடைகளில் உருகெழு மருமலர் நிரம்பியிருத்தலும் பிறவும் இயற்கை மாறுபடாமல் எவ்வளவு உண்மையாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன! இவ்வாறுண்மைவழுவா தெழுதப்பட்ட அவ்வோவியத்தை நோக்குந்தோறும் நம்மறிவு அதன் வயப்பட்டு நின்று இன்பம்பயத்தல் காண்டுமன்றே? இதுபோல நல்லிசைப்புலவரும், ஒருநிலையின்றி யோடும் நமதறிவை ஓர் ஒழுங்கு படுத்தற்பொருட்டு அவ்வறிவு பற்றிச் செல்கின்ற உலகியற் பொருள்களில் அழகு மலிந்து விளங்குவனவற்றை அவை விளங்குமாறே விரித்துக் கூறி அவ்விரிந்த அறிவைச் சிறிதுசிறிதே சுருக்கிக் கொண்டுபோய் அகமுகப்படுத்தி உணர்வெழச்செய்து இன்பத்தின் கண் இருத்துவர். இங்கே ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் புறப்பொருளில் வரையறையின்றிச் செல்லும் நம்மறிவை மடக்கி நிறுத்துதற்பொருட்டு அப்புறப்பொருள்களுள் மிக்க அழகும் வளனும் நிரம்பித் தோன்றும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை முதலிரு நூற்றுப் பதினெட்டு அடிகள் காறும் உண்மை வழாதுவிரித்து அழகுபெறக் கூறுதல் பெரிதும் பாராட்டற் பாலதொன்றாம். பாகன்வயப்படாது கலினத்தை அறுத்துக்கொண்டு மிகவிரைந்துபோம் புரவியை அப்பொழுதே பிடித்து நிறுத்தமுயல்வான் அது கூடாமையின் தானிடர்ப்படுமேயல்லது வேறின்றாம்; பின் அதுசெல்லுமாறெல்லாம் விடுத்து அது வலிகுன்றி அயர்ந்த துணையானே அஃது எளிதிலே பாகன்வயப் படுமாகலின், அப் பிற்பொழுதே அதனை யாளுதற் குரிய காலமாம். அதுபோல் உலகியற்பொருள்களில்

வாம்பின்பியெ சென்று சென்று பழக்கம் முதிர்ந்த நம்மறிவானது, அவற்றுட் சிறந்தன சிலவற்றைப் பற்றுமாறு செயப்பட்டமாத்திரையானே அஃது அப் பழக்கந் தவிர்ந்து அகமுகப்பட்டு ஒருங்குங்கால் அதற்கு ஆற்றல் சிறிதேயாகலின் அதனுலெப்போது பற்றப்படும் அகப்பொருளொழுக்கத்தை "வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே" என இரண்டடியான் மாத்திரம் மிகச் சுருக்கிக்கூறிய இவ்வாசிரியர் நுட்ப வறிவின் வன்மையை என்னென்பேம்! இப்பட்டினப்பாலை முழுவதூஉம் முந்நூற்றோரடிகளா னமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றுள் இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றேழடிகளிற் புறப்பொருள்விரிவும் ஏனைநான்கடிகளில்மாத்திரம் அகப்பொருட் சுருக்கமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறே திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய செய்யுட்களினும் புறப்பொருட் சிறப்பே பெரும்பான்மைபாற் கூறிவைத்து ஏனை அகவுணர்வின் திறனெல்லாம் மிகச் சுருக்கமே சொல்லப்பட்டன. புறத்தே விரிந்த அறிவெல்லாம்முறைமுறையே சுருக்கப்பட்டு அகத்தே செல்வுழி அஃதொன்றின் மாத்திரமே உறைத்து நிற்றலிற் புறப்பொருள்வழி வைத்து விளக்கப்படும் அகப்பொருளெல்லாம் மிகச் சுருக்கிக் கூறுதலே மனவியற்கைக்கு இயைந்ததாம். இந்நுட்பஞ் செவ்விதி னறிந்த உருத்திரங்கண்ணனாரது அறிவின் மாட்சி அளவிடற்பாற்றன்று.

இனிக், 'கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவர் மேலோச்சிய வேலைக்காட்டினும் யான் செல்ல விரும்பிய கானம் மிகவுங்கொடுமையாய் இராநிற்ப, இவள்

அகன்ற மென்றேனோ அவன் செங்கோலினுங் குளிர்ந்திருக்கின்றன வாகலின், எ் நெஞ்சமே! என் காதலி இங்கே தனியளாயிருப்ப யான் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே பரிசிலாகப்பெறுவேனாயினும் இவளைப் பிரிந்துவருதற்கு ஒருப்படேன்.' என்று தன் காதலியைப் பிரிந்து போதற் கெழுந்த தலைமகன் பின் அவளைப் பிரியமாட்டானாய்த் தன் நெஞ்சைநோக்கிக் கூறியதாக இச்செய்யுள் உருத்திரங் கண்ணனாரால் இயற்றப்பட்டது. இதில் 'திருமாவளவன் றெவ்வர்க் கோக்கிய, வேலினும் வெய்ய கானமவன், கோலினுந் தண்ணியதடமென்றோளே' என்பதே இப்பாட்டின்முதற்கண் வரற்பாலதா லெனின்; புறப்பொருளை முற்கூறி அவ்வாற்றால் அறிவை இழுத்துச் சென்றே அகப்பொருட்கட் பதியவைத்தல் வேண்டுமாகலானும், 'பட்டினப்பாலை' என்னுமிதன் பெயர்க்கேற்ப முதலிற் பட்டினத்தின் சிறப்பைக் கூறிவைத்து அதன்பின்னே பாலையொழுக்கங் கூறல்வேண்டுமாகலானும் முதலிரு நூற்றுப் பதினெட்டு அடிகள்காறும் காவிரிப்பூம்பட்டினச் சிறப்பையே கூறுவாராயினர். அற்றேல், இடையிற்கூறிய "வாரிருங்கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே" என்னு மிவ்வகப்பொருளடிக ளிரண்டனையும் இறுதியில் நின்ற 'வேலினும் வெய்யகானம்' என்பதனோடு சேர்த்துக் கூறுதலே அமையும், என்னை? முதல் இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றேழ் அடிகளும் புறப்பொருளே இடையறாது கூறி மற்றை அகப்பொருளெல்லாம் ஏனை நான்கடியாற் கூறி முடிப்பது பொருந்து மாகலின் எனின்; அற்றன்று, முழுவதூஉம் புறப்பொருளே கூறிச்செல்லிற் பயில்

வொருணர்வு சலிப்படையுமாகலானும், இவ்வுடம்பு உளதாங்காறும் புறப்பொருள் வழிச்சென்று மடங்கி அகத்தே குவிந்த அறிவு அவ்வகமுகமாயே யொழியாது இரும்பவும் புறம்படக் காண்டு மாகலானும், புறப்பொருளெல்லாஞ் சொல்லிக்கொண்டுபோய் இறுதியில் மாத்திரம் அகப்பொருட்டுறை யுரைப்பின்புறத்தேசென்றுமடங்கி அகத்தேபோய்க்குவிந்த அறிவு மறித்தும் புறம்படாதுபோது மெனப்பட்டு இயற்கையொடு முரணுமாதலானும், காவிரிப்பூம்பட்டினச் சிறப்புக்கூறியபின் அவ்வகப்பொருளைப் பிளவுசெய்து முன்னிரண்டடியை இடையே வைத்தும் பின்னிரண்டடியை இறுதியில் வைத்தும் இவற்றின் நடுவே கரிகாற் பெருவளத்தான் 'வெற்றித்திறம் விளம்பியும் சென்றால் முதற்கட் புறத்துரு வழிச்சென்று அகத்தடங்கிய அறிவு பின்னும் புறம்பட்டுப் போய்ப் பொயர்த்தும் அகத்தடங்கி இங்ஙனம் இயங்கப்பெறு மியல்பினதென்னும் மக்கள் மனவுண்மை நன்கறியக் கிடக்குமாகலானும், அகப்பொருளடி நான்கனையும ஒருசேர இறுதியில்திருத்திக் கூற ஒருப்பட்டிலராய் இடையிலிரண்டும் இறுதியி லிரண்டுமாக வைத்தருளினரென்க. அற்றேல், 'வேலினும் வெய்ய' என்னும் இறுதியிரண்டடியினையும் இடையில் வையாது 'வாரிருங்கூந்தல்' என்பவற்றை மாத்திரம் இடையில் வைக்கவேண்டிற்றென்னையெனின்; தன் மருங்கிருந்து 'காதற்கொழுநன் பிரிவனோ' என ஐயுற்று ஆற்றாளாம் தன் மனையாள் ஐயத்திர்த்து அவளைக் தேற்றுத லுறுவான் 'வேலினும் வெய்யகானம்' என்பதனை முதலிற்சொல்வனாயின் 'என் காதலன் என்னை!

இங்கே விடுத்து இப்பெற்றித்தாய் கானத்திலே போயின் எவ்விடர் நேருமோ' என மேலுமேலும் ஆற்றுமை மிக்கு வருந்துவளாகலின் அதனைமுதற்கட் கூறப்பெறான்; மற்று 'இவளைப் பிரிந்து வாரேன்' என்பதனை முதற்கணுரைப்பின் அது கேட்ட துணை யானே இவள் ஆற்றுமை நீங்கி இன்புறுவளாகலின் "வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே" என்பதனையே ஆண்டிடைக்கட் படுத்துக் கூறினர் ஆசிரியர் என்க. அல்லதூஉம் காவி ரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் புறஇடத்தைக் கூறிய வுடனே அகவிடத்தைக் கூறுதலே பொருத்தமுடைத் தாகலானும் அவ்வாறதனை முன்வைத்தா ரென்க.

இனிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறிய ஆசிரியர் அதன்கட் செங்கோலோச்சும் அர சன் கரிகாற்பெருவளத்தானையுங் கூறல்வேண்டுவது மரபாகலின் இடையில் நிறுத்திய அகப்பொருட் டுறைக்கும் அத்துறை முடிவாய் இறுதியில்நின்ற அடி கட்கும் இடையே யுள்ள சந்துவாயறிந்து அதன்கண் அவ்வரசன் வலத்தைச் சிறந்தெடுத்துக்கூறி இறுதி யில்நின்ற அகப்பொருளோடு இயைபுபடுத்துவாரா யினர். இங்ஙனமெல்லாம் செய்யுளியற்றும் நுட்பம் முற்றுமுணர்ந் திதனை அமைத்த இவ்வாசிரியர் உருத் திரங்கண்ணனர் நுட்பவினைத்திறன் 'முல்லைப்பாட்டு' இயற்றிய ஆசிரியர்நப்பூதனர் நுட்பவினைத்திறத் தோடு ஒப்புமைபெற்று விளங்கித் தோன்றுதல் காண்க.

பட்டினப் பாலை

வசையில்புகழ் வயங்கு வெண்மீன்
றிசை திரிந்து தெற்கேகினுந்
தற்பாடிய தளியுணவிற்
புட்டேம்பப் புயன்மாறி
வான்பொய்ப்பினுந் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி
புனல்பரந்து பொன் கொழிக்கும்
விளைவறா வியன்கழனிக்
கார்க்கரும்பின் கமழாலைத்
* தீத்தெறுவிற் கவின்வாடி
நீர்ச்செறுவி னீணெய்தற்
பூச்சாம்பும் புலத்தாங்கட்
காய்ச்செந்நெற் கதிரருந்து
மோட்டெருமை முழுக்குழவி
கூட்டுநிழற் றுயில்வதியுங்
கோட்டெங்கிற் குலைவாழைக்
காய்க்கமுகிற் கமழ்மஞ்சள்
இனமாவி னிணர்ப்பெண்ணை
முதற்சேம்பின் முளையிஞ்சி
அகனகர் வியன்முற்றத்துச்
சுடர்நுதன் மடநோக்கி
நேரிழை மகளி ருணங்குணாக் கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை
பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டு

---

* 'தீத்தெறுதலின்' என்பதும் பாடம்

முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலங்கும் *
விலங்குபகை யல்லது கலங்குபகை யறியாக்
கொழும்பல்குடிச் செழும்பாக்கத்துக்
குறும்பல்லூர் நெடுஞ்சோணாட்டு
வெள்ளையுப்பின் கொள்ளைசாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி
பணைநிலைப் புரவியி னணைமுதற் பிணிக்குங்
கழிசூழ்படப்பைக் கலியாணர்ப்
பொழிற்புறவிற் பூந்தண்டலை
மழைநீங்கிய மாவிசும்பின்
மதிசேர்ந்த மகவெண்மீ
னுருகெழுதிற லுயர்கோட்டத்து
முருகமர்பூ முரண்கிடக்கை
வரியணிசுடர் வான்பொய்கை
யிருகாமத் திணையேரிப்
புலிப்பொறிப் போர்க்கதவிற்
றிருத்துஞ்சுந் திண்காப்பிற்
புகழ்நிலைஇய மொழிவளர
வறநிலைஇய வகனட்டிற்
சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
யாறுபோலப் பரந்தொழுகி
யேறுபொரச் சேறாகித்
தேரோடத் துகள்கெழுமி
நீறாடிய களிறுபோல
வேறுபட்ட வினையோ வத்து
வெண்கோயின் மாசூட்டுந்
தன்கேணித் தகைமுற்றத்துப்

* 'விலக்கும்' எ-ம் பாடம்.

பகட்டெருத்தின் பல்சாலைத்
தவப்பள்ளித் தாழ்காவி
னவிர்சடை முனிவ ரங்கி வேட்கு
மாவுதி நறும்புகை முனைஇக் குயிறம்
மாயிரும் பெடையொ டிரியல் போகிப்
பூதங் காக்கும் புகலருங் கடிநகர்த்
தூதுணம் புறவொடு துச்சிற் சேக்கு
முதுமரத்த முரண்களரி
வரிமண லகன்றிட்டை
யிருங்கிளை யினனொக்கற்
* கருந்தொழிற் கலிமாக்கள்
கடலிறவின் சூடுதின்றும்
வயலாமைப் புழுக்குண்டும்
† வறளடும்பின் மலர்மலைந்தும்
புனலாம்பற் பூச்சூடியு
நீனிற விசும்பின் வலனேர்பு திரிதரு
நாண்மீன் விராய கோண்மீன் போல
மலர்தலை மன்றத்துப் பலருடன் குழீஇக்
கையினுங் கலத்தினு மெய்யுறத் தீண்டிப்
பெருஞ்சினத்தாற் புறக்கொடாஅ‡
திருஞ்செருவி னிகன்மொய்ம்பினோர்
கல்லெறியுங் கவண்வெரீஇப்
புள்ளிரியும் புகர்ப்போந்தைப்
பறழ்ப்பன்றிப் பல்கோழி
யுறைக்கிணற்றுப் புறச்சேரி
மேழகத் தகரொடு சிவல்விளை யாடக்

---

* ‘கருந்தொழுதி’ எ-ம் பாடம்.
† ‘வறளடும்பின்’ எ-ம் பாடம்.
‡ ‘பிறக்கொடாஅது’ எ-ம் பாடம்.

கிடுகுநிரைத் தெஃகூன்றி
நடுகல்லி னரண்போல
நெடுந்தூண்டிலிற் காழ்சேர்த்திய
குறுங்கூரைக் குடிநாப்பண்
நிலவடைந்த விருள்போல
வலையுணங்கு மணன்முன்றில்
வீழ்த்தாழைத் தாட்டாழ்ந்த
வெண்கூ தாளத்துத் தண்பூங் கோதையர்
சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு
மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினான்
மடற்றாழை மலர்மலைந்தும்
பிணர்ப்பெண்ணைப் பிழிமாந்தியும் *
புன்றலை யிரும்பரதவர்
பைந்தழைமா மகளிரொடு
பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டஞ் செல்லா
துவவுமடிந் துண்டாடியும்
புலவுமணற் பூங்கானன்
மாமலை யணைந்த கொண்மூப் போலவுந்
தாய்முலை தழுவிய குழவி போலவுந்
தேறுநீர்ப் புணரியொடு யாறுதலை மணக்கு
மலியோதத் தொலிகூடற்
றீதுநீங்கக் கடலாடியு
மாசுபோகப் புனல் படிந்து
மலவ னாட்டியு முரவுத்திரை யுழக்கியும்
பாவை சூழ்ந்தும் பல்பொறி மருண்டு
மகலாக் காதலொடு பகல்விளை யாடிப்
பெறற்கருந் தொல்சீர்த் துறக்க மேய்க்கும்

* 'மகிழ்ந்தும்' எ-ம் பாடம்.

பொய்யா மரபிற் பூமலி பெருந்துறைத்
துணைப்புணர்ந்த மடமங்கையர்
பட்டுநீக்கித் துகிலுடுத்து
மட்டுநீக்கி மதுமகிழ்ந்து
மைந்தர் கண்ணி மகளிர் சூடவு
மகளிர் கோதை மைந்தர் மலையவு
நெடுங்கான் மாடத் தொள்ளெரி நோக்கிக்
கொடுந்திமிற் பரதவர் குரூஉச்சுட ரெண்ணவும்
பாட லோர்த்து நாடக நயந்தும்
வெண்ணிலவின் பயன்றுய்த்துங்
கண்ணடை இய கடைக்கங்குலான்
மாஅகாவிரி மணங்கூட்டுந்
தூஉவெக்கர்த் துயின்மடிந்து
வாலிணர் மடற்றாழை
வேலாழி வியன்றெருவி
நல்லிறைவன் பொருள்காக்குந்
தொல்லிசைத் தொழின்மாக்கள்
* காய்சினத்த கதிர்ச்செல்வன்
றேர்பூண்ட மாஅபோல
வைகறொறு மசைவின்றி
யுல்குசெயக் குறைபடாது
வான்முகந்தநீர் மலைப்பொழியவு
மலைப்பொழிந்தநீர் கடற்பரப்பவு
மாரிபெய்யும் பருவம்போல
நீரினின்று நிலத்தேறவு
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவு
மளந்தறியாப் பலபண்டம்

---

* 'காய்சினக் கதிர்ச்செல்வன்' எ-ம் பாடம்.

வரம்பறியாமை வந்தீண்டி
யருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்
பொதிமூடைப் போரேறி
மழையாடு சிமய மால்வரைக் கவாஅன்
வரையாடு வருடைத் தோற்றம் போலக்
கூருகிர் ஞமலிக் கொடுந்தா ளேற்றை
யேழகத் தகரோ டுகளு முன்றிற்
குறுந்தொடை நெடும்படிக்காற்
கொடுந்திண்ணைப் பஃறகைப்பிற்
புழைவாயிற் போகிடைகழி*
மழைதோயு முயர்மாடத்துச்
சேவடிச் செறிகுறங்கிற்
பாசிழைப் பகட்டல்குற்
றூசுடைத் துகிர்மேனி
மயிலியன் மானோக்கிற்
கிளிமழலை மென்சாயலோர்
வளிநுழையும் வாய்பொருந்தி
யோங்குவரை மருங்கி னுண்டா துறைக்குங்
காந்தளந் துடுப்பிற் கவிகுலை யன்ன
செறிதொடி முன்கை கூப்பிச் செவ்வேள்
வெறியாடு மகளிரொடு செறியத் தாஅய்க்
குழலகவ யாழ்முரல
முழவதிர முரசியம்ப
விழவறா வியலாவணத்து

---

* 'பேரிடைகழி' எ-ம் பாடம்.

மையறு சிறப்பிற் றெய்வஞ்சேர்த்திய
மலரணிவாயிற் பலர்தொழு கொடியும்
வருபுன றந்த வெண்மணற் கான்யாற்
றுருகெழு கரும்பி னொண்பூப் போலக்
கூழுடைக் கொழுமஞ்சிகைத் *
தாழுடைத் தண்பணியத்து †
வாலரிசிப் பலிசிதறிப்
பாகுகுத்த பசுமெழுக்கிற்
காழூன்றிய கவிகிடுகின்
மேலூன்றிய துகிற்கொடியும்
பல்கேள்வித் துறைபோகிய
தொல்லாணை நல்லாசிரிய
ருறழ்குறித் தெடுத்த வுருகெழு கொடியும்
வெளிலிளக்குங் களிறுபோலத்
தீம்புகார்த் திரைமுன்றுறைத்
தூங்குநாவாய் துவன்றிருக்கை
மிசைக்கூம்பி னசைக்கொடியு
மீன்றடிந்து விடக்கறுத்
தூன்பொரிக்கு மொலிமுன்றின்
மணற்குவை இ மலர்சிதறிப்
பலர்புகுமனைப் பலிப்புதவி
னறவுநொடைக் கொடியோடு
பிறபிறவு நனிவிரைஇப்
பல்வே றுருவிற் பதாகை நீழற்
செல்கதிர் நுழையாச் செழுநகர் வரைப்பிற்
செல்லா நல்லிசை யமரர் காப்பி

* 'மிஞ்சிகை' எ-ம் பாடம்.

† 'தண்பண்ணியத்து' எ-ம் பாடம்.

நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியுங்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னுங்
குடமலைப் பிறந்த வாரமு மகிலுந்
தென்கடன் முத்துங் குணகடற் றுகிருங்
கங்கை வாரியுங் காவிரிப் பயனு
மீழத் துணவுங் காழகத் தாக்கமு
மரியவும் பெரியவு நெளிய வீண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகி
னீர்நாப் பண்ணு நிலத்தின் மேலு
மேமாப்ப வினிதுதுஞ்சிக்
கிளைகலித்துப் பகைபேணாது
வலைஞர் முன்றின் மீன்பிறழவும்
விலைஞர் குரம்பை மாவீண்டவுங்
கொலைகடிந்துங் களவுநீக்கியு
மமரர்ப் பேணியு மாவுதி யருத்தியு
நல்லானொடு பகடோம்பியு
நான்மறையோர் புகழ்பரப்பியும்
பண்ணிய மட்டியும் பசும்பதங் கொடுத்தும்
புண்ணிய முட்டாத் தண்ணிழல் வாழ்க்கைக்
கொடுமேழி நசையுழவர்
நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவு மொப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉ மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉங்
[குறைபடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்துவீசுந்

தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கைப்
பல்லாயமொடு பதிபழகி
வேறுவே றுயர்ந்த முதுவா யொக்கற்
சாறயர் மூதூர் சென்றுதொக் காங்கு
மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையு
முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே கூருகிர்க்
கொடுவரிக் குருளை கூட்டுள் வளர்ந்தாங்குப்
பிறர்பிணி யகத்திருந்து பீடுகாழ் முற்றி
யருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று
பெருங்கை யானை பிடிப்புக் காங்கு
நுண்ணிதி னுணர நாடி நண்ணார்
செறிவுடைத் திண்காப் பேறி வாள்கழித்
துருகெழு தாய மூழி னெய்திப்
பெற்றவை மகிழ்தல் செய்யான் செற்றோர்
கடியரண் டொலைத்த கதவுகொன் மருப்பின்
முடியுடைக் கருந்தலை புரட்டு முன்றா
ளுகிருடை யடிய வோங்கெழில் யானை
வடிமணிப் புரவியொடு வயவர் வீழப்
பெருநல் வானத்துப் பருந்துலாய் நடப்பத்
தூறிவர் துறுகற் போலப் போர்வேட்டு
வேறுபல் பூளையொ டுழிஞை சூடிப்
பேய்க்க ணன்ன பிளிறுகடி முரச
மாக்க ணகலறை யதிர்வன முழங்க
முனைகெடச் சென்று முன்சம முருக்கித்
தலைதவச் சென்று தண்பணையெடுப்பி

வெண்பூக் கரும்பொடு செந்நெ னீடி
மாயிதழ்க் குவளையொடு நெய்தலு மயங்கிக்
கராஅங் கலித்த கண்ணகன் பொய்கைக்
கொழுங்காற் புதவமொடு செருந்தி நீடிச்
செறுவும் வாவியு மயங்கி நீரற்
றறுகோட் டிரலையொடு மான்பிணை யுகளவுங்
கொண்டி மகளி ருண்டுறை மூழ்கி
யந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்
மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழ
வம்பலர் சேக்குங் கந்துடைப் பொதியிற்
பருநிலை நெடுந்தூ ணொல்கத் தீண்டிப்
பெருநல் யானையொடு பிடிபுணர்ந் துறையவு
மருவிலை நறும்பூத் தூஉய்த் தெருவின்
முதுவாய்க் கோடியர் முழவொடு புணர்ந்த
திரிபுரி நரம்பின் றீந்தொடை யோர்க்கும்
பெருவிழாக் கழிந்த பேஎமுதிர் மன்றத்துச்
சிறுபூ நெருஞ்சியோ டறுகை பம்பி
யழல்வா யோரி யஞ்சுவரக் கதிர்ப்பவு
மழுகுரற் கூகையோ டாண்டலை விளிப்பவுங்
கணங்கொள் கூளியொடு கதுப்பிகுத் தசைஇப்
பிணந்தின் யாக்கைப் பேய்மக டுவன்றவுங்
கொடுங்கான் மாடத்து நெடுங்கடைத் துவன்றி
விருந்துண் டானாப் பெருஞ்சோற் றட்டி
லொண்சுவர் நல்லி லுயர்திணை யிருந்து
பைங்கிளி மிழற்றும் பாலார் செழுநகர்த்
தொடுதோ லடியர் துடிபடக் குழீஇக்
கொடுவி லெயினர் கொள்ளை யுண்ட
வுணவில் வறுங்கூட் டுள்ளகத் திருந்து

வளைவாய்க் கூகை நண்பகற் குழறவு
மருங்கடி வரைப்பி னூர்கவி னழியப்
பெரும்பாழ் செய்து மமையான் மருங்கற
மலையகழ்க் குவனே கடறூர்க் குவனே
வான்வீழ்க் குவனே வளிமாற் றுவனெனத்
தான்முன்னிய துறைபோகலிற்
பல்லொளியர் பணிபொடுங்கத்
தொல்லருவாளர் தொழில்கேட்ப
வடவர் வாடக் குடவர் கூம்பத்
தென்னவன் றிறல்கெடச் சீறி மன்னர்
மன்னெயில் கதுவு மதனுடை நோன்றாண்
மாத்தானை மறமொய்ம்பிற்
செங்கண்ணாற் செயிர்த்து நோக்கிப்
புன்பொதுவர் வழிபொன்ற
விருங்கோவேண் மருங்குசாயக்
காடுகொன்று நாடாக்கிக்
குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிப்
பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கிக்
கோயிலொடு குடிநிறீஇ
வாயிலொடு புழையமைத்து
ஞாயிறொறும் புதைநிறீஇப்
பொருவேமெனப் பெயர்கொடுத்
தொருவேமெனப் புறக்கொடாது
திருநிலைஇய பெருமன்னெயின்
மின்னொளி யெறிப்பத் தம்மொளி மழுங்கி
விசிபிணி முழவின் வேந்தர் சூடிய
பசுமணி பொருத பரேரெறுழ்க் கழற்கால்

உகுபொற்றொடிப் புதல்வ ரோடி யாடவு
முற்றிழை மகளிர் முகிழ்முலை திளைப்பவுஞ்
செஞ்சாந்து சிதைந்த மார்பி னொண்பூ
ணரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பிற்
றிருமா வளவன் றெவ்வர்க் கோக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே.

பொருட்பாகுபாடு.

காவிரியாற்றின் சிறப்பு.

முதல் அ வரி.

குடகமலையினிடத்தே தோன்றி என்றும் நீர் அறாது ஒழுகும் இயல்பினதாய்ச் சோழநாட்டை வளம்படுத்து வருகின்ற காவிரியாற்றின் சிறப்பு முதற்கட் சொல்லப்படுகின்றது. மழைவறக்குங்காலத்தில் சுக்கிரன் எனப்படும் வான்மீன் கீழ்த்திசையினின்று மேற்றிசையிற் செல்லாமல் தென்றிசைப் பக்கமாய்ச் செல்லுமென்பதும், மழைத்துளியைப் பருகி உயிர்வாழ்கின்ற வானம்பாடிப்புள் அது பெறாமையின் அப்போது மிகவாடுமென்பதும், இத்தன்மையாக மழைபெய்யாது மாறிப்போன அவ்வற்கடகாலத்திலும் காவிரியாறு நீர்வற்றாது ஒழுகிப்போய் வயல் நிலங்களை நிறைத்து அங்கே பொற்றுகளையும் திரட்டித் தொகுக்குமென்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

௯-முதல் ௧௯-வது வரி வரையில்,

சோழநாட்டு மருதநிலவளம்.

வயல்கள் என்றும் மாறுமல் விளைந்துகொண்டிருக்கின்றன. அங்கே கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சுகின்ற கொட்டில்கள் பலஇருக்கின்றன. அவற்றில் அதனைக் காய்ச்சும்போது உண்டாகும் தீப்புகைபட்டுப் பக்கத்தே வயல்களில் மலர்ந்த நெய்தற்பூக்கள் அழகுகெட்டு வாடுகின்றன. காய்த்த செந்நெற்கதிரை நிரம்பஉண்டு வயிறுபருத்த முற்றின எருமைக்கன்றுகள் ஆங்காங்குள்ள நெற்கூடுகளின் நீழலிலே உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. குலை நெருங்கின தென்னை குலைவாழை பாக்குக்காயையுடையகமுகு மா பனை முதலிய மரங்களும் மஞ்சள் சேம்பு இஞ்சி முதலிய செடிகளும் அடர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்றன; என்பது சொல்லப்பட்டது. இதுகாறுங் காவிரிபாயுஞ் சோழநாட்டின் வளம் பொதுவகையாற்கூறி இனிப் பாக்கம் கழி முதலியவற்றின் சிறப்பை விரித்துக் கூறப்புகுதுகின்ருர்,

௨0-முதல் ௨௭-வரி வரையில்,

பாக்கம்

பாக்கங்களிலே அகன்றவீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வீட்டு முற்றங்களிலே உலரவைத்திருக்குந்நெல்லுக்குக் காவலாய் இருக்குஞ் சிறுபெண்கள் ஒளிவிளங்கு நெற்றியும் கள்ளம்அறியாத பார்வையும் திருத்திய அணிகலங்களும் உடையர்; இவர்கள் அந்நெல்லைத் தின்னவருங் கோழிகளை வெருட்டும்பொருட்டு எறிந்த மகரக் குழைகள் * அம்முற்றத்திற் சிதறிக்கிடந்து, அங்கே சிறுபையன்கள் மூன்று

---

* இக்காலத்தில் இதனைச் சிமிக்கி என வழங்குவர்.

உருள் உடையசிறியதேரைக் குதிரையின்றி இழுத்துக்கொண்டுவருகையில், அதன் உருள்களை இடறி அச்சிறுதேர் போகாமல் வழிமுன்பை விலக்குகின்றன.† தாம் மனங்கலங்குதற்குக்காரணமானபகை தமக்குச் சிறிதுமில்லாமையால் மனக்கொழுமையினை யுடைய பலகுடிகள் நிறையப்பெற்றிருக்கின்றன அப்பாக்கங்களெல்லாம்.

உஅ-௩௯-படப்பை முதலியன.

இனி ஒன்றற்கொன்று அருகிலுள்ள பல ஊர்களையுடைய நீண்ட சோழநாட்டில் எங்குஞ்சென்று வெள்ளிய உப்பை விலைசெய்து நெல்லை ஏற்றிக் கொண்டுவந்த வலியபடகுகள் பந்தியிலே நிற்குங் குதிரைகளைப்போலத் தறிகடோறுங் கட்டப்பெற்றிருக்கும் உப்பங்கழிகள்சூழ்ந்த நெய்தல் நிலத்துத் தோட்டங்களும், மனவெழுச்சி தருதற்கேதுவான புதுவருவாயினையுடைய தோப்புகளும், அத்தோப்புகளுக்குப் புறம்பேயுள்ள பூஞ்சோலைகளும், மேகக்கறை சிறிதுமில்லாது தெளிந்த வானத்தில் திங்களைச் சூழ்ந்து மகம் என்னும் வான்மீன் விளங்கினாற் போன்றதாய் மணங்கமழும் பலவண்ணப்பூக்கள் நிரம்பியிருத்தலாற் பலநிறமுடைத்தாய்த் தோன்றும் பொய்கைகளும், இம்மையினும் மறுமையினும் காமவின்ப நுகர்ச்சியினைப்பயக்கும் இணைந்த ஏரிகளும், அக்காவிரிப்பூம் பட்டினம் எங்கும் இருக்கின்றன.

---

† "பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற் போதகம்
நற்சிறு ரூர்தலி னங்கைமார் விரீஇ
உற்றவர் கோழிமே லெறிந்த வொண்குழை
மற்றத்தே ருருள்கோடா வளமை சான்றவே" என்றார் சிந்தாமணியினும்.

௪௦-௫௦. சோறிடும் அட்டிற்சாலைகள்.

கதவுகளெல்லாம் புலியுருக்கள் செதுக்கப்பட்டனவாய்த் தம்வாய் பொருந்தப்பெற்றிருப்பத், திருமகளை எழுதிய திண்ணிய மதில்கள் அமைந்து இம்மையிற் புகழ் பரம்புதற்குக் காரணமான நற்சொல் வளரவும் மறுமையினைத் தருதற்குரிய அறவொழுக்கந் நிலைபெறவுஞ் சிறந்த அடுக்களைகளில் மிகுதியாகச் சமைத்த சோற்றை வடித்தலால் ஒழுகுங் கொழுங்கஞ்சியானது யாற்றில் வெள்ளம் வந்தாற்போல எங்கும் பரவி ஓடுவதாயிற்று; அக்கஞ்சியைக்கண்டு பருகுதற்குச் சென்ற எருத்துமாடுகள் ஒன்றோடொன்று சண்டையிடுதலால் அது மண்ணொடுகலந்து சேறாய்ப் பின் தேர்கள் ஓடுதலாற் புழுதியாய் மேலெழுந்து பலவேறுவகையான சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்த வெள்ளிய அரண்மனையின் மேற் படிந்து வெண்ணிற்றிற்புரண்ட களிற்றியானைபோல அழுக்கேறப் பண்ணுவதாயிற்று.

௫௧-௫௩.

இன்னும், குளிர்ந்த கிணறுகள் பொருந்தப்பெற்றனவாய்ப் பெரிய எருத்துமாடுகள் நிற்கும் பலசாலைகளும், தவ ஒழுக்கம் நடைபெறும் அமணர் பௌத்தருடைய பள்ளிகளும் ஆங்காங்குள்ளன.

௫௩-௫௮ காளிகோட்டம்.

தாம் தங்கும் இளமரக்காவிலே விளங்கிய சடைமுடி யுடையாரான முனிவர் நெருப்பிலிட்டு வேட்கும் நெய்ப்புகையைக்கண்டு புயலென அஞ்சிய குயிற்சேவல்கள் அச்சோலையிலிருத்தலை வெறுத்துத் தம்பெடைகளோடும் அவ்விடத்தைவிட்டுப்போய்ப் பூதங்கள்,

காவலாயிருத்தலாற் புகுதற்கு அரிய காளிகோட்டத்திற்சென்று நாரைகள் புறாக்களோடும் ஓர் ஒதுக்கிடத்தே தங்கியிருக்கும்.

௫௬-௭௪ செம்படவர் குப்பம்.

நெடுநாட்பட்ட மரங்களையுடையதாய்ச் சண்டையிடுதற்குச் சமைந்த இடங்களும் நீர் அரித்த கரிய மணலும் உள்ள அகன்ற மேட்டுக் குப்பங்களில் குடியிருக்கும் பெரிய சுற்றத்தினையும் இளமான உறவினையுமுடைய வலியதொழில்வல்லரான செம்படவர் கடல் இறுமீனின் சுட்ட தசையைத் தின்றும், வயல் ஆமையைப் புழுக்கின இறைச்சியை உண்டும், வயலிற் படர்ந்த அடப்பம்பூவைத் தலையிற் கட்டியும், நீரில் நின்ற ஆம்பல்மலரைப் பறித்துச் சூடியும், நீலநிறத்தினையுடைய வானத்தில் வலப்புறமாய் எழுந்து சூழன்று திரியும் நட்சத்திரங்களோடு கூடிய கிரகங்களைப் போலச் சண்டையிடும் அவ்வகன்ற மன்றத்திற் பலரும் ஒருங்கு திரண்டு கையோடு கைபிணைந்தும் படைக்கலங்களோடு படைக்கலந்தாக்கியும் உடம்போடு உடம்புபட உரைசியும் மிக்க சினத்தோடும் ஒருவர் ஒருவர்க்குப் பின்னிடையாது பெருஞ்சண்டை செய்து அதனாலும் தம்வலியடங்காராய் ஒருவரோடொருவர் மாறுபட்டுக் கல்லை வீசுகின்றனர். அங்ஙனம் அவர் எறியுங் கவண்கல்லிற்கு மிக அஞ்சிப் பச்சென்ற பனைமரத்தின்மேலிருந்த பறவைகள் பறந்துபோகின்றன.

எடு-எஎ புறச்சேரியின் தன்மை

குட்டிகளையுடைய பன்றியும் பலகோழிகளும் ஊற்றமைந்த சிறியகிணறுகளும் இருக்கின்ற அச்செழு

படவர் புறச்சேரியிலே செம்மறிஆட்டுக் கிடாய்களோடு கௌதாரிப் பறவைகள் விளையாடா நிற்கும்.

எஅ-கO௫. காவிரித்துறைச் சிறப்பு.

நட்டகல்லிற் றெய்வமாய் நின்றவனுக்குக் கேடகத்தை வரிசையாவைத்து வேலை நிறுத்தியவாறுபோல நீண்ட தூண்டிற்கோலைச் சார்த்திவைத்திருக்கும் குறுகின கூரையையுடைய குடியிருப்புகளின் நடுவில், நிலவின் இடையிலே சேர்ந்த இருளைப்போல மீன்வலை புலரும் வெள்ளிய மணல்பரந்த முற்றத்தின்கண், விழுதையுடைய தாழஞ்செடியின்கீழ் வளர்ந்த வெண்கூதாள மலராற் செய்த மாலையையணிந்தவராய்ச் சினைகொண்ட சுறாமீன் கொம்பைநட்டு அதனையேயிருக்குமிடமாக ஏற்றிய வலிய கடற்றெய்வத்தின் பொருட்டாக படலையுடைய தாழைமடலைச் சூடியும், பொரிந்த மரத்தினையுடைய பனையின் கள்ளைக்குடித்தும், இங்ஙனமெல்லாம் புல்லியதலையினையுடையரான செம்படவர் பசிய தழையினை யுடுத்த தம்பெண்டிரோடும் பரந்த பனிக்கடலில் மீன்பிடிக்கவுஞ்செல்லாது அத்தொழிலைவிட்டு முழுமதி விளங்கும் உவாநாளிலே தாம்வேண்டுவன உண்டு விளையாடியும், பின் புலால்நாற்றம் வீசுகின்ற மணலையுடைய பூங்கானற்சோலையில் கரிய மலையைப் பொருந்திக்கிடந்த செக்கர்மேகம் போலவும் தாயின் கொங்கையைத் தழுவிக்கிடந்த மகவைப்போலவும் தெளிந்த நீரையுடைய கடலோடு காவிரியாறு சென்று கலக்கும் மிகக்குளிர்ந்து முழங்கும் புகார்முகத்தில் தீவினைபோகக் கடல்முழுக்காடியும், பின் அவ்வுப்புநீங்க வேறுநீரிலே குளித்தும், நண்டுகளைப்பிடித்து ஆட்டியும், உலவுகின்ற அலையிற்போய்

அதனை உழக்கியும், பாவைசெய்தும், ஐம்பொறிகளா னும் நுகரப்படுவனவெல்லாம் நுகர்ந்துமயங்கியும், அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் நீங்காத காதற்கிழமை யுடையராய், இவ்வாறு பகற்பொழுதெல்லாம் போக்குதற்குக் காரணமாவதாய்ப் பெறுதற்கரிய பழஞ் சிறப்புக்களையுடைய சுவர்க்கநாட்டை ஒப்பதாய் என்றும் பொய்யாமல் நீர் வருதலையுடையதாய்ப் பூக்கள் நிறைந்த காவிரித்துறை விளங்குமென்க.

௧௦௯-௧௧௫ கடையாமச்சிறப்பு

தங்கொழுநரைப்புணர்ந்த அழகியமங்கையர் பட்டாடைகளைக் களைந்தெறிந்து வெண்டுகில் உடுத்தவராய்த்தேறலுண்டலை விடுத்துக்காமவின்பச் சுவைத்தேனை நிறையவுண்டு நின்று தங்காதலர் சூடிய மாலையைத் தமதென்றெடுத்துச் சூடிக்கொள்ளவும், தங்காதலிமார் மலைந்த கோதையைத் தமதென்று அவர் காதலர் அணிந்து கொள்ளவுமாக அவர் காமவின்பச் சுவை நுகர்கின்ற உயர்ந்தமாடங்களில்எரியும்விளக்கங்களைப் பார்த்து முன்வளைந்த கட்டுமரத்தைக் கடலிடத்தே கொண்டு சென்ற பரதவர் அவற்றை எண்ணுநிற்பவும், அந்நகரத்தி லுள்ளார் இரவில் முன் யாமத்துப் பாட்டுக் கேட்டும் நாடகம் பார்த்தும் வெண்ணிலவிற் பெறும் பயன்களைத் துய்த்தும் கண்ணுறக்கம் பெற்ற கடையாம மென்க.

௧௧௬—௧௨௫ சுங்கங்கொள்வோர் நிலை

அவ்வியாமத்திலே, பெரிய காவிரியாறு பலவயினிருந்த பூக்களின் மணமெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு வந்து சேர்க்கும் தூய எக்கர் மணலில் அயர்ந்து உறங்கிய வண்ணமாய், வெள்ளிய பூங்கொத்தும் மடலும்

கள்ளின் காண்மரையினையும் கரையினையுமுடைய அக்கரைப் பண்டசாலைத்தெருவில் நல்ல அரசனது பொருளைப் பிறர் கவராமற் காக்கும் அடிப்பட்ட புகழினையுடைய காவற் றொழிலாளர் காயும் சினத்தினையுடைய வெங் கதிர்ச் செல்வனை பகலவனது தேரிற்கட்டிய புரவி ஒரு பொழுதாயினும் மடிந்திராது இயங்குதல்போல நாடோறும் இளைப்புறாது சுங்கங்கொள்ளும் படியாக இருப்பரென்க.

கஉரு—கசக. பண்டசாலைமுற்றம்

குறைவின்றி முகந்த நீரை மேகம் மலையிலே பொழியவும், மலையிற் பொழிந்த நீர் கடலிற் சென்று பரவவும் மாரிக்காலத்தே பெய்தல் போலப் பிறநாடுகளினின்று கடன்மேல் வந்தன கரையிலேறவும், தமிழ் நாடுகளினின்று வந்து கரையிற் கிடப்பன பிற நாடுகளுக்குப் போகவேண்டி நீர்மேல் மரக்கலன்களிற் சேரவும், அறிவான் அளந்தறிதற் கரியவாக வுள்ள பலபண்டங்களும் வரம்பறியப்படாவாறு வந்து சேர அரிய காவலமைந்த பெரிய சுங்கச்சாவடியிலே சோழமன்னர் அடையாள முத்திரையான புலியை இலச்சினையாக இட்டுப் பின் அவற்றை வெளியேபோக்கினமையால், பதிக்கறியப்பட்ட அப்பல பண்டங்களும் பொதிந்து வைக்கப்பட்ட மூட்டைப்போர் மேல் ஏறி மேகங்கள் உலாவப்பெறுங் குவட்டினையுடைய பெரிய மலைப்பக்கங்களிலே விளையாடும் வருடைமான்களின் ஏற்றம்போலக் கூரிய நகங்களையுடைய ஆண் நாய்கள் ஆட்டுக்கிடாய்களோடு குதிக்கும் பண்டசாலை முற்றமென்க.

௧௪௨—௧௫௮. அங்காடித் தெரு.

அறுக அறுகப் படிகள் தொடுக்கப்பட்டு அமைந்த ஏணிகள் சார்த்தி யிருக்கும் சுற்றுத் திண்ணைகளும், பல கட்டுகளும், சிறுவாயில் பெருவாயில்களும், பெரிய இடைகழிகளும் * பொருந்தச் சமைக்கப் பெற்றனவாய், மேகங்கள் உராயும் உயர்ந்த மாடத்தில் சிவந்த அடியினையும் நெருங்கிய தொடைகளையும் பசிய அணிகலங்களையும் பெரிய அரையினையும் நுண்ணிய ஆடையினையும் பவளம்போல் நிறத்தினையும் மயில்போற் றோற்றத்தினையும் மான்போல் நோக்கினையும் கிளிபோலும் மழலைமொழியினையும் மெல்லென்ற சாயலினையும்உடைய பெண்கள் தென்றற் காற்று நுழையும் சாளரத்தைப் பொருந்தி நின்று, உயர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் நுண்ணிய மகரந்தப்பொடியைச் சொரியும் காந்தட்செடியின் கணுக்களிலிருந்து கிளைக்கும் கவிந்த முகைக் குலையைப் போலும் தமது தொடி நெருங்கிய கையை மேலெடுத்துத் தொழா நிற்ப, முருகப்பிரானுக்கு வெறியாட்டு எடுக்கும் மகளிர்க்குப் பொருந்தப் பரம்பி வேய்ங்குழல் இசைக்கவும் யாழ்ஒலிக்கவும், முழா முழக்கஞ் செய்யவும் முரசம் ஒலிப்பவும் திருவிழா இடையறாது நடைபெறும் அங்காடித் தெருவென்க.

௧௫௯—௧௮௩. நகரிற் கொடிச் சிறப்பு.

குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய தெய்வத்தை ஏற்றுவித்து மலர்க ளணிந்த கோயில் வாயிலிலே பலருந் தொழுது செல்லுங் கோழிக்கொடியும், உணவுப் பொருள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் கொழுவிய பேழை

* இக்காலத்திதனை 'ரேழி' என்று வழங்குவர்.

பினைத் தாழிடுவித்துப் போற்றிய குளிர்ந்த பலபண்டங்களின்மேல் வெள்ளிய அரிசியைப் பலியாகச்சிதறிப் பாகாகக் காய்ச்சி வார்த்த பசிய மெழுக்கைப் பூசிய கோல்களை நாட்டி. அவற்றின் மேற் கவித்திட்ட சட்டத்தின்மேல், வருகின்ற நீராற் றிரட்டிச் சேர்க்கப்பட்ட வெண்மணல் நிரம்பிய காட்டியாற்றின் கரை மருங்கில் நின்ற அழகிய கரும்பின் ஒண்பூப்போலத் தோன்றும்படியாக நட்ட துகிற்கொடியும், பலவாகிய நூற் கேள்விகளில் துறைபோகக் கற்றமையானே பிரமாண நல்ஆசிரியராயுள்ளார் வாது செய்து பிறர்க்கு மெய்ப்பொருள் தெருட்டுதற் பொருட்டு நாட்டிய அச்சந்தருங்கொடிகளும், கட்டுத் தறியை அசைக்குங் களிறுபோலக் காண்பார்கட்கினிய காவிரிப்பூம் பட்டினக் கடற்றுறை முகத்தில் நெருங்கி நின்று அசையும் மரக்கலங்களின்மேற் கட்டிய கொடிகளும், மீனையும் இறைச்சியையும் அறுத்து அவற்றின் ஊனை நெய்யிற் பொரிக்கின்றமையால் ஆரவாரம் நிறைந்த முற்றத்திலே மணலைக் குவித்து மலரைச் சிதறிக் கள்ளுண்பார் பலரும் நுழைதற்குக் காரணமான கள்ளுக்கடையின் பலிதரப்பெற்ற வாயிலிலே கள்ளுவிற்றலையறிவித்தற்கு அறிகுறியாகக் கட்டிய கொடியும், ஆகிய இவற்றோடு இன்னும் வேறு வேறு கொடிகளும் மிகக் கலவாநிற்பப் பலவேறு உருவாற் சிறந்த பெருங்கொடிகளும் நிறைந்தமையால் அவற்றின் நிழலிலே ஞாயிற்றின்கிரணங்களும் நுழையக் கூடாதனவான வளம் பொருந்திய நகர்என்க.

கஅ௩—கஅ௩. தெருக்களிலுள்ள பொருள்வளம்.

இப்பெற்றித்தான நகரத்தின்எல்லையில் கெடாத

நற்புகழையுடைய தேவர்கள் காவலைப் நிற்கின்றமை யால் இடையூறு சிறிதுமின்றிப் பிறநாட்டி லிருந்து கடல் வழியே நாவாயிற் கொண்டுவந்த நிமிர்ந்து விரைவாய்ச் செல்லுங் குதிரைகளும், வட்டையிலே கொண்டுவந்த கரியமிளகு பொதிகளும், வடக்கே இமயம் மேரு முதலிய மலைகளினின்றுங் கொண்டுவந்த பலதிறப்பட்ட மணிகளும் பொன்னுருக்குக் கட்டிகளும், குடகுமலையினின்றும் வந்த சந்தனக்கட்டை அகிற்கட்டைகளும், தென்கடலிற் குளித்து எடுத்துவந்த முழுமுத்துகளும், கீழ்கடலிற் றுருவிக் கொண்டுவந்த செம்பவளங்களும், கங்கையாற்றிற் பிறந்த பொருள்களும், காவிரியாற்றின் பொருள்களும், இலங்கைத்தீவினின்றும் போந்த உணப் பொருள்களும், கடாரத்தினின்று கொணர்ந்த நுகர்ச்சிப் பொருள்களும், இவையேயன்றி யின்னும் பலஅரிய பெரியபண்டங்களும் நிலந்தாங்கமாட்டாமல் நெளியும்படி ஒருங்குதொக்கமையினாலே பலவகைப்பட்ட பொருள் வளங்களும் ஒன்றோ டொன்று அளாய அகன்றதெருக்களென்க.

கககூ—உகஉ. வேளாளர் குடிச்சிறப்பு.

இத்தன்மைத்தாகியதெருவினும், துறைமுகத்து நடுவினும், கடற்கரை மருங்கினும் மகிழ்ந்து இனிது உறங்கிச் சுற்றம் தழைத்துத் தமக்குப் பகையாவார் இவரென்று: என்னாது வலைஞர் முன்றிலிலே மீன் பாயவும் ஊன்விற்பார் குடிசையிலே ஆடுமுதலான விலங்குகள் திரண்டு நிற்கவும் ஆக இவ்வாறு கொலை புரிவாரை அதனினின்று நீக்கியும், களவு காண்பாரை அதனினின்று நீக்கியும், தேவரைப் போற்றியும், ஆரி

யர் உடைக்கும்படி அவர்வேண்டும் வேள்விகளை வேட்டு அவரை நுகர்வித்தும், நல்ல பசுக்களோடு எருதுகளைப் பாதுகாத்தும், நான்மறை வல்லோர்க்கு உண்டாம் புகழை நிலைபெறச்செய்தும், வரும் விருந்தினர்க்கு நுகர்தற்குரிய பலபண்டங்கள் கொடுத்தும், பசிய சோறு கொடுத்தும் அறவொழுக்கம் பிறழாது பார்க்கும் குளிர்ப்பக்கூறி அன்புசுரக்கும் வாழ்க்கையின் கண் நிலைபெற்ற வளைந்த கலப்பையின் உழவுதொழிலையே நச்சுகின்ற வேளாளர் தமது நீண்ட நுகத்திற் றைத்த பகலாணிபோல் நடுநிலை திறம்பாது நின்ற நல்லநெஞ்சினை யுடையராய்த் தமக்குந் தங்குடிக்கும் வடுவாமென்றுணர்ந்து பொய்யை யொழித்து மெய்ம்மையேகூறித் தம்முடைய பண்டங்களையும் பிறருடைய பண்டங்களையும் ஒருசமம்பெறக்கண்டு, தாம் பிறரிடத்து அப்பண்டங்களை விலைகொள்ளும்போது மிகுதியாகக் கொள்ளாமலும், தம்பண்டங்களைப் பிறர்க்கு விலையிடுங்காற் குறையக் கொடாமலும் ஊதியத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிற்று இந்நெறியே தொன்றுதொட்டு வரம்பின்றிப் பொருள் தொகுத்த அவர் நெருங்கியிருக்குங் குடியிருப்பு என்க.

௨௧௫—௨௧௮. காவிரிப்பூம் பட்டினச் சிறப்பு முடிபு.

வேறுவேறாகச் சிறந்த அறிவுவாய்த்த சுற்றத்தினை யுடைய நன்மக்கள் திருவிழாக்கொண்டாடும் பழைய ஊரிலே சென்று கூடினாற்போலப், பலவேறு வகைப்பட்டமொழிகள் வழங்குவோராய்க் குற்றமற்ற பலநாடுகளினின்றும் வந்தமக்கள் எல்லாரும் சென்று தன்கண் உள்ள நன்மக்கள் கூட்டம் பலவோடும்

பழிசிற்கலந்து உறையும் வழுவாத சிறப்பினையுடைய காவிரிப்பூம் பட்டினமென்க.

உகஅ-உஉ0 பாட்டிற் கருக்கொண்ட பொருள்.

இவ்வியல்பினதாய்ச் சிறந்த காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைவே எனக்கு உரிமைப்பொருளாகப் பெறுவேனாயினும் ஏநெஞ்சமே! நீண்டகருங்கூந்தலினையும் விளங்கும் பூணினையுமுடைய என்காதலி தனித்துத் தனியளாயிருப்ப இவடன்னைப் பிரிந்து வருதற்கு ஒருப்படமாட்டேன் கண்டாய் என்க.

உஉ0–உஙக. கரிகாற் பெருவளத்தான் தன்னைச்சிறை செய்த பகைவரைத் தப்பிப்போய் அவரை வென்றமை.

கூரிய நகத்தினையுடைய புலிக்குட்டியானதுகூட்டில் அடைபட்டு வளர்ந்தாற்போலப் பிறரிட்ட சிறைக்காவலிற்றங்கியிருந்து அதனுற் றன் பெருமைக்குணம் வயிரமேறி முற்றுதலானே, குழியில் வீழ்ந்த களிற்றியானை அதன் கரையைக் கொம்பாற்குத்தித் தூர்த்துத் தன்பிடியினிடத்தே சென்று சேர்ந்தாற்போலத் தன்னுணர்வாற் சூழ்ந்தறிந்து பார்த்துத் தனக்குக் காவலமைந்த பகைவரது சிறைக்களத்து வலிய மதிலைத் தாண்டிப் புறத்தே நின்ற வாட்படை வீரரையெல்லாம் ஓட்டிப்போய்ப் பகைவர்க்கு அச்சத்தை விளைக்குந் தன்னரசவுரிமையை முறையே பெற்றும், அங்ஙனம்பெற்ற அம்மாத்திரையில் உள்ள அமைதி பிறவாதுப் பின்னும் மண்கொளல்வேண்டுமென்றெழுந்த நசையால், பகைவருடைய காவலமைந்த அரண்களை அழித்துக் கதவைக்குத்தியேந்தின மருப்பினதாய்ப் பகைவரது முடிசூடிய பெருந்தலையை உருட்டும் முன்றாளில் நகங்கள் பொருந்தப்பெற்ற அடி

களையுடைய யானையோடும் வடித்தமணிகள் கட்டிய குதிரையோடும் படையெடுத்துச்சென்று மாற்றார் படைவீரர் போர்க்களத்து விழவும், பெரிய வானத்தின்கட் பருந்துகள் உலாவவும், துறுபடர்ந்த கருங்கற் பாறைபோற் போர்வேண்டி யெழுந்தமைக்கு அடையாளமாகப் பூளைப்பூவும் உழிஞைப்பூவுஞ்சூடிப் பேயின்கண்ணைப் போன்ற முழங்கும் போர்முரசம் அகன்ற பாசறையிலே அதிர்ந்து முழுங்காநிற்பச் சென்று பகைவர் இடங்கள் பாழாகும்படி அவரை முதற்போரிலே தோல்வி பெறச்செய்து, அவ்வளவிற் சினம்மாறாது மேனும்போய் அவர் அரண்களை அழித்து நடந்து குளிர்ந்த மருதநிலத்துக் குடிகளைத் துரத்தி என்க.

உசO-உசரு-மருதநிலம் பாழ்பட்டமை.

அங்ஙனமெல்லாம் அப்பகைவருரைப் பாழ்படுத்தினமையால் முன்னே வெள்ளியபூவினையுடைய கரும்பும் செந்நெல்லும் நீண்டு கரிய இதழ்க்குவளையோடு நெய்தற்பூவுங் கலந்து முதலைகள் செருக்கித்திரிந்த இடம் அகன்ற செழும் பொய்கைகளெல்லாம், இப்போது கொழுந்தண்டுகளையுடைய அறுகும் கோரைப்புற்களும் அடர்ந்து நீர் அற, இவ்வாறே வயனும் வாவியும் வேறுபாடின்றித் தந்தன்மை திரிந்திட, அறுப்புள்ள கொம்புகளையுடைய புல்வாய்க்கலைகளோடு மான்பிணைகள் ஆண்டுத் துள்ளிவிளையாடும் பாழ் இடமாயின.

உசசு—உருக. அம்பலங்கள் பாழ்பட்டமை.

தாம் தம்பகைவர் மகளிரைச் சிறையாகக் கொண்டு வந்தமையின் அம்மகளிர் நீருண்ணும் துறையிலே முழுகி வந்து மாலைப்பொழுதிலே கொளுத்திய விளக்

பினை யுடையதாய் மலர் அணியப்பட்ட மெழுகின இடத்திலே உள்ளூரார் பலர் தொழுதுசெல்லவும், வெளியூரினின்று புதியராய் வந்தார் தொழுதுநீங்கவும் அமைக்கப்பட்ட அருட்குறி நிறுத்திய அம்பலங்களெல்லாம் தங்கட்பருத்த தூண்கள் சாயும்படியாக உராய்ந்து களிற்றியானையோடு பிடியானையுங் கூடியிருக்கும் இடமாயின என்க.

உருஉ—உகூ0. மன்றம் பாழ் பட்டமை.

விலைவரம்பறுத்தற்கரிய நறியமலர்களைத் தூவித் தெருவில் நின்று அறிவுவாய்த்தலையுடையகூத்தர் முழவுக்கு இசைய முறுக்கின நரம்பையுடைய யாழிசை கேட்கும் பெரிய திருவிழாக்கள் இல்லையாய்ப்போன அச்சமிகுந்த மன்றங்கள் சிறிய பூக்களையுடைய நெருஞ்சிற் பூண்டும் அறுகம்புல்லும் பம்ப அழன்ற வாயினையுடைய நரிகள் ஊளையிடவும், அழுங்குரலாய்க் கூப்பிடும்கூகைகளோடு கோட்டான்களுமிருந்து எதிர் கூவவும், தொகுதிகொண்ட ஆண்பேய்களோடு மயிரை அவிழ்த்துத் தொங்கவிட்டு இருந்து பிணத்தைத்தின்னும் பெண்பேய்கள்கூடவும் ஆயின என்க.

உகூக—உகூஅ நகர்பாழ்பட்டமை.

வளைந்த கால்களாய்க் கட்டப்பெற்ற நீண்ட மாடத்தின் றலைக்கடையிற்சென்று நெருங்கி விருந்தினர் இடையறாதுண்டும் குறையாத பெருஞ்சோற்று வளம்நிரம்பிய அடுக்களை வாய்ந்து ஒளிபொருந்திய சுவர்களமைந்தவான நல்ல இல்லங்களின் உயர்ந்ததிண்ணைகளின்மேலிருந்து பைங்கிளி இன்சொல் மிழற்றுதற்குக் காரணமான பாலிநிறைந்த செழுவிய நகரம், செருப்பிட்ட அடியினையுடையராய்த் துடிபொலிப்

பத்திரண்டுசென்று வளைந்த வில்லையுடைய வேடர் கொள்ளைகொண்டு உண்டுவிட்டமையினாலே உணு வின்றி வறிதாய்ப்போன நெற்கூடுகளின் உள்ளிருந்து வளைந்த வாயினையுடைய கூகைகள் நன்பகற்காலத்துங் குழறும்படி யாயிற்று.

௨௨௮—௨௭௪. கரிகாற்பெருவளத்தான் வெற்றித்திரு.

இங்ஙனமெல்லாம் புகுதற்கு அரிய காவலமைந்த மதில்சூழ்ந்த பகைவர் ஊர்களையெல்லாம் பெரும்பாழ் செய்தும் அதனாலும் அவர்மேற்கொண்ட செற்றம் தணியப்பெறானாய்த் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவ னாதலின் 'இவன் மலைகளையெல்லாம் கல்லுவன், கடலைத் தூர்ப்பன், வானை விழச்செய்வன், காற்றை இயங்காமல் விலக்குவன்' என்று இவ்வாறெல்லாம் உலகத்தாரெல்லாரும்மீக்கூறும்படி தான் நினைத்தவற்றை அந் நினைத்தவாறே துறைபோக முடித்தல் வல்லவனாக லின், ஒளிநாட்டசர் பலரும் வந்து தாழ்ந்து ஒடுங்கவும், பழைய அருவாள நாட்டினரசர் அவன் ஏவியதொழி லைச்செய்தற்கு அவன்சொற் கேட்பவும், வடநாட்டி லுள்ள ஆரிய அரசர் வாடவும், குடநாட்டிலுள்ளார் மனவெழுச்சிகுன்றவும், பாண்டியன் வலிகுறையவுஞ் சிறி, மன்னர்தம் நிலைபெற்ற மதிலைக் கைப்பற்றும் மதமுடைத்தாய் வலிய தாளினையுடைய யானைப்படை யும் வீரத்தாற்சிறந்த வலிமையும் வாய்ந்தவனாய்க் கோபத்தாற்சிவந்த கண்களால் வெகுண்டு பார்த்துப் புல்லிய இடைய அரசரது கால் அழிந்துபடவும், இருங்கோவேள் சுற்றத்தார் கெடவும், காட்டையெல் லாம் அழித்து நாடாக்கிக் குளங்கள் அகழ்வித்துப் பலவளங்களும் பெருகச்செய்து, விளங்கும் மாடத்

நினையுடைய உறையூரைவிடுத்து, ஆண்டுக்கோயில்களையுங் குடிகளையும் நிலைபெறச்செய்து சிறுவாயிலும் பெருவாயிலும் அமைத்து, மதில்களில் அம்பெய்யுங் குருவித்தலைகடோறும் அம்புக்கட்டுகளைப் பொருந்த வைத்துப், பகைவர் யாவராயினும் அவரோடு பொருதற்குச்சித்தமாக வுள்ளேமெனவஞ்சினங்கூறிப், பின் அதனினின்றும் பிறழமாட்டேமென்றும் உறுதியுடைமையினாலே முதுகுகாட்டிப் போகாத வீரஇலக்குமி என்றும் நிலைபெற்ற பெரிய மதிள் மின்போல் ஒளிவீசுதலால் இவனைப் பணிதற்கு வந்த வாரிறுக்கின முழவினையுடைய மற்றை அரசர் தம் ஒளிமழுங்கப்பெற்றாராய்ப்பின் இவன் அருணோக்கத்திற்குத்தக்காராகல்வேண்டி இவனைப்பணிதலால் அவர்முடிகளிற குயிற்றிய மணிகள் உரிஞ்சிய மிக்கவலியினையுடைய வீரக்கழல்கட்டின காலினையும், பொற்றொடியணிந்த தன்புதல்வர் ஓடிவிளையாடவும் தொழில் முற்றுப்பெற்ற அணிகலங்கள் அணிந்த தன்மனைவிமாரின் முகிழ்த்த கொங்கைகள் தழுவவும் செஞ்சந்தனக் குழம்பு கலந்த மார்பினையும், ஒள்ளிய பூண்களையும் உடையனாய்ச் சிங்கவேற்றை யொத்துப் பகைவர்க்கு வருத்தத்தை விளைக்கும் வலியினனான கரிகாற் பெருவளத்தான் என்க.

உகூகூ-ங0க. முன் கருத்கொண்ட இப்பாட்டின் பொருள் முடிபு.

இப்பெற்றியனான அவ்வேந்தன் பகைவர்மேல் ஓச்சிய வேலைக்காட்டினும் கொடியதாயிருந்தது யாம் போதற்கு எழுந்த கானகம்; இவள் அகன்றமெல்லிய

தோள்களோ அவன் செங்கோலினும் குளிர்ந்தவா யிருக்கின்றன என்க.

பாலை

பாலையென்பது பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் உணர்த்தும் அகவொழுக்கமாம். தன்மனக்கினிய காதலியை மணந்துகொண்டு தலைமகன் இல்லிருந்து இல்லறம் நடாத்துங்கால், வேற்றுநாட்டிற் சென்று பொருடேடலைக் கருதித் தன் மனைக்கிழத்தியைப் பிரிந்து போதற்குக் குறித்தவழி, அக்குறிப்பினை அறிந்த அவன்காதலி அவனைப்பிரிதற்கு ஆற்றாளாய் மிகவருந்தாநின்றனள். அவ்வருத்தத்தைக் கண்டு அவளைப் பிரியப்பெறானாய்த் தன்னெஞ்சை நோக்கி "முட்டாச்சிறப்பிற் பட்டினம்பெறினும், வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரேன்வாழியநெஞ்சே" என்று கூறித் தான் செல்லுதல் தவிர்ந்தான். இங்ஙனஞ் செலவு தவிர்ந்தது இப்போது ஆற்றாளான இவளைப் பலதிறத்தானும் அறிவுறுத்தி ஆற்றிப் பின்பிரிதற் பொருட்டேயாம். ஆகவே, இப்போது தான்பிரிதலை யொழிந்தது பின்பிரிந்துபோதற்குக் காரணமாகையால் இப்பாட்டுப் 'பிரிதல் நிமித்தத்' தின்கண்வந்த பாலையொழுக்கத்தைவிளக்குவதாயிற்றென்க. இதனை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே*
வன்புறை குறித்தறவிர்ச்சியாகும்" என்று கூறிய வாற்றானுங்காண்க.

வாகை.

பாலை என்னும் மக்கள் அக ஒழுக்கத்தைக் கூறுகின்ற இப்பாட்டின்கண் அவரது புறஒழுக்கமுங் கூறல் வேண்டின் அப்பாலையென்னும் அகவொழுக்கத்தோடு இயைபுடைய வாகை என்னும் புறவொழுக்கமே கூறற்பாற்ரும். என்னை? "வாகைதானே பாலையதுபுறனே" என்ருர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனராகலின் என்க. அவை இரண்டும் அங்ஙனம் இயைபுடையவா றென்னையெனின்; 'வாகை' என்பதுஒருவர் தம்திறத்தினைவனை யோரின் மிக்குத்தோன்ற விளக்குதலாம்; எனவே, இஃது ஒருவர்க்கு உளதாம் வெற்றி என்னும் புறவொழுக்கத்தை உணர்த்துவதென்பது இனிதுபெறப்படும். 'பாலை' என்பதுங் காதற்கிழமையிற் சிறந்த தன்காதலிபாற்சென்ற அன்பின் வழியே ஒழுகி அவளிடத்தே தங்கியிராது, இல்லறவாழ்க்கையினை இனிது நடப்பித்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் நன்பொருள் திரட்டுதற்பொருட்டு அவள்மேற்சென்ற அன்பினை அடக்கி வெற்றிகண்டு தலைமகன் பிரிந்து

* பொருளதிகாரம், கற்பியல், சச.

போதலை உணர்த்துவதாம். ஆகவே, அகத்தே நிகழும் அன்பை வெற்றிகாணும் 'பாலை'யும், புறத்தே நிகழும் பகைவர் மறத்தைத் வெற்றிகாணும் 'வாகை'யுந் தம்முள் ஒப்புமையுடையவாதல் தெற்றெனப்புலப்படும்.

இனித் தன்காதலிமாட்டுச் சென்ற காதலை அடக்கிப் பிரிதற்கு எழுந்த தலைவன் அவள் மிக வருந்துதல்கண்டு இரங்கி அவளை ஆற்றுதற்குத் தங்கிய 'பாலை' ஒழுக்கத்தைக்கூறும் இப்பாட்டின்கண் 'வாகை' என்னும்புறஒழுக்கம் யாண்டுக் கூறப்பட்டதெனிற் காட்டுதும் கரிகாற்சோழன் தன்இளம் பருவத்தே பகைவர் இட்ட சிறைக்களத்தில் இருந்தபோது, அவரை வெல்லும் வகையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்துப் பின் அச்சிறைக்களத்தினின்றும் அஞ்சாது தப்பிப்போய்த் தன் அரசவுரிமையினைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அப்பகைவர்மேற் சென்று அவரையெல்லாம் வென்று அவர் நாடு நகரங்களை அழித்து வெற்றிவேந்தனாய்ச் செங்கோல் ஓச்சினமை இருநூற்றிருபதாம் அடி முதற்கொண்டு இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாம் அடிகாறும் இனிது விரித்துக் காட்டினாராகலின் பாலையோடு இயைபுடைய 'வாகை' என்னும் புறத்திணையும் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் நல்லிசைப்புலவரால் ஈண்டுச் சொல்லப்பட்டதென்க.

பாட்டின்வரலாறு.

இனி இப்பாட்டின் வரலாற்றைப் பின்வருமாறு ஊகஞ்செய்துகாட்டல் இழுக்காது. இதனை யியற்றிய நல்லிசைப் புலவரான உருத்திரங்கண்ணனார் தம் ஆருயிர்க்காதலியோடு மருவியிருந்து இல்லறம் நடாத்துகின்றுழி அவர் தமக்குள்ள பொருள்வளஞ்சுருங்க வறுமை வந்து நலிவதாயிற்று. அவ்வறுமை நோய் களைந்து விருந்தோம்பிவாழ்தற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பொருள்பெறற் பொருட்டுக் கரிகாற் சோழனிடத்துப் போதற்குக் கருதினர். அக்கருத்தறிந்த அவர் அருமைமனைவியார் அவரைப் பிரிதற்குச் சிறிதும் பொருந்தாராய் வருந்தினர். அவ்வருத்தங்கண்டு பிரிதலைத் தவிர்ந்த அவ்வாசிரியர் தாம் கரிகாற் சோழன்பாற் போதற்குக் கருதினமையும், அது தெரிந்து தம்மனைவி வருந்தினமையும், அவள் ஆற்றுமையினைத் தணித்துப் பின் ஒருகாற் பிரிதற் பொருட்டுப் போகாது தவிர்ந்தமையும் இனிதுவிளங்க நலமுறவுரைத்துத், தாம் சோழவேந்தனிடத்துப் பரிசில் பெறவேண்டினமையும் "முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம்பெறினும்" எனக்குறிப்பால் அறிவித்து, அக்கரிகாற்சோழ மன்னற்குரிய அரிய பெரிய வெற்றித்திறங்களெல்லாம் நடந்தவாறே மொழிந்து இவ்வருமைத் திருப்பாட்டை அருளிச்செய்தனர். இங்ஙனம் இயற்றிய இவ்வருந்தமிழ்ச்செய்யுளைப் பின்னொருகால் இவர் அச்சோழவேந்தன்பாற் சென்றுகாட்ட அவன்

இவர் செய்யுளின் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளை மிக வியந்து இவர்க்குப் பதினாறுநூறாயிரம்பொன் பரிசிலாக வழங்கிச் சிறப்புச்செய்தான்; இது "தழுவுசெந் தமிழ்ப் பரிசில்வாணர்பொன் பத்தொடாறுநூ றாயிரம்பெறப், பண்டு பட்டினப்பாலைகொண்டதும்" என்னுங் கலிங்கத்துப்பரணிச் செய்யுளால் அறியப்படும்.

ஆக்கியோன் வரலாறு

இனி இவ்வருமைத் திருப்பாட்டை அருளிச்செய்த நல்லிசைப்புலவரான உருத்திரங்கண்ணனார் கடியலூரிற் பிறந்தவரென்பது இவர்பெயர் அவ்வூர்ப் பெயரோடு புணர்த்துக் கடியலூர்உருத்திரங்கண்ணனார் என்றுவழங்குமாற்றால் அறியப்படும். இவர் பண்டைக்காலத் தமிழ்மக்களில் அந்தணர்குடிக்கு உரியாரென்பது, தொல்காப்பியம் மரபியலிற் பேராசிரியர் "ஊரும்பெயரு முடைத்தொழிற் கருவியும், யாருஞ் சார்த்தி யவையவை பெறுமே" என்னுஞ் சூத்திர வுரையில் 'உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி, பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகன், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணன் என்பன அந்தணர்க்குரியன.' என்று உரை கூறியவாற்றால் தெளியப்படும்.

இனி இவர் இச்சமயத்தைக்கைக்கொண்டு ஒழுகினாரென்பது செவ்வனே பெறப்படவில்லை. இவ்

வாசிரியர் தாம் இயற்றிய பெரும்பாணாற்றுப்படையில் "காந்தளஞ்சிலம்பிற் களிறுபடிந் தாங்குப், பாம் பணைப்பள்ளி யமர்ந்தோனுங்கண்" என்று கூறினாராக வின் இவர் வைணவ சமயத்தைப் பின்பற்றி ஒழுகினா ரென்னாமோ எனின்; காஞ்சி நகரத்திற் செங்கோல் ஓச்சிய தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்னும் வேந்தன்பாற் சென்று பரிசில் பெறும்படி பாணரை ஏவிப் பாடுமிடத்து, அவன் அரசுவீற்றிருந்த அக்கச்சி நகரத்துத் திருக்கோயிற்கொண்ட திருமாலையும் வழி பட்டுச் சென்மின் என்று அப்பாணரை நோக்கிக் கூறியதன்றி, இவர் திருமாலைவழிபட்டு வந்தனரென் பது அதனாற் சிறிதும் பெறப்படாமையின் அங்ஙனங் கூறுதல் பொருந்தா வுரையாமென்க. அக்கச்சி நகரத் துச் சிவபிரான் கோயிலும் இருப்ப அதனை விடுத்துத் திருமால் கோயிலையே, இவர் மிக்கெடுத்துக் கூறியவா றென்னையெனின்; தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்னும் அச்சோழ மன்னன் திருமால் குடியிற் றோன்றினோனென "இருநிலங் கடந்த திருமறுமார் பின், முந்நீர் வண்ணன்புறங்கடை யந்நீர்த், திரைதரு மரபினுரவோனும்பல்" எனும் பெரும்பாணாற்றுப் படையடிகளிற் கூறினாராகலின், அவ்வேந்தன்பாற் போம் பாணர்க்கு அவன் குடித்தெய்வமாய் வழிபடுந் திருமாலைத் தொழுது செல்கவென அறிவுறுத்தரு ளினாராகலின் அது கடாவன்றெனமறுக்க. இங்ஙன மன்றித் திருமாலைக் கூறினமையானே இவர் வைணவ ராமெனின், "கருவிலோச்சிய கண்ணகன் எறுழ்த் தோட், கடம்பமர் நெடுவேள்" என்று முருகக்கடவுளை யுங்கூறினாராகலின் இவர் சைவசமயத்திற் குரியராம்

போலுமென எதிர்மறுத்துரைப்பார்க்கு இழுக்கலா காமையின் அங்ஙனங் கூறுதல் வழுவுரையா மென்க. இவ்வாற்றால் இவர் இச்சமயத்தவர் எனத் துணிபுரை விரித்தற்கு வலியசான்றின்மை காட்டப்பட்டதாக லின், இவர் சமயம் இதுவென்று துணியப்படாது போலுமென்க.

அற்றாயினும், இவரது பெயரின் றன்மையை உற்றுநோக்குமிடத்து இவர் சைவசமயத்திற்குரியார் என்பது புலப்படுகின்றது. 'உருத்திரங்கண்ணனார்' என்னுஞ் சொற்றொடர் உருத்திரனுக்குக் கண்போற் சிறந்த இளையபிள்ளையாரான முருகக்கடவுளைக்குறிப்ப தொன்றும். சைவசமயந் தழீஇயொழுகுங் குடியி லுள்ளாரே அப்பெயரிட்டு வழங்குதல் மரபாய்ப் போதரக்காண்டலின், இவ்வாசிரியர் சைவசமயத்திற் குரியராம்போலுமெனக் கூறல் இழுக்காது.

பாட்டுடைத் தலைவன்.

இனி இப்பாட்டுடைத்தலைவனான சோழன்கரி காற் பெருவளவன் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண் டுகளுக்கு முன் சோழநாட்டின் தலைநகரான காவிரிப் பூம்பட்டினத்திற் செங்கோலோச்சினன். இவன் கிறித்து பிறப்பதற்குமுன் முதல்நூற்றாண்டின் இடை யிலே அரசுரிமைபெறலாயினா னென்பதும், மதுரை

மாநகரிற் கடைச்சங்கமும் இவன் காலத்தேதான் நிரம்பப் பொலிவுபெற்றிருந்த தென்பதும் யாமெழுதிய திருக்குறளாராய்ச்சியில் இனிதுவிளங்க விரித்துக்காட்டினேம். அவையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துக்காட்டலுறின் இது வரம்பின்றிவிரியுமாகலின் ஆண்டுக்கண்டு கொள்க. கடைச்சங்கத்தாராற் றொகுக்கப்பட்ட பத்துப்பாட்டுகளில் இரண்டுபாட்டுகள் இயற்றிய ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனாரும் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவரென்பதும் இதனால் விளங்கற்பாலதேயாம்.

இனி இச்சோழமன்னன் தான் இளைஞனாயிருந்த காலத்துப் பகைவராற்பற்றப்பட்டுச் சிறைக்களத்தே யிடப்பட்டானென்பதூஉம், பின் அச்சிறைக்களத்தினின்றுந் தப்பிப்போய்த் தன் அரசுரிமையினையெய்திப் பின்பு அப்பகைவர்மேற் படையெடுத்துச்சென்று அவரையெல்லாம் வென்றானென்பதூஉம் இப்பட்டினப்பாலையின் இறுதிப்பகுதியால் நன்கு புலப்படுகின்றன.

இன்னும் இவன் இளைஞனாயிருந்தபோது ஒருகால் இவன்பகைவர் இவனைக் கொல்லும்பொருட்டு இவனிருந்த இல்லத்தைத் தீக்கொளுவ, இவன் அதற்கு அஞ்சாது அத்தீயினடுவேபோய் அப்பாற்பட்டு உயிர்பிழைத்தானென்பதும், அங்ஙனம் அத்தீயைக்கடந்து செல்லுங்கால் இவன்கால் கரிந்துபோயிற்றென்பதும், அக்காரணம்பற்றியே இவன் கரிகாற் சோழனென்னும்பெயர் பெறுவானாயினனென்பதும், இவன் தன் அரசுரிமையினை எய்துதற்கு இவன் அம்மானான இரும்பிடர்த்தலையார் என்னும் நல்லிசைப்புல

அ

வர் இவற்குப் பெருந்துணையாயிருந்தனரென்பதும், இவன் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனோடு வெண்ணி யென்னும் ஊர்ப்புறத்தே போர்செய்து வெற்றி கொண்டானென்பதும், அங்ஙனம் போரியற்றுங்கால் அச்சேரலாதனுக்குத் துணையாய்வந்த பாண்டியன் ஒருவனையுந் தோல்விபெறச்செய்தானென்பதும், பின் பொருகால் இமயமலைவரையிற்சென்று ஆரியவரசரை யெல்லாம் வென்று அம்மலைக்குவட்டின்மேல் தன் புலிக்கொடியை நாட்டினானென்பதும், இருங்கோ வேளுக்கு இவன் பெரும்பகைவனென்பதும், இவன் தமிழ்ப்புலவர்களை மிகவும்பாதுகாத்து வந்தமையால் அவர்களாற் பெரிதும் நன்குமதிக்கப்பட்டு வந்தா னென்பதும் பழமொழி, பொருநராற்றுப்படை, புற நானூறு முதலியநூல்களால் இனிது விளங்குகின்றன.

பாட்டின்நலம் வியத்தல்.

இனி இப்பாட்டின்கண் உள்ள பொருளமைதி யின் நயத்தைச் சிறிது ஆராய்வாம். ஒருபாட்டின்கண் அமைந்த பொருளுக்கும் அதனைவிட்டுத் தனியே கிடந்த பொருளுக்கும் வேறுபாடுபெரிதாம். தனியே கிடந்தபொருள் அறிவுக்குப்புலப்படும் அம்மாத்திரை யேயன்றி வேறுஇன்பம் பயப்பதன்றாம். பாட்டின்கண் அமைந்த பொருளோ அறிவிற்குப் புலப்படுவதோடு நம்மனோபாவக உணர்ச்சியை எழுவித்து இன்பம்

பயப்ப தோன்றும். திங்கள் வானில்விளங்குகின்ற தென்று ஒருவன் உரைத்தால் அவ்வுரைநம் அறிவுக்கு ஒருண்மையை அறிவிக்கும் அவ்வளவேயன்றி அதன் மேற்றருவது சிறிதுமில்லையன்றோ? அவ்வாறன்றிக்

"கொழுந்தாரகை முகை கொண்டலம் பாசடை விண்மடுவில், எழுந்தார் மதிக்கமலம் எழில்தந்தென"

என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் திருப்பாட்டை ஒருவர் உரைப்பக்கேட்டால், 'விரிந்தநீலவானம் என்னும் நீர்மடுவில் மேகமாகிய பச்சிலை பரவியிருப்ப இடையிடையே வான்மீன்க ளாகிய வெண்டாமரை முகைகள் நிறைந்துவிளங்க அவற்றின் நடுவில் முழு வெண்டிங்களாகிய ஒருவெண்டாமரை அலர்ந்து அழகுடைத்தாய்த் தோன்றுகின்றது' என்னும் அச்செய்யுட்பொருள் நம் அறிவுக்குப் புலனாதலோடு நம்மனே பாவக உணர்வினையும் எழுவித்து இன்பந்தருதல் கண்டாமன்றே? மற்று இங்ஙனம் இன்பம் பயத்தல் அச்செய்யுட்பொருளுக்கு மாத்திரம் எவ்வாறு பொருந்துவதாயிற்று என்று நுணுகிப்பார்க்குமிடத்து, முழுநிலா இரவிற் காணப்பட்ட அவ்வானின் தோற்றத்தை நிலத்தின்கண் ணுள்ள மடுவின் றோற்றத்தோடு ஒப்பவைத்துக் காட்டினமையால் அதற்கு அவ்வின்பம் விளைக்கும் ஆற்றல் பொருந்தலாயிற்றென்பது நன்கு புலப்படும். ஆகவே, பாட்டின்கட் சொல்லப்படும் பொருளுக்கு இசைந்த வேறொரு தோற்றத்தினை எழுப்புதல் செய்யுளியற்றும் நல்லிசைப்புலவர் திறமாம். இங்ஙனம் அவர்செய்யும் செய்கைத்திறத்தினையே இலக்கணநூலார் உவமை, உருவகம்என வேறுபெயரிட்டு வழங்கினர். பொருள்களைக்கிடந்த

வாறே சொல்லிக்கொண்டுபோம் நெறி தன்மைநவிற்சி யெனவும், அங்ஙனஞ் சொல்லிப்போதற்கு இடையி டையே உணர்வு சலிப்புடையாமைப்பொருட்டுச் சுவைவேறுபடுத்தி அப்பொருளோடு இயைந்த பிற பொருட்டோற்றத்தை எழூப்புநெறி உவமை உருவ கமெனவும் பெயர்பெறலாயின. இன்னும் இவ்வுவமை உருவகம்முதலியவற்றின் வேறாகப் பிறர் ஆயிரம் புனைந்துரைகள் கூறினாயினும் அவையெல்லாம் இவ்வுவமை உருவகம்என்னும் இரண்டிலேயடங்கும். தம்மாற் கூறப்படும் பொருள்களின்வழியே அறிவு நின்று அவற்றோடு ஒப்பச்செல்லுங்காற் புலவர்க்கு இயற்கையாய்த் தோன்றும் ஒப்பனைகள் உவமை உரு வகம் என்னும் இவ்விரண்டேயாகலின், இவ்வியற்கை நெறிதிறம்பி மிகவும் இடர்ப்பட்டுப் பலப்பலவான புனைந்துரைகளெல்லாம் அமைத்துப் பொருளுண்மை திரித்துக்கூறுவார் மனோபாவகவுணர்வைச் சிதைக்கும் பிறரெல்லாம்புலவரெனப்படுதற்குச் சிறிதும் ஏலாத வர் ஆவர்என்பதூஉம், அவரான் அமைக்கப்படும் அவ்வணிகளெல்லாம் வெற்றாரவார வெறும்போலிக ளேயாமென்பதூஉம் உண்மையறிவுடையார்க்கெல் லாம் இனிது விளங்கற்பாலனவேயாம். இவ்வுண்மை கடைப்பிடித்தன்றே ஒப்புயர் வில்லாச் செந்நாவன் மைச் செவ்வறிவுத் தெய்வப்பெற்றியாளரான ஆசிரி யர் தொல்காப்பியனார் பொருளதிகாரத்துள் உவமவி யல் என ஒன்றேவகுத்து உவமம்ஒன்றே அணிந் துரையாவதெனவிளக்கி ஏனைப் போலிப்புனைவுகளை யெல்லாம் அப்பாற்படுத்துவா ராயினர். இத்தெய்வ ஆசிரியரோடு திறம்பிப் பிறர் தமக்கு வேண்டியவா

றெல்லாம் அவைகளைப் பெருக்கி எழுதிய நூல்கள் தொல்காப்பியத்தின் முன் தலை தூக்கமாட்டாவா மொழியும் அது கிடக்க.

இனிப் பட்டினப்பாலை யென்னும் இவ்வருமைத் தன்ன நூலை யெழுதிய உருத்திரங் கண்ணனார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர் இதன்கண் இருபது உவமைகள் காட்டியிருக்கின்றார். இவ்வுவமைகளை யெடுத்து ஒருசேரக்கூறாது பொருள்களைக்கிடந்தவாறே சொல்லிக்கொண்டு போங்கால் இடையிடையே அவை வேறு படுத்திக் கற்பார்க்கு உணர்வெழுச்சி உண்டாதற் பொருட்டு அவை தம்மை ஊடேயூடே இனிதமைத்திடுகின்றார். உருத்திரங்கண்ணனாரும் பொருள்களைக் கிடந்தவாறே கூறினாராயின், அதனை மனோபாவக உணர்வின்கவர்தல் இலாதொழிதலின்? அற்றன்று, உலகியற் பொருள்களில் இயற்கையழகுள்ளனவும் அழகில்லனவுமென இருபால் உளவாம். ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனார் இச்செய்யுட்கண் உலகியற் பொருள்களில் அழகாற் சிறந்தனக்கண் மனவறிவை எளிதிலே கவர்தற் பயத்தவான அரிய பெரிய பொருள்களைக் கூறும் வழியெல்லாந் தன்மை நவிற்சியும், அவற்றி னிடையே அவ்வியற்கை உயர்வுப் பொருளின் வேறுவகை சிலவுந்தால் அவற்றை அழகுபெறக் கூறல்வேண்டி உவமையும் வைத்துரைக்கும் நுட்பம் மிகவும் நன்கு மதிக்கற்பாலதொன்றாம்.

இனிக், காவிரிப்பூம் பட்டினத்து உப்பங்கழியில் நெல்லேற்றிக் கொண்டுவந்த படகுகள் தறிகடோறுங் கட்டப்பெற்றிருத்தற்கு இலாயத்திலே வரிசையாகக் கட்டப் பெற்றிருக்கும் குதிரைப் பந்தியையும், சுற்றி

லுங் கரைஎழுப்பி விளங்கும் மலர்ப் பொய்கைகளுக்கு மகமீனுஞ் சூழப்பட்ட மதியினையும், அங்குள்ள சோறுக்குஞ் சாலைகளிலிருந்து பெருகியோடுங் கஞ்சிக்கு யாற்றின் வெள்ளத்தையும், அக்கஞ்சி உலர்ந்து புழுதியாய் மேற்படிந்த அரண்மனை வீடுகளுக்கு வெள்ளிடைப்பரப்பிற்புரண்டெழுந்த களிற்றியானைகளையும், கடற்கரையின் மேட்டுக் குப்பத்திலே உள்ள வலிய செம்படவர் கரடிக்கூடத்தில் ஒருவரோ டொருவர் பிணைந்து மற்போர்புரிதலுக்கு நீலவானில் வலப் புறமாய்ச் சுழன்று வான்மீன்களோடு கலந்து செல்லுங் கோள்களையும், அச்செம்படவர் தம்முடைய குடிசை வீடுகளில் தூண்டிற் கோலையும் மீன் இடும் புட்டிலையுஞ் சார்த்தி வைத்திருப்பதற்குப் போர்க்களத்திலிறந்த வீரனுக்கு நிறுத்திய கல்லின் எதிரிலே ஊன்றிய வேலையும் கேடகத்தையும், அவர்தம் குடிசை வீட்டு முற்றத்தில் வெண்மணலிலே வலையை உலரவைத் திருப்பதற்கு நிலவின் இடையிலே சேர்ந்த இருளையும், செக்கச் சிவந்த நீரையுடைய காவிரியாறு கடலோடு கலத்தற்குக் கரியமலையைச் சேர்ந்த செக்கர் மேகத்தையும் தாயின் கொங்கையைத் தழுவிக் கிடந்த மகவையும், சுங்கச்சாவடியிலுள்ள காவலாளர் இரவும் பகலும் ஒழியாது தங்கடமை செய்திருத்தற்குக் கதிரவன் தேரிற் பூட்டப்பட்டு இடையறாது செல்லும் குதிரையையும், மரக்கலத்தில் வந்த சரக்கைக் கடலினின்று கரையிலேற்றுதற்கும் கரையிற் கிடந்தவற்றைக் கடன்மேற் கப்பலி லேற்றுதற்கும் மேகம் கடலில் முகந்த நீரை மலையிற் பொழிதலையும் அங்ஙனம் மலையிற் பொழிந்த நீர் பின் கடலிற் சேறலையும்,

கடற் கரையிற் பண்டசாலை முற்றங்களிலே அடுக்கிக் கிடக்கும் மூட்டைகளின்மேல் ஆண் நாய்களும் ஆட்டுக் கிடாய்களும் ஏறிக் குதித்து விளையாடுவதற்கு மலைப் பக்கங்களிலே ஏறிக் குதிக்கும் வருடை மான்களையும், பெண்கள் முருகவேளைத் தொழுதற் பொருட்டாகத் தலைமேற் குவித்த தொடிக்கைகளுக்குக் காந்தட் செடியின் கணுக்களிற் கிளைத்த கவிந்த முகைக்குலைகளையும், தெருக்களின் இருபுறத்தும் நாட்டப்பட்ட துகிற்கொடிகளுக்கு யாற்றின் இருகரையிலுமுள்ள கரும்பின் பூவையும், காவிரிப்பூம் பட்டினக் கடற்றுறை முகத்தில் அசைந்துகொண்டிருக்கும் மரக்கலங்களுக்குக் கட்டுத்தறியை அசைக்குங் களிற்றி யானைகளையும், வேளாளரது நடுவு நிலைமைக்கு நுகத்தடியிற் றைத்த பகலாணி யினையும், கரிகாற்சோழன் இளைஞனாயிருந்தபோது பகைவரது சிறைக்களத்தில் அடைக்கப்பட் டிருந்தமைக்குக் கூட்டிலடைக்கப்பட்ட புலிக்குட்டியினையும், பின் அவ்வரசிளைஞன் அச்சிறைக்களத்திற் காவலரை யெல்லாங் கடந்துபோய்த் தன் அரசுரிமையினைக் கைப்பற்றியதற்குக் குழியில் வீழ்ந்த ஆண்யானை அக்குழியினைத் தூர்த்து மேலேறிப்போய்த் தன் பெட்டையானையைச் சேர்ந்தமையும், போர்க்கடையாளமான பூளைப்பூவும் உழிஞைப்பூவுஞ் சூடிவந்த படைக்குக் குற்றுச்செடி பம்பிய கருங்கற்பாறையினையும், போர்முரசின் வாய்க்குப் பிதுங்கின பேயின் கண்ணையும் ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் ஆண்டாண்டு உவமைகூறி இப் பாட்டை மிகவுந் திறம்பட அமைத்தது காண்க.

இன்னும் இவர் உலகியற் பொருள்களைக் கிடந்தவாறே வைத்து உரைக்குமிடத்தும், குடகமலையிற் றோன்றிய காவிரியாறு சோழநாட்டிலுள்ள என்றும் நீர் அறாது நிரம்பிப் பொன் கொழித்து ஒழுகுதலும், கழனிகளெல்லாம் எப்போதும் விளைந்துகொண்டிருத்தல்; கரும்பாலைகளிற் கரும்பை நெருக்கிப் பிழிந்து பாகு காய்ச்சுதலும், எருமைக் கன்றுகள் நெற்கூடுகளின் நிழலிலே ஆங்காங்கு உறங்கிக் கிடத்தலும், தென்னை வாழை கமுகு மா பனை மஞ்சள் இஞ்சி சேம்பு முதலியன மிகவுங் கொழுமையாய் நெடுக வளர்ந்து அடர்ந்திருத்தலும், சிறு பெண்கள் வீட்டு முற்றத்தில் நெல்லுலரவைத்துக் காவலாயிருப்பச் சிறுசிறு தேர் செலுத்தி விளையாடுதலும், கடற்கரை உப்பங்கழிகளிலே படகுகள் வரிசையாக நிற்றலும், கடற்கரையிற் கானற்சோலை வளர்ந்து சிறந்து தோன்றுதலும், மலர்வாவிகள் ஏரிகள் அடிசிற்சாலைகள் அறமன்றங்கள் பூட்டிக்கொட்டில்கள் பௌத்தர் சைனர் மடங்கள் காளிகோயில்கள் முதலியன ஆங்காங்கிருத்தலும், செம்படவர் தம் குப்பங்களிலே இருமீன் சுட்டுத்தின்னும் வயலாமையைப் புழுக்கி உண்டும் அடம்பு ஆம்பல் முதலியவற்றின் பூக்கள் சூடியும் ஒருவரோடொருவர் செருக்குற்றுக் கவண்கல்வீச அவற்றிற்கு அஞ்சிப் பனைமரங்களிலுள்ள புட்கள் பறந்து போதலும், அச்செம்படவரது புறச்சேரியில் பன்றிகளுங் கோழிகளும் உலாவ ஆட்டுக் கிடாய்களும் கௌதாரிப் பறவைகளும் விளையாட உறைக் கிணறுகள் பல இருத்தலும், சிறு குடிசைவீடுகளினுள்ளே தூண்டிற்கோலும் மீன்விடும் புட்டிலுஞ் சார்த்திவைக்

கப்பட்டிருத்தலும், அவ்வீட்டு முற்றங்களின் மண லிலே வலைகள் உலர்தலும், அங்குள்ளபரவரும் பரத்தியரும் முழுநிலவு நாளிலே சுறுமீன்கொம்பைநட்டுக் கடற்றெய்வத்திற்குத் திருவிழாக்கொண்டாடுதலும், நகரத்துள்ளமாந்தர் மேன்மாடங்களில் யாமத்திற் பலவகையான இன்பந்துய்த்து உறங்கினமையால் அவியாதுவிட்ட விளக்கங்களைக் கட்டுமரத்தில் மீன்பிடிக்கப்போய் வைகறையில் வந்தபரதவர் எண்ணிப்பார்த்தலும், கடையாமத்தில் அப்பரதவர் கடற்கரை எக்கர்மணலிலே உறங்கிக்கிடத்தலும், சுங்கச்சாவடியிற் சுங்கங்கொள்ளுங்காவலர் அளவிறந்த பண்டங்களையெல்லாம் தம்அறிவால் அளந்துபார்த்துச் சோழனுக்குரிய புலிமுத்திரையிட்டுப்போக்கித் தங்கடமை வழாது செய்தலும், பண்டசாலை முற்றங்களிலே மலைபோல் அடுக்கப்பட்டமூட்டைகளின்மேல் நாயும் ஆட்டுக்கிடாயும் ஏறி விளையாடுதலும், நகரத்திலுள்ளமகளிர் முருகவேள் திருவிழாவைக்கண்டு தொழுதற்பொருட்டு மேல் மாடங்களிற் சாளரவாயிலைப் பொருந்திநின்று கைகூப்புதலும், அந்நகரமெல்லாம் பலதிறப்பட்ட கொடிகள்நாட்டப்பட்டு விளங்குதலும், பருமாவிலிருந்துவந்த குதிரைகள் மலையமாநாட்டிலிருந்து வந்த மிளகுபொதிகள் இமயமலையிலிருந்து வந்த பலவகை மணிகள் பொதியமலையிலிருந்துவந்த சந்தனஅகிற்கட்டைகள் இலங்கைக்கடலில் எடுத்த முத்துகள் கீழ்கடலினின்றுங் கொணர்ந்த பவளங்கள் கங்கை காவிரி ஈழம் முதலிய விடங்களிலிருந்துவந்த உணவுப்பொருள்கள் முதலியனவெல்லாம் கடைத்தெருவுகடோறுந் தொகுக்கப்பட்டிருத்தலும், புலான்

மறுத்துப் பொய்யாவொழுக்க மேற்கொண்டுவாழும் வேளாளர் பலசிறப்புப்பட்டார்க்கும் உதவி புரிதலும், பலதேயத்தினின்றும்வந்த மக்கள் ஒருவரோடொருவர் அளவளாவியுறைதலும், கரிகாற்சோழன் பகைவரிட்ட சிறைக்களத்தினின்றுந் தப்பிப்போய்ப் பின் அப்பகைவர்மேற் படையெடுத்துவந்து அவர்நாடு நகரங்களைப் பாழ்படுத்தினமையால் அவருடைய பொய்கைகள் மன்றங்கள் அரண்மனைகள் நகரங்கள் முதலியனவெல்லாம் வெறும் பாழாய்க்கிடத்தலும், அங்ஙனம் வெற்றியிற்சிறந்து போந்து தன்நகரத்தில் அத்தாணிமண்டபத்தே அவன் அரசுவீற்றிருக்குங்கால் பலதேயமன்னரும்போந்து அவன்மருங்கிருந்து அவனேவிய தொழில்கேட்டுநிற்றலும், பகைவர்க்கு இன்னனாயினும் தன்னோ டொருமையுடையாரிடத்து அவன் மிக்கஅன்புடையனா யொழுகுதலும் பிறவும் நம்மனக்கண்ணெதிரே அரும்பெறல் ஓவியமெழுதிக் காட்டினாற்போல் அழகுகனிய விளக்கிக்காட்டிய வாறுங்காண்க. இங்ஙனம் உலகவியற்கைப் பொருள்களுள்ளும் அழகான் மிகச்சிறந்தவற்றையே தெரிந்தெடுத்து அவைதம்மைத் தமது நுண்ணறிவால்பொருந்தக்குழைத்துத் தம் அருமைத்திருமொழிகளால் நம் நெஞ்சப்படாத்தில் அமைதி பெறப் பொறித்துப் பட்டினப்பாலையியற்றிய ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனாரது நல்லிசைப்புலமை செந்தமிழ்ப் புகழ்மைக்கு ஒரு நந்தா மணிவிளக்காமென்க.

இனி இவ்வாசிரியர் உலக வியற்கைப்பொருட் டோற்றங்களை இடையறாது திரிந்துகண்டு வியந்து களிபெருமகிழ்ச்சியெய்தி வந்தனரென்பது இப்

பாட்டின்கட் டெற்றெனப்புலப்படுகின்றது. வானம் பாடிப்பறவை மழைத்துளியையுண்டு உயிர்வாழு மென்பதும், குயிற்பறவையுந் தூதுணம்புறாவும் தனித்துள்ள காளிகோட்டத்தில் ஒதுங்கியிருக்கு மென்பதும், செம்படவர்சேரியிற் கோழிகௌதாரி முதலியபுட்களிருக்குமென்பதும், பாழ்பட்ட இடங்க ளிலே கூகை கோட்டான்கள் உறையுமென்பதும் இவ ரால் மிகவும் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் எருமைக்கன்றுகள் மருதநிலத்திற் கிடத்த லும், களிற்றியானைகள் வெண்ணீற்றிற் புரளலும், மாடுகள் கொட்டில்களில் தொகுதி தொகுதியாக நிற் றலும், இருமீன்கள் ஆமையிறைச்சிகள் செம்படவ ரால் தின்னப்படுதலும், பன்றியுங்குட்டிகளும் அவர் சேரியில் மிகுதியாயிருத்தலும், சுறாமீன் கொம்புகளை அவர் வழிபடுதலும், நண்டைப் பிடித்து ஆட்டுதலும், மலைப்பக்கங்களில் வருடை என்னும் ஒருவகைமான் கள் துள்ளிக்குதித்தலும், ஆட்டுக்கிடாய்கள் பண்ட சாலை முற்றங்களிற் றிரிதலும், கட்டுத்தறியிற் பிணிக் கப்பட்டுநின்ற களிற்றியானைகள் அவற்றை யசைத்த லும், பரதவர் தங்குடிசைவீடுகளில் மீன்கறியும் ஆட் டிறைச்சியும் பொரித்தலும், குழியில் வீழ்ந்த யானை அக்குழியைத் தூர்த்தலும், பொய்கைகளில் முதலை கள் கிடந்துலாவுதலும், நீர்வற்றிய வாவிகளில் அறல் பட்ட கொம்புகளுடைய மான்கள் துள்ளுதலும் அங் ஙனமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; மற்றும் நெய்தல் அடம்பு ஆம்பல் தாழை வெண்கூதாளம் காந்தள் கரும்பு பூளை உழிஞை குவளை முதலிய பூக்களும், தெங்கு வாழை கமுகு மா பனை முதலிய மரங்களும்,

மஞ்சள் சேம்பு இஞ்சி புதவம் செருந்தி முதலிய செடிகளும் இவராற் புனைந்து கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவை தம்மால் இவ்வாசிரியர் உலகவியற்கையினை வழாது திரிந்துகண்டு வியக்கு மியல்புடையா ரென்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றதன்றோ?

இனி இவர் இயற்றமிழ்வல்ல நல்லிசைப் புலவராதலோடு வான நூலினும்* வல்லவராகக் காணப்படுகின்றார். இவர்தாம் இயற்கைப் பொருள்களை மொழிந்து செல்லுங்கால் அவை தமக்கு வான்மீன் றோற்றங்களை உவமையாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார்; மழை பெய்யாது வறத்தற்கு வெள்ளியென்னுங்கோள் தன் விலைதிரிந்து தென்றிசைப் பக்கமாய்ச் செல்லுதலே காரணமென்கின்றார்; திங்களைச் சூழ்ந்தமகமீனை நீர் நிரம்பிய வாவிக்கும் அதன்கரைக்கும் உவமையாகக் கூறுகின்றார்; வான்மீன்களும் கோள்களும் ஒன்றோடொன்று விரவுதலை ஒருவரோடொருவர் பிணைந்து மற்போர்இயற்றும் செம்படவர்க்கு உவமையாக எடுக்கின்றார். அற்றேல், அக்காலத்து வான நூலாராய்ச்சி உண்டோவெனின்; இற்றைக்கு ஆயிரத்துநானூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த ஆரியபட்டராற் செய்யப்பட்ட வான நூலிற் பிற்றைஞான்றை வான நூலாராற் சொல்லப்படுகின்ற 'இந்நிலமண்டிலம் தன்னைத்தானே சுற்றுதலும், ஞாயிற்றின் மேலும் திங்களின்மேலும் படும் நிழல்கள் நிலமண்டிலத்தின் சாயலாதலும்' முதலான அரியபெரிய உண்மைகள் இனிது விளக்கப்பட்டிருத்தலானும், அவரை அடுத்துத்தோன்றிய வராக மிகிரரால் மேற்கோளாகக் கொள்ளப்பட்ட சூரியசித்

* Astronomy.

தாந்தம் என்னும் வானநூல் மிகப்பழையதொன்றுதல் அறிவுடையாரால் நன்கு அறியப்படுதலாலும் * பண்டைநாளில் வானநூலாராய்ச்சி மிகுதியுமுண் டென்பது தேற்றமாமென்க. பண்டைக்காலத்திருந்த தமிழ்ப்புலவர் இலக்கண இலக்கியம் வல்லாராதலோடு ஏனை உண்மைநூற்புலமையும் உடன்வாய்ப்பப் பெற் றிருந்தார். ஒருசாரார் இசைத்தமிழும், பிறிதொரு சாரார் நாடகத்தமிழும், மற்றொருசாரார் ஓவியநூலும், வேறொருசாரார் மருத்துநூலும், பின்னொருசாரார் வானநூலும், மற்றை ஒருசாரார் சமயநூலுமாகப் பலப்பலபயின்று விளங்கினர்; அவரவர்க்குச் சிறப்புப் பெயர்களாய் அவரவரியற்பெயர்களோடு கூட்டிவழங் கும் மருத்துவன் றமோதரனர், மதுரைக்கணக்காய னர் என்றற் றொடக்கத்தனவே இதற்குச் சான்று மென்க. இன்னும் இவைவிரிக்கிற்பெருகும்.

இனி இவ்வாசிரியர் இப்பாட்டை இயற்றுமிடத் துப் பயில்வோருணர்வு சலிப்படையாவாறு எவ்விடத் துப்பொருளை எவ்வளவுகூறுதல் வேண்டுமோ அவ் வளவேகூறிப்போதலானும், அங்ஙனம் அப்பொருளை அழகுபெறக்கூறுமிடத்தும் பயில்வோர் 'இஃதெங்ங னம் முடியும் இஃதெங்ஙனம் முடியும்' என்றுமேன் மேல் அவாய்ச்செல்ல அவர்க்கு முடிவுதெரி வேட்கை யினை எழுவித்துக்கொண்டுபோய் இப்பாட்டை முடிக் குமாறு முதலிலேயே இனிதுவிளக்கப்பட்டமையா னும் இவர்நுட்பவறிவும் மனோபாவக உணர்ச்சிவலி யும் அளக்கற்பாலன வல்லவென்க.

* Dr. Kern.

இப்பாட்டின்கட் டோன்றிய பழையநாள் வழக்க வொழுக்கவரலாற்றுக் குறிப்புகள்.

இந்நூலுட்பௌத்தசமணக்குருக்கள் உறையும் மடங்கள் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், இஃது எழுதப்பட்டகாலத்துப் பௌத்தசமணமதங்கள் நிரம்பவும் பரவியிருந்தனவென்பது இனிதறியப்படும். இந்நூல் எழுதப்படுதற்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் செங்கோலோச்சிய அசோகன் என்னும் பௌத்தவேந்தன் பௌத்த உபந்நியாசகர் பலரைப் பலதிசைகளுக்கும் பலதேயங்களுக்குஞ்செலவிடுத்து ஆங்காங்குப்பௌத்தசமய அறவுண்மைகளை மிகவிரித்து விளக்குவித்து அவைதம்மை நிலைபெறுவித்து வந்தானென்பதும், சேரசோழபாண்டியமன்னர் அரசுபுரிந்த தமிழ்நாட்டிலும் அங்ஙனமே அச்சமயம் நிலைநாட்டப்பட்டதென்பதும் அவ்வசோகமன்னன் செதுக்கிய கல்வெட்டுகளால்* நன்குபுலப்படுதலானும், இந்நூலெழுதப்பட்ட பின் நானூற்றைம்பது ஆண்டுகள் கழித்து இந்தியாவிற்குவந்த பாகியான் என்னுஞ் சீனவித்தியார்த்தியின் காலத்திலெல்லாம் பௌத்தசமயம் மிகவுஞ்செழிப்புற்றிருந்ததென்பது அவ்வித்தியார்த்தியின் பிரயாணக் குறிப்புகளால் இனிதுதுணியப்படுதலானும் அசோகன்காலத்திற்குச்சிறிதுபிற்றோன்றிய இந்நூலின்கண் அப்பௌத்தமடங்கள் குறிக்கப்பட்டமை மிகவும் பொருத்தமுடைத்தேயாமென்க.

---

* Asoka's edict V, XIII.

அற்றேல், சமணமதமும் அப்போதிருந்ததெ னக் கூறியதென்னையெனின்; பௌத்தசமயம் நிலவிய காலத்து அதனோடுசமணமதமும் உடன்நிலாவிற்றென் பதற்கு மிகப்பழையவான சைனசூத்திரங்களும் *, மணிமேகலைக்காப்பியமும், பௌத்தர் உபதேசவாய் மொகழிளுமே சான்றுமாகலின் அதுவும் முன்னுண் டெனல் துணிபொருளேயாம்.

இனி ஆரியமுனிவர் பலர் பிராமணங்களிற் சொல் லப்பட்ட வேள்விகள்பல வேட்டுவந்தன ரென்பதும் இதன்கட் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. போர்க்களத் தில் அஞ்சாது எதிர்நின்று போர்மலைந்து பகைவன் வாளாற் போழப்பட்டு இறந்த அரியமறவனை நினைவு கூர்தற்பொருட்டு அவனைப்போல் உருத்திரட்டிய கருங்கல்லைநட்டு அதற்கெதிரிலே அவனுடையவேற் படையினைஊன்றிப் பரிசையைத்தொங்கவிடுதல் வழக் கமாயிருந்தது; ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளு வநாயனாரும் "என்னைமுன் நில்லன்மின் றெவ்விர்பல ரென்னை, முன்னின்று கன்னின்றவர்" என்று இவ் வழக்கத்தைக் குறித்திருக்கின்றார்; சிலப்பதிகாரத்தி னுஞ் செங்குட்டுவன்என்னுஞ் சேரமன்னன் கண்ண கிக்குக் கல் நிறுத்தினமை விரித்துரைக்கப்பட்டி ருக் கின்றது.

இனி, இற்றைஞான்றிற்போலவே, காவிரிப்பூம் பட்டினக்கடற்றுறைமுகத்தில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யும்பண்டங்களையெல்ல ம் பாதுகாத்து அவற்றிற் குக் கடமைஇவ்வளவென்று வரம்பறுத்துச் சோழ

* Prof. Jacobi's introduction to Jaina Sutras. Asoka's edict, VIII, XI.

வேந்தன் அடையாளமான புலிமுத்திரையிட்டுச் சுங்கங்கொள்வோர் தந்தொழில்மாறாது செய்துவந்தனர். இதனால் இற்றைக்கு இரண்டாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழரசர் செலுத்திய செங்கோலரசு முறைகள் மிகவுந்திருத்தமாகவும் ஒழுங்காகவும் நடைபெற்று வந்தனவென்பது புலனாகின்றது.

இனி, அக்காலத்துவீடுகள் படிகள்வைத்துக் கட்டப்பட்ட உயர்ந்த திண்ணைகளும் பலகட்டுக்களும் சிறுவாயில் பெருவாயில் இடைகழி முதலியனவும் அமைந்தனவாயும் மேல்மாடங்கள் பல உள்ளனவாயும் இருந்தன. மேன்மாடங்களிற் செல்வமகளிர் இருப்பரென்பதும் விளங்குகின்றது.

இனிக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலான நகரங்களினும் நாடுகளினும் முருகக்கடவுளைவழிபடுதலும் அவர்க்குத் திருவிழாக்கொண்டாடுதலுமே பெரும்பான்மையா யிருந்தன. இதற்குத் திருமுருகாற்றுப்படை முதலான பழைய நூல்களுஞ்சான்றும். எனவே, முருகக்கடவுள்வழிபாடு மிகவுந் தொன்றுதொட்டு நடைபெறுவதென்பது பெறப்படுகின்றது.

இனி, அக்காலைக் காவிரிப்பட்டினத்தில் வாணிகம் பெருகுங் கடைத்தெருவுகள் பலவிருந்தன. அவற்றில் அரிசிப் புரைகள், சரக்குஅறைகள், பாக்கு வெற்றிலைக்கடைகள், மெழுக்குப்பொதிந்த பேழைகள், கள்ளுக்கடைகள், மலைநாட்டுமிளகுபொதிகள், மேரு இமயம்முதலான வடமலைகளினின்றுகொணர்ந்த மணிகள் பொற்கட்டிகள் விற்குங் கடைகள், குடகுமலையிலிருந்துவந்த சந்தனக்கட்டை அகிற்கட்டைகுவித்த மளிகைக்கடைகள், இலங்கைக்கடல்முத்து வங்காளக்

கடற்பவளம் கங்கையாற்றுப் பொருள்கள் கடாரதே யத்து உணுப்பொருள்கள் சினத்துப்பட்டுகள்என இவையெல்லாம் நிறைந்த பெருங்கடைகள் ஆகிய பலவும்நிரம்பி நெருங்கி இருந்தன. இன்னும் பர்மாதேயத்திலிருந்துவந்த குதிரைகள் பந்தியிற்கட்டப்பட்டு விலைசெய்யப்பட்டன,

இன்னும் அந்நகரத்தில், பலநூல்களுந் துறைபோகக்கற்ற அருப்பெறல் ஆசிரியர்பலர் ஒருங்குசேர்ந்து தருக்கங்கள் நடாத்திப் பொருளாராய்ந்து இன்புறுங் கலைக்கழகங்களும் * இருந்தன.

இனிக், காவிரிப்பட்டினத்தில், கொலைத்தொழில் நிகழாவாறுசெய்து புலான்மறுத்து வாய்மைபேசுதலே ஒழுகலாறுய்க்கொண்டு தேவர்க்கு வழிபாடு இயற்றியும், ஆரியர்க்குப்பொருளுதவிபலபுரிந்து அவர் வேள்விகளைநடப்பித்தும், நான்மறையோதுவாரை அது திறம்பாது செய்யுமாறு நிலை நிறுத்தியும், உலகு நிலைபெறுதற்கான தம் உழவுதொழிலைச் சிறக்கநடைபெறுவித்தும், கொள்வதுமிகைபடாமலுங் கொடுப்பது குறைபடாமலும் வாணிகம்நடாத்தியும் புகழ்மேம்பட்ட பழையவேளாளர் குடியிருப்புப்பல இருந்தன. இதனல், பண்டைநாளில் வேளாளர் பெருஞ்சிறப்புற்றிருந்தார்களென்பதும், ஏனைக்குடிமக்களெல்லாரும் இவர்களுடைய பேருதவியால் உயிர்வாழ்ந்திருந்தனரென்பதும் நன்கறியப்படுகின்றன.

இனித், துருக்கிதேசத்துச் சோனகர் சீனர் யவனர் முதலான பலதேயமக்களும் தமக்குரிய பலமொழிகளும் வழங்கிக்கொண்டு காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்

---

* Lecture halls.

வந்து வாணிகம் நடாத்தி வாழ்ந்தனர். இவரெல்லாம் இங்ஙனம் இந்நாட்டிற் குடியேறி வாழ்ந்தபோது தமக்குள் மாறின்றி ஒருமையுற்றிருந்தனரென்பதும் இதனுற் றெரிகின்றது.

இனி, முன்னுளில் ஓர் அரசன் பிறனோர் அரசனோடு பொருது அவனை வென்றால் அவன்நாட்டி னுள்ள மகளிரைச் சிறைபிடித்து வருதலுண்டென்பதும், அங்ஙனம் பிடித்துவரினும் அவரைக் கற்பழித்தும் மானஞ்சிதைத்தும் வருத்தாமல் பாதுகாத்துக் கோயில்களில் கடவுளைத் தொழுதுகொண்டு அங்கு கடவுட்டிருப்பணிசெய்யும்படி இருத்துவர் என்பதும் அறியப்படுகின்றன. இதனுற் பண்டைநாட்டமிழரசரின் செங்கோன்மையரசும் உள்ளப்பெருமையும் இனிது விளங்கற் பாலனவாம்.

இனி முன்னுளில் கடவுளைத்தொழுதல் வேண்டிச் சமைக்கப்பட்ட கோயில்கள் 'அம்பலங்கள்' என்னும் பெயருடையவாயிருந்தன. அவற்றின்கட் கடவுளைவழிபடுதற்குத் தொழுகுறியாக நிறுத்தப்பட்ட உரு கந்து எனப்பெயர்பெற்றது. அவ்வுருவினையே இக்காலத்திற் 'சிவலிங்கம்' என வழங்கிவருகின்றனர். இந்நாளிற் போல அந்நாளில் மக்களுருப்போற் செய்த திருவுருவங்கள்பெரும்பாலுங் கிடையா. 'சிவலிங்கம்' எனப்படுகின்ற கந்து உருவையே வழிபட்டுவந்தனர். இச்சிவலிங்க உருத்தான் மிகப்பழையநாட் டொட்டு எல்லாச் சாதியாராலும் எல்லாத்தேயத்தாராலும் வணங்கப் பட்டுவந்ததெனச் சரித்திரவாராய்ச்சி வல்ல புலவோர்கள் உரைநிறுவுகின்றனர். இதனாலன்றே சிவாலயங்கடோறும் முதன்மையான கருஇல்லில் இச்சிவலிங்க

அருட்குறியும், முதன்மையில்லா ஏனை இடங்களில் ஏனைஉருவங்களும் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. நச்சினார்க்கினியருங் 'கந்து' என்பதற்குத் 'தெய்வ முறையுந்தறி' என்றுரை கூறினராகலின் ஈண்டு அது சிவலிங்கமேயாதல் தெற்றெனத் துணியப்படும். திருமுருகாற்றுப் படையிலும் நக்கீரனர் "கந்துடை நிலையினும்" என்று அருளிச்செய்தமைகாண்க. அற்றேல், நாகரிகம் நிரம்பிய பண்டைநாளில் மக்களுருப்போல் திருவுருவங்கள் சமைத்துவழிபடாமை என்னையெனின்; காணவுங் கருதவும் படாத முதல்வனுக்குத் தாந்தாம்நினைந்தவாறு உருவங்கள் சமைத்துவணங்கல் பொருந்தாதாகலின், அம்முதற்பொருளை ஒருபிழம்பாகக் கொண்டு வழிபடுதற்கு ஓர் அறிகுறியாகப் பிழம்பு வடிவான கந்துரு நிறுத்தினரென்க. பிழம்புருவின் வழிபாடுபோல் ஏனை உருவழிபாடுகள் சிறவாமை உண்மை நூல்களுட் கண்டுதெளிக.

இனி முன்னாளில் வேளாளர் அரசராயிருந்து செங்கோல் செலுத்தினராதலும், அவர் அரசுபுரிந்த நாடு 'ஒளிநாடு' ஆதலும் இதன்கண் விளங்குகின்றன. நச்சினார்க்கினியரும் 'ஒளியராவார் மற்றை மண்டிலத்திற்கு அரசராதற்குரிய வேளாளர்' என்றுரை விரித்தார். இன்னும் முல்லைநில மாக்களான இடைச்சாதியார்க்குள்ளும் பலர் அரசராயிருந்தாரென்பதூஉம் இதன்கட் புலப்படுகின்றது. இங்ஙனமே பதிற்றுப்பத்தில் "ஆன்பயம் வாழ்நர் கழுவுள்தலைமடங்க" என்று போந்த பகுதியினால் கழுவுள் என்னும் ஓர் அரசன் இடைச்சாதியானென்பது பெறப்படுகின்றது.

இவ்விருவகைச் சாதியாரோடு அருவாவடநாட்டின் அரசரும் வடநாட்டிலுள்ள அரசரும் குடகுநாட்டி னரசரும் தன்னிடத்து வந்து பணிந்துகிடப்பக் கரி காற்சோழன் வீற்றிருந்தான். பாண்டிய அரசன் ஒரு வனை இவன் வென்றமையும், இருங்கோவேள் என்னும் அரசனை அவன் சுற்றத்தோடும் அழித்தமையும் இக் கரிகாலனுக்குப் பெருவென்றியாகச் சொல்லப்பட்டி ருக்கின்றன. இஃதொழிய, இவ்வேந்தன் பலநாடுகளை யெல்லாம் அழித்து நகரங்கள் புதுக்கிக் குளங்கள் அகழ்வித்து இளமரக்காக்கள் விளைவித்து நாகரிகம் பெருக்கினனென்பதும், இவனுக்கு முதலில் அரசி ருக்கையாயிருந்தது உறையூர் ஆகுமென்பதும், பின் அதனை விடுத்துப்போனாலும் அது பாழ்படாமல் பல நற்குடிகளை ஆங்கு இருத்தி மாடங்கள் மாளிகைகள் முதலான புதுக்கட்டிடங்கள் அமைப்பித்தா னென்ப தும் இப்பாட்டின்கண் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன.

பாவும் பாட்டின் நடையும்.

தமிழ்மொழியிலுள்ள செய்யுளோசை அமைதியே பா என்றுபெயர்பெறுவதாம். ஒருவன் தொலைவிடத்தி லிருந்துஒருபாட்டுப்பாட அப்பாட்டின் சொற்பொருள் இவையென்றுபுலப்படாவாயினும், அவ்வோசை வரு மாற்றை உய்த்துணர்ந்து காண்பானுக்கு அவன் பாடுஞ் செய்யுள் இன்னபாவென்று அறியக்கிடக்கும். இங்ஙனம் நுண்ணிய விசும்பின்கண் அலைஅலையாய்

எழும்பி ஓர் ஒழுங்காக வரும் ஓசையே பாவாகு மெனத் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுரையிலே பேராசிரியரும் நன்குவிளக்கினர். இவ்வாறுதோன்றிப் பரம்புஞ் செய்யுள் ஓசை முறையைத் தமிழாசிரியர் வெண்பா அகவற்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா என நால் வகைப்படுத்தினர். பின்னும் இந்நால்வகைப் பாவின் ஓசை நெறியை நோக்குமிடத்து வெண்பாவிற் கலிப்பாவும் அகவற்பாவில் வஞ்சிப்பாவும் அடங்குவனவாம். இஃது "ஆசிரியநடைத்தே வஞ்சியேனை, வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிய"* என்றும் "பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின், ஆசிரியப்பா வெண்பாவென்றாங், காயிருபாவினுளடங்குமென்ப"† என்றும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் கூறுமாற்றான் விளங்கும்.

இவை தம்முள் 'அகவலோசை' என்பது ஒருவன் தான் கருதியன வெல்லாம் வரம்புபடாது சொல்லிக்கொண்டு போம்வழி இயற்கையே தோன்றுந் தொடர்பு ஒலியாகும்; வெண்பாவிற் குரிய 'செப்பலோசை' என்பது ஒருவன்கேட்பப் பிறனொருவன் அதற்குமாறுசொல்ல நடைபெறுஞ் சொன்முறையில் இயற்கையே தோன்றி இடையிடையே நிற்றல்பெற்றுச் செல்லுவதாம். மற்றும் இவற்றில் அடங்கும் வஞ்சிப்பாவிற்குரிய 'தூங்கலோசை' என்பது ஒவ் ஓர் அடிதொறும்தொடர்புற்று நிறைந்து செல்லும் ஏனை ஓசைகள்போலாது ஒவ்வொரு சீர்தொறு நிறைந்து தெற்றுப்பட்டு நின்றுசெல்வதாகும்; கலிப்பாவிற்குரிய

* தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் ௧0அ-வது சூத்திரம்.

† ,, ,, ௧0எ ,,

'துள்ளலோசை' என்பது இசைவேறுபாடு தோற்றி ஓசைகளித்துத் துள்ளித்துள்ளிச் செல்வதாம்.

இனிப் பட்டினப்பாலை என்னுமிப்பாட்டு அகவலோசை தழுவிவந்த ஆசிரியப்பாவினால் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இச்செய்யுளின்கண் ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் தாம் உரைப்பக் கருதியனவெல்லாம் ஒருதொடர்பாக வைத்து முந்நூற்றோரடிகாறுமுரைத்தாராகலின் இப்பாவின்கண் இயற்கையாய் எழுவது 'அகவலோசை'யே யாயிற்று. அற்றேல், "வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன், திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்" என்பவை போன்ற வஞ்சிப்பா அடிகள் இடையிடையேகலக்கத் தூங்கலோசை மயங்கிவந்தவாறென்னையெனின்; இப்பாட்டின் முதற்றொட்டு முடிவுகாறும் அகவலோசையே வந்ததாயின் இடையிடையே ஓசை வேறுபடாமல் ஓரோசையாய் நடந்து கேட்பார்க்கு வெறுப்புத்தோற்றுவிக்குமாகலின், அங்ஙனம் ஆகாமைப்பொருட்டு வஞ்சிக்குரிய தூங்கலோசையினை ஆங்காங்கு வேறுபடுமாற்றால் நயமுற இசைவித்துப் பாடுவாராயினர். நாளும் பாலமிழ்தினையே உண்பானுக்கு அதன்சுவை உவர்ப்பாகத்தோன்றுமாகலின் அங்ஙனம் அஃதாகாமைப்பொருட்டு இடையிடையே புளிங்கறியுஞ் சுவையாற் பலதிறப்பட்ட மா பலா வாழை முதலிய பழங்களும் உண்டு அப்பாற் சுவை இனிது நிகழுமாறு செய்வித்துக் கோடல்போல, இப்பாவின் அகவலோசையும் இன்பங்குறையாமைப் பொருட்டு ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் தூங்கலோசையினையும் ஆங்காங்கு செறிவித்துப் பாடுவாராயினர்.

இனி இவ்வகவற்பாவின் அடிகள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு சீர்களாற் கட்டப்பெறுவனவாம்; இந்நாற்சீரடியை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அளவடி என வழங்குவர். இனி இப்பாட்டின் இடையே மயங்கிய வஞ்சிப்பாட்டின் அடிகள் ஒவ்வொன்றும் இரண்டுசீர்களாற் கட்டப்படுவனவாம்; இவ்விருசீரடியை அவர் குறளடி எனவழங்குவர். இப்பட்டினப்பாலையின் முதலினின்று இருபத்தோரடிகாறும், இருபத்தேழுமுதல் இருபத்தெட்டுகாறும், முப்பத்திரண்டு முதல் ஐம்பத்துமூன்று காறும், ஐம்பத்தொன்பதுமுதல் அறுபத்தாறுகாறும், எழுபத்தொன்றுமுதல் எழுபத்தாறுகாறும், எழுபத்தெட்டுமுதல் எண்பத்துநான்குகாறும், எண்பத்தாறுமுதல் தொண்ணூற்றொன்றுகாறும், தொண்ணூற்று மூன்றுமுதல் தொண்ணூற்றுநான்குகாறும், தொண்ணூற்றெட்டுமுதல் நூறுகாறும், நூற்றாறுமுதல் நூற்றெட்டுகாறும், நூற்றுப்பதினான்குமுதல் நூற்றிருபத்தேழு காறும், நூற்றிருபத்தொன்பதுமுதல் நூற்றுமுப்பத்தேழு காறும், நூற்றுநாற்பத்திரண்டுமுதல் நூற்றைம்பத்தொன்று காறும், நூற்றைம்பத்தாறுமுதல் நூற்றைம்பத்தெட்டுகாறும், நூற்றறுபத்து மூன்று முதல் நூற்றெழுபது காறும், நூற்றெழுபத்திரண்டுமுதல் நூற்றெண்பத்தொன்றுகாறும், நூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்துமுதல் நூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பது காறும், இருநூற்றொன்றுமுதல் இருநூற்றிரண்டுகாறும், இருநூற்றைந்துமுதல் இருநூற்றெட்டு காறும், இருநூற்றுப்பதினொன்றுமுதல் இருநூற்றுப்பதின்மூன்றுகாறும், இருநூற்றெழுபத்துமூன்று முதல் இருநூற்றெழுபத்தைந்து

காறும், இருநூற்றெழுபத்தொன்பதுமுதல் இருநூற் றெண்பத்துநான்கு காறும், இருநூற்றெண்பத்தாறு முதல் இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றுகாறுந் தூங் கலோசை தழீஇவந்த வஞ்சியடிகள் வந்தன. ஏனை நூற்றுமுப்பத்தெட்டு அடிகளும் அகவலோசை தழீஇ வந்த ஆசிரியப்பாவாமென்க. எனவே, நூற்றறுபத்து மூன்றடிகள் வஞ்சிப்பாவிற் குரியவாயினும் அவை தமக்குரிய தூங்கலோசை ஆசிரியப்பாவிற்குரிய அகவ லோசையின் இடையிடையே சீர்தொறுந் தெற்றுப் பட்டுச் செல்லவருவதே யல்லது அதனின்வேறல்லா மையால் அவ்வோசையான் நடக்கும் அவ்வஞ்சியடி கள் இவ்வாசிரியப்பாட்டின்கண் வருதற்குப் பெரிதும் இயைபுடையவாம் என்க. இங்ஙனம் அகவலோசை யுந் தூங்கலோசையும் பாலுந்தேனுங்கலந்தாற்போலக் கலந்துசெல்லுமாறு இப்பாட்டினை இயற்றிப்பயில்வார்க் குத் தோன்றும் ஓசையின்பம் இடையறாது செல்ல நடாத்திய ஆசிரியர் உருத்திரங்கண்ணனார் இசையறிவு மாட்சி மிகவும் வியக்கற்பாலதொன்றாம்.

இனி, வஞ்சி அடிகள் அகவலடிகளை ஆண்டாண்டு ஒருசேரக் கூறுமிடத்தும் அவை ஓரோசையாய்ச் செல்லவொட்டாமல் எதுகை மோனைமுதலிய எழுத்த மைதிகளானுஞ் சிறிதுசிறிது ஓசை வேறுபடுத்துப் போகின்றார். "பெருஞ்சினத்தாற் புறக்கொடாஅ திருஞ்செருவி னிகன்மொய்ம்பினோர்" என்புழிப் போலச் சிலவிடத்து இவ்விரண்டடிகள் முதற்சீர் எதுகை ஒன்றப்பொருத்துகின்றார். வேறுசிலவிடங்க ளில் "சோறுவாக்கிய கொழுங்கஞ்சி, யாறுபோலப்பரந் தொழுகி, யேறுபொரச்சேறாகித் தேரோடத்துகள்

செழுமி, நீருடிய களிறுபோல, வேறுபட்ட வினையோ வந்து" என்புழிப்போல இரண்டடிகளின் மேலும் முதற்சீர் எதுகைபொருந்த அமைத்திடுகின்றார். பின் னுஞ் சிலவிடத்து "வான்பொய்ப்பினுந் தான் பொய்யா" "கொழும்பல்குடிச் செழும்பாக்கத்து" "நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி, பணைநிலைப் புர வியி னணைமுதற் பிணிக்கும்" என்றாற்போல ஓரடியி னுள்ளேயே முதற்சீரும் இரண்டாஞ்சீரும், முதற் சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் எதுகைபொருந்தப் பாடுகின் றார். ஓரோவிடத்து அகவலடியில் "வாரேன் வாழிய நெஞ்சே கூருகிர்" "நன்னிதி னுரை நாடி நன் னூர்" "பெற்றவை மகிழ்தல் செய்யான் செற்றோர்" என்றாற்போல முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் எதுகை பொருந்த அமைத்திடுகின்றார். மற்றும் ஓரோவிடத்து "மாத்தானை மறமொய்ம்பிற், செங்கண்ணாற் செயிர்த் து நோக்கி" என்புழிப்போல எதுகையின்றி முதற் சீர் இரண்டாஞ்சீர் மோனைஒன்றவும், "விசிபிணிமுழ வின் வேந்தர்சூடிய" என்புழிப்போலமுதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் மோனை ஒன்றவும் இயைத்திடுகின்றார்.

இனி ஆசிரியர் தம்மாற்பாடப்படும் பொருள்வழி யே தம்அறிவைவைத்து மொழிந்துபோகுங்கால் இடர்ப்படாதுதோன்றும் எதுகை மோனைகளையே அமைத்திடுகின்றார். பொருளுரைக்கேற்ற எதுகை மோனை எளிதிற்றோன்றாவிடத்து எதுகைபோல ஓசை பொருந்துஞ் சொற்களைப்பதித்திடுகின்றார்; இதற்குக் "கார்க்கரும்பின் கமழாலைத், தீத்தெறுவிற் கவின் வாடி" "இனமாவி னிணர்ப்பெண்ணை, முதற்சேம் பின் முளையிஞ்சி" "முனைகெடச்சென்று முன்சம

முருக்கித், தலைதவச்சென்று தண்பணையெடுப்பி'' என்றற்றொடக்கத்து அடிகள் எடுத்துக்காட்டாம்; இவற்றுள், கார்க்கரும்பு : நீத்தெருவு, இனமாவின் : முதற்சேம்பின், முனைகெட : தலைதவவென்பன உண்மை எதுகையல்லவிடினும் அதுபோல் ஓசை ஒன்றியிருத்தல்காண்க. இன்னும் ஓரோவிடத்து இவ்வோசைப் பொருத்தமுடைய சொற்கடாமும் எடுத்தபொருளுக்கு அடுத்தனவில்லாவிடின் எதுகைமோனை சிறிதுமின்றியுஞ் சொற்களை யமைத்துச்செல்கின்றார்; இஃது, '' உவவில் வறுங்கூட் டுள்ளகத் திருந்து, வளைவாய்க் கூகை நன்பகற் குழறவும்'' '' தேர்பூண்டமாஅ போல, வைகறொறு மசைவின்றி, உல்குசெயக் குறைபடாது '' என்பவற்றிற்காணப்படும். இங்ஙனம் பொருளுக்கு இசையச் சொற்பொருத்தும்முறை இவ்வாசிரியரொடொருகாலத்தினரும் இவர்க்குமுன்னோருமான பண்டைச்செந்தமிழ்த் தண்டா நல்லிசைப்புலவர் தமக்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணமாம்: பிற்றை ஞான்றைத் தமிழ்ப்போலிப்புலவரோ பொருட்சிறப்புச்சிறிதுமின்றி வெறுஞ்சொல்லாரவார அமைப்பிலேயே தம் அறிவைக்கழித்துத் தெளிதமிழுக்குந்தமக்கும் இழுக்கந்தேடுவாராயினர்; அங்ஙனம் அவர்செய்தல் உயிரகத்தில்லாப்பிணவுடம்பைப் பலவகையால் ஒப்பித்துக் கண்டு மகிழ்தலோ டொக்குமாகலின், அவர் இசையாப்புலமை அறிவுடையார்க்கெல்லாந் துயரந்தரும் நீர்மைத்தாமென்றொழிக.

இனி இப்பாட்டின் நடையழகு மிகவும் போற்றற்பாலதொன்றாம். இனிய தெளிதமிழ்ச்சுவை யூறிய முழுமுழுச்சொற்களால் இப்பாட்டு முற்றும் அமைந்

திருக்கின்றது. அவற்றின்கட் டொடர்புபட்டு எழூஉம் இன்னோசை குழல்யாழ் முதலிய கருவிகளி னின்று போதரும் ஒலிபோல் மிகவுந் தித்தியாநின் றது. இவற்றைப் பயிலுங்காலத்து நம் அறிவு அம் மெல்லோசை வழிச்சென்று உருகி மிகவுந் தூயதான மேனுலகத்தில் உயரப்போகின்றது. நீர் மடையிலே தெள்ளத்தெளிந்த அருவிநீர் திரண்டு ஒழுகுதல் போல இச்செய்யுளோசையும் மெல்லென்று மொழு மொழுவெனச் செல்கின்றது. "மதிநிறைந்த மலிபண் டம், பொதிமூடைப் போரேறி" "மயிலியன் மானோக் கிற், கிளிமழலை மென்சாயலோர், வளிநுழையும் வாய் பொருந்தி" "குழல்கவ யாழ்முரல, முழவதிர முரசி யம்ப, விழவறு வியலாவணத்து" "மாயிதழ்க்குவளை யொடு நெய்தலுமயங்கிக், கராஅங் கலித்த கண்ணகன் பொய்கைக், கொழுங்காற் புதவமொடு செருந்திநீடிச், செறுவும் வாவியு மயங்கி நீரற், றறுகோட்டிரலையொடு மான்பிணை யுகளவுங், கொண்டி மகளி ருண்டுறை மூழ்கி, யந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின், மலரணி மெழுக்க மேறிப் பலர்தொழ, வம்பலர் சேக்குங் கந் துடைப் பொதியில்" என்றற் றொடக்கத்துச் சில அடி களை நோக்கினும் இச்செய்யுளின் மெல்லென்ற ஓசையி னின்மை நன்குவிளங்கும். மாம்பழச்சாறுபெய்த குடுவை யின் எப்பக்கத்தேபொத்திட்டு நாவைநீட்டினும் அதன் வழியே யொழுகும் அச்சாறு தித்தித்தல்போல, இவ் வரிய செய்யுளின் எவ்விடத்தே அறிவுதோயினும் ஆண்டு இனிமையே விளையாநிற்கின்றது. ஆதலால், எடுத்துக்காட்டிய இவ்வடிகள் மாத்திரமே சுவை கனிந் திருப்பனவென்று நினைதல் இழுக்காமென்க.

இதன்கண்ணுள்ள ஒவ்வொரு சொற்களும் பொருட்கருநிரம்பிக் கொழுந்தீயிற்றெறித்த பொறிபோல் நம்மறிவைக் கொளுத்திப் பலபொருட்டோற்றங்காட்டி விளங்குகின்றன. பயன்படாது நிற்குஞ்சொல் ஒன்றாயினும் இதன்கட் காணப்படுவதில்லை. விலைவரம்பறியாப் பட்டாடையின்கண் ஒவ்வோர் இழையும் பிணைந்துநின்று அவ்வாடையினை ஆக்குதல்போல, இதன்கண் ஒவ்வொருசொல்லும் ஒன்றையொன்று கௌவிக்கொண்டு இச்செய்யுளை ஆக்குகின்றது. பெயர்வினைச்சொற்களை அடுத்துநிற்கும் அடைமொழித்தொடர்களெல்லாம் உடம்போடுகூடிய உறுப்புப்போல் இசைவுபெற்றிருக்கின்றன. இன்னும் இப்பாட்டின் சொன்னயம் பொருணயங்கள் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி இப்பாட்டின்கட் சிறிதேறக்குறைய ஆயிரத்து முந்நூற்றறுபத்துநான்கு சொற்க ளிருக்கின்றன. இவற்றுட் பதினாறுசொற்கள் வடசொற்களாம்; அவை திசை, மகம், காமம், சாலை, அங்கி, ஆவுதி, பூகம், மது, பருவம், பலி, பதாகை, அமரர், கங்கை, புண்ணியம், சமம், மதம், என்பனவாம். 'ஞமலி' என்னும் ஒருசொல் பூழிநாட்டிற்குரிய திசைச்சொல்லாம். ஆகவே, இப்பாட்டில் நூற்றுக்கு இரண்டு விழுக்காடு பிறநாட்டுச்சொற்கள் கலந்தனவென்பது அறியற்பாற்று. இதனால் இவ்வாசிரியர் காலத்திற் றமிழ் மிகவும் தூயதாக வழங்கப்பட்டு வந்ததென்பது புலப்படும் என்க.

விளக்க உரைக்குறிப்புகள்.

இப்பட்டினப்பாலையின் உரைக்குறிப்புகள் சில ஈண்டெழுதுதற்குமுன், இதன்பொருள்கோள் முறையினைச் சிறிதுவிளக்குதல் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாகலின் அதனை இங்கு ஒருசிறிது தெளித்துரைக்கின்றும்.

மாட்டு : பத்துப்பாட்டுக்களில் ஒன்றாகிய இப்பட்டினப்பாலையும் இதனோடு சேர்ந்த ஏனை ஒன்பது பாட்டுக்களும் பொருட்டொடர்புற்று மிகநீண்டு அமைந்தனவாம். ஒரு சங்கிலியிற் பலகண்கள் இருத்தல் போல்இப்பாட்டுக்களிடத்தும் அகன்றுநின்றுபொருள் பொருந்துகின்ற இடங்கள் பல உளவாம். ஒரு பொருள் ஓரிடத்துச்சென்று ஒருவாற்றான்முடிந்தும் முடியாமலும் நிற்பப், பிறிதொருபொருள் அவ்விடத்தினின்றுந் தோன்றி நடந்துபோய்ப் பிறிதோரிடத்து முடிந்தும் முடியாமலும் நிற்ப இங்ஙனமே இடையில் வருவனவெல்லாம் அமையக் கடைசியில் அப்பாட்டின் பொருள் முற்றுப்பெறுவதாகும். இவ்வாறுஇடையிடையே முடிந்தும் முடியாமலும் நிற்கும்பொருள்கள் கடைசியாக அப்பாட்டின்கட்கருக்கொண்ட முதற்பொருளைச்சார்ந்து முடியுமாகலின் அவை சார்புபொருள்கள் என்று பெயர்பெறுவனவாம். இச்சார்பு பொருள்களோடு கூடிச் சிறந்துவிளக்கும்பொருள் முதற்பொருள் எனப்படுவதாம். முடியணி வேந்தனொருவன் அருமணிகுயிற்றிய செங்கோல் கைப்பற்றி அரி

யவையிற்றிருப்ப, அவனைச்சார்ந்துநின்று அவன் பரிவாரமெல்லாம் விளங்கினாற்போல ஒருபாட்டின்கட் கருக்கொண்டமுதற்பொருள் அதற்கு ஓருயிராய்ச் சிறந்து நிற்ப ஏனைச் சார்புபொருள்களெல்லாம் அதனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அதனைச்சிறப்பித்து விளங்கச் செய்வனவாம். சில்லொளி வீசும் வான்மீன்கள் சூழவிருந்தாலல்லது பல்லொளிவீசும் பான்மதிவிளக்கம் சிறவாதாகலின், சார்புபொருட்சேர்க்கையின்றி முதற்பொருள் சிறப்புடைத்தாய் நிகழாதென்க. ஆகவே, இங்ஙனம் ஒரு பாட்டின்முதற்பொருளைச் சிறப்பித்துக்கொண்டு அமைந்துகிடக்குஞ் சார்புபொருள்கள் இப்பெரும்பாட்டுகளில் அகன்றுநிற்குமாகலின், உரை கூறலுறும் ஆசிரியன் அவைதம்மையெல்லாம் அணுகியநிலையில்வைத்துப் பொருளுரைக்கு நெறியினையே தொல்லாசிரியர் மாட்டு எனவழங்கினர். ஆங்கிலத்திலும் மிலிட்டன் என்னு நல்லிசைப்புலவர் துறக்க இழப்பு என்னும் அரியபெருங்காப்பியத்திற் பாட்டுக்களை அகன்று பொருள்கிடப்பவைத் தெழுதினர்; அதற்குரைகண்டாரும்பிறகும் * அந்நுணுக்கமறிந்து அவைதம்மையெல்லாம் அணுகியநிலையில் வைத்து உரையுரைத்தார். இங்ஙனமே இன்னோரன்ன பாட்டுகளுக்கு உரை உரைக்கவேண்டுமென்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "அகன்று பொருள்கிடப்பினும் அணுகியநிலையினும், இயன்றுபொருண்முடியத்தந்

* "The most striking characteristic of the poetry of Milton is the extreme remoteness of the association by means of which it acts on the reader"—Macaulay's Milton.

தன ருணர்த்தல், மாட்டெனமொழிபபாட்டியல் வழக்கின்" என்று ஆணைதந்தருளிய வாற்றானும், அதற்குரைகண்ட பேராசிரியர் உரைவிளக்கத்தானுந்தெற்றெனத்துணியப்படும்.

இனி 'மாட்டு' என்னும் பொருள்கோள்முறை இதுவேயாதல் அறியமாட்டாத நச்சினார்க்கினியர், இப்பத்துப்பாட்டுகட்கும் ஒருமுறையுமின்றி ஓரிடத்து நின்றதொருசொல்லையும் பிறிதோரிடத்துநின்ற பிறிதொருசொல்லையும் எடுத்து இணைத்து உரை உரைக்கின்றார். அங்ஙனமுரைகூறுதல் நூலாசிரியன்கருத்துக்கு முற்றும் முரணுதலானும், இவர்க்குமுன்னிருந்த நக்கீரனுரை யுள்ளிட்ட தொல்லாசிரியரெல்லாம் இவ்வாறு உரை உரைப்பக் காணாமையானும் நச்சினார்க்கினியர் உரைமுறை கொள்ளற்பாலதன்றென மறுக்க. நச்சினார்க்கினிய ருரைகூறாவிடின் இப்பத்துப்பாட்டுக்களின்பொருள் விளங்குத லரிதேயாதல் பற்றியும், இவர் தொல்காப்பியம், கலித்தொகைமுதலிய பண்டைச் செந்தமிழ்நூல்கட்கு அரியபெரிய தண்டமிழுரை வகுத்ததுபற்றியும் இவரை நெஞ்சாரவழுத்தி இவர்க்குத் தொண்டுபூண்டொழுகுங் கடப்பாடுமிக வுடையேமாயினும், இவர் வழுவியவிடங்களினும் இவரைப்பின்பற்றி உலகை ஏமாற்றுதல் நடுவுநிலையாகாதாகலின் இவர் வழுஉக்களைக்களைந்துதிருத்திப் பின் இவரைச் செந்தமிழ்மாமுகில்வள்ளலாய்க் கொண்டு வழிபடுவாமென்க.

இனி, இப்பட்டினப்பாலையின்கட் போந்தபொருள்கள் இசைவுபெறுகின்ற பொருத்துவாய்கள் இருபத்தேழு உள்ளன. அவை தம்மையெல்லாம் இறுதியில்

வினைமுடிந்துத் தொகுத்துக்காட்டுமிடத்துக்காண்க, இதன்கட்கருக்கொண்டமுதற்பொருள், உகூகூ-வது வரிமுதலாகமுடிந்த "திருமாவளவன் தெவ்வர்க்கோக்கிய, வேலினும்வெய்யகானமவன், கோலினுந்தண்ணிய தடமென்றோளே" என்பது உகஅ முதல் உ௨௦-ஆவது வரிகாறுமுள்ள "முட்டாச்சிறப்பிற்பட்டினம்பெறினும், வாருங்கூந்தல் வயங்கிழையொழிய, வாரேன் வாழியநெஞ்சே" என்பதனோடு பொருந்திநின்றுமுடிவதாகும். ஏனையவெல்லாம் சார்புபொருள்களாய் இம்முதற்பொருளை அணிந்துரைத்தற்பொருட்டு வந்தனவென்க,

குறிப்பு: இங்கே குறியாதுவிடப்பட்டவற்றிற்கெல்லாம் உரை பொருட்பாகுபாட்டினும், பின்னேயுள்ள அருஞ்சொற்பொருள் வரிசையினுங்காண்க.

(க-முதல் அ-வரி) தற்பாடியபுள்—வானம்பாடிப்பறவை; தன்-மழை. இப்பறவை மழைத்துளியை உண்டு உயிர்வாழ்வதாகலின் இது மழைவருகையை நோக்கிப்பாடுமென்றார். துளி-நீர்த்துளி. தேம்ப-வாட.

(கூ—கக) கார்க்கரும்பு-பச்சைக்கரும்பு. ஆலை-பாகுகாய்ச்சுங்கொட்டில். தெறுவு-சுடுதல். கவின்-அழகு. செறு-வயல். மோடு-பருத்தவயிறு. கூடு-நெல்வைக்குங்கூடு. இணர்ப்பெண்ணை-குலைகளையுடைய பனை; அன்றிப் பூங்கொத்துகளையுடைய கூந்தற்பனை எனினுமாம். முதற்சேம்பு-அடியிலே கிழங்குள்ள சேம்பு என்னுஞ்செடி.

(உ0—உஎ)அகல்நகர்-அகன்றவிடு. வியல்-அகலம். 'மடம்' என்பது பிறரறிவித்தவற்றை உட்கொண்டு அவற்றைப் பிறர்தெரியக்காட்டாது அகத்தேவைக்

கும் மகளிர்க்குரிய ஓர் இயற்கைக்குணம். இதனை ஆசிரியர்நக்கீரனுர் "கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை" என்பர். ஈண்டு 'மடம்' கள்ளம் அறியாமை என்னும் பொருட்டு, என்னை? ஈண்டுக்கூறப் பட்டார் சிறுமியரேயாகலின். கொடுங்காழ் கனங்குழை - வளைந்தசுற்றுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டகனத்த குண்டலம். முன்வழிவிலக்கும் விலங்குபகையல்லது கலங்குபகையறியாக் கொழும்பல்குடி-புதல்வர் விளையாடுங்காலத்து அவர் உருட்டுஞ்சிறுதேரினைச் சிறுமகளிர் எறிந்த குண்டலந் தடுக்கிநிற்கச்செய்யும் இது போன்ற சிறுதடைகளானபகை நேர்வதல்லது வேறு தம்மனங் கலங்குதற்குக் காரணமான பகையில்லாத செல்வநிறைந்த பலகுடிகள் என்க; பாட்டுச்சென்றவாறே எளிதிலே பொருள்கொள்ளக்கிடக்கும் இவ்வடிகட்கு இப்பொருள் காணமாட்டாதநச்சினர்க்கினியர் இவற்றை ஓர் இயைபுமின்றிக் 'கையினுங் கலத்தினும் மெய்புறத்தின்டிப், பெருஞ்சினத்தாற் புறக்கொடாஅ, திருஞ்செருவின்' என்னும் எழுபது எழுபத்திரண்டு எழுபத்துமூன்றும் அடிகளோடுசேர்த்துப் பொருளுரைத்துப் பின்பவற்றைக் கொண்டுவந்து 'கொழும்பல்குடிச் செழும்பாக்கம்' என்பதனேடுகூட்டி முடித்திடர்ப்படுகின்றார்; இங்ஙனம்பொருளுரைத்தல் பாட்டின்வரன்முறை சிதைத்தலாமன்றிப் பிறிதென்னை? இங்கே 'பாக்கம்' என்றது காவிரியாற்றின் கரையிலுள்ள ஊர். 'முதுமரத்தமுரண்களரி' என்னும் ருகூ-ஆம் அடிமுதற்கொண்டு, எச-ஆவதுவரிவரையில் கடற்கரையிலுள்ள செம்படவர்குப்ப இயற்கை சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறாகப், பாக்கத்திற்சொல்லப்

பட்டதனைக்குப்பத்திற்கும் குப்பத்தில் நடைபெறுதலைப்பாக்கத்திற்கும் ஏற்றி அவர்பொருளுரைத்தது போலியுரையாமென்க.

(உ அ-கக) கொள்ளை-வில்லை.பனை-குதிரை இலாயம். புறவு-புறம்பு. 'உருகெழுதிறலுயர் கோட்டத்து' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியருரைத்த பலபொருளுங் காண்க. 'கோட்டம்' கரையுமாம், கோயிலுமாம்.

(சం-ருo) போர்க்கதவு - வாய்பொருந்தின கதவுகள்; "போரமை புணர்ப்பின்" என்றார் நெடுநல்வாடையினும். ஓவம்-சித்திரம்; ஓவத்தன்ன இடனுடை வரைப்பின்" என்றார் புறத்தினும்.

(ருக-ருக) கேணித் தகை முற்றம்-கேணிகளை உள்ளடக்கின முற்றம்; தகைதல்-உள்ளடக்குதல்.

(ருக-ருஅ) 'முனிவர் வேட்கும் புகையை வெறுத்தலாற் குயில்கள் சோலையைவிட்டுக் காளிகோட்டத்திற் போய்த் தூதுணம்புறுக்களோடும் ஒருபுறத்தேதங்கும்' என நேரே பொருள்படுதலை விடுத்து நச்சினார்க்கினியர் காளிகோட்டத்தைப் புறுக்களுக்கு விசேடணமாக்கிப் பின் அப்புறுக்களோடுங் குயில்கள் காவிலே சென்றிருக்குமெனக் காவுடனே சேர்த்துப் பொருளுரைக்கின்றார். அங்ஙனம்பொருளுரைப்பின் முனிவர் வெள்விவேட்குமிடம் இதுவென்பது பெறப்படாமையானும், குயில்கள் எவ்விடத்தைவிட்டு எங்கேபோயிருந்தனவென்று வினவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமையானும் அஃதுரையன்றென மறுக்க. தவப்பள்ளிகளுள்ள காவிலே முனிவர்வேட்கின்றாரென்றும், அங்கெழும் புகையை வெறுத்து அச்சோலையை நீங்கிப்போய்க் குயில்கள் காளிகோட்டத்திற் றங்குகின்றனவென்றும்

பொருள்கூறுதலே பொருத்த முடைத்தாதல் காண்க. காவிரிகோட்டம் நகர்ப்புறத்தே உள்ளது; முனிவர் வைகுங்கா அதற்குஞ் சேய்த்தாய் உள்ளதென்க. கடிநகர்-அச்சந்தருங் காவிரிகோட்டம். தூது-சிறுகல்.

(ருகூ-எச) கருந்தொழில் - கொலைத்தொழில். கொலைத்தொழிலினும், இரும்புமுதலான வலியஉலோகங்கள் அடித்துத்திரட்டுந் தொழிலினும் பழகியகையைக் 'கருங்கை' என்பர்; "கொன்றுவாழ்தொழிலினும் வன்பணித்தொழிலினுங், கன்றியதொழிற்கை கருங்கை எனப்படுமே" என்பதூஉங்காண்க. 'கருந்தொழிற்கலிமாக்கள்' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் 'வலியதொழிலையுடைய செருக்கின பரதவர்பிள்ளைகள்' என்றுபொருளுரைத்து 'இவர் (கூஉ) கடலிறவின் சூடுதின்றும், (கூச) வயலாமைப் புழுக்குண்டும், (கூரு) வறளடம்பின் மலர்மலைந்தும், (கூகூ) புனலாம்பற் பூச்சூடியும், (கூரு) கோண்மீன்போல' என்றுசேர்த்துக் கொண்டுபோய்ப்பின் (எஎ) 'ஏழகத்தகரொடு சிவல் விளையாட' என்பதனோடு ஓரியையுமின்றிக் கூட்டிமுடித்து இடர்ப்படுகின்றார். 'கலிமாக்கள்' என்பதற்குச் சிறுபிள்ளைகள் என்று பொருள் கொண்டமையானே 'விளையாட' என்னும் வினைவந்தஇடம்பார்த்து இணக்கி இவ்வாறுபோலியுரைகூறினார். அதன்பின் எகூ-இல் உள்ள 'இகன்மொய்ம்பினோர்' என்பதனைப் பிரித்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் கூ0-இல் உள்ள 'வரிமணலகன்றிட்டை' என்பதனோடு சேர்த்துத்திரும்பவும் எ0-இல் உள்ள 'நீண்டி' முதலியவினைகளோடு சேர்த்துப்பிறகுஅதனை உஎ-இல் உள்ள பாக்கத்தோடு இயைத்துப் பெரியதோர்இடர்விளைத்துப் பாட்டின்

பொருளையஞ் சிதைத்தார். இவர்போல் இங்ஙனம் உரைக்குழப்பஞ்செய்வார் பிறரை வேறுயாண்டுங்கண் டிலம். சிறார் விளையாட்டையும், வலியபெருமக்கள் போர்விளையாட்டையுந் தனித்தனியே கூறவேண்டு மெனக்கருதிய தங்கருத்தை, அக்கருத்துக்குச் சிறி தும் இடந்தராத ஆக்கியோன்றிருப்பாட்டில் இயைப் பான்வேண்டி அதன் அங்கமெல்லாம் அலைத்து வரம்பின்றி யுரைகூறத்துணிந்தது அவர்க்குப் பெரி தும் ஏதமாம் என்க.

இனிக் 'கருந்தொழின் மாக்கள்' என்பதற்கு மீன்பிடிக்குங் கொலைத்தொழிலிற்பழகிய வலியசெம் படவர் எனவைத்து நேரேபொருளுரைத்தாச் சென் றால் இப்பகுதி ஆற்றொழுக்காய்ப் பொருள்பயந்து செவ் விதின் முடியுமாறறைப் பொருட்பாகுபாட்டில் வரைந் த பொழிப்புரைக்கட் காண்க. 'கலிமாக்கள்' என்பதற் குச் சிறார் என்று பொருளுரைத்தற்கு அதிகார வியைபு இடந்தராமையோடு அற்சொற்றொடரும் இடந்தருவதின்றாம்; என்னை? சிறுமகார்க்குக் கருந் தொழில், வலிய, செருக்கிய முதலான அடைமொழி கள் ஏலாமையானும், மாக்கள்என்னுஞ்சொல் அப் பொருடாராமையானு மென்பது. மற்றுக் கிடந்தவாறே வைத்துக் 'கலிமாக்கள்' செம்படவர்எனப் பொருளு ரைப்பின், 'இகன்மொய்ம்பினோர்' என்பதும் அவரை யேகுறித்துநின்று கூறியதுகூறலாமெனின்; அற் றன்று, செம்படவர் மேற்சொன்னவாறு 'கையினுங் கலத்தினும் மெய்யுறத் தீண்டிப்' போர் இயற்றியும் அதனானும் தம் வலியடங்காமையின் 'மாறுபட்டதிற

ருடையாராய்' கவண்கல் வீசுவாராயினரென்று உரை கூறக் கிடத்தலால் அது கூறியதுகூற லாகாதென்க.

வறள்அடம்பு-வறண்டமணலிற் படர்ந்த அடப் பங்கொடி ; இக்கொடி கடற்கரை மணலிற் படருமென் பது நெய்தற்கலி (௧௦) புள்ளும், பதிற்றுப் பத்துள் ளும் (௩௰, ௫௧) கூறப்படுதலின் இது 'வறள்' என்னும் அடைபடுத்துவந்தது.

(௭௫-௭௭) 'உறை' என்பது மண்ணாற்சுவர் போற் குழவனைந்து ஓரடிக்குமேல் உயரமாக்கிச் சுள் ளையில் வைத்துச் சுட்டெடுப்பது. நிலத்தை அகழ்ந்து இவ்வாறமைத்த உறைகளை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிச்செய்வது 'உறைக்கிணறு' என்றுசொல்லப் படும். மேழகத்தகர்-துருவாட்டின் ஆண் ; இதனை 'ஏழகம்' என்றும் வழங்குப ; இவ்விருசொல்லுந் துரு வாட்டின் ஏற்றுக்குப் பெயராதல் திவாகரத்துங் காண்க. சிவல்-கௌதாரிப்பறவை. புறச்சேரி-இழி தொழிலாளரான செம்படவர் நகர்க்குப் புறத்தேயிருக் கும் ஊர் ; இது குப்பத்தை அடுத்துள்ளதாகும்.

(௭௮-௧௦௫) கிடுகுநிரைத்து எஃகு ஊன்றி-கேட கத்தை வரிசையாவைத்து வேலை ஊன்றி என்க. நடு கல்லின் அரண்-நட்டகல்லையே இடமாய்க்கொண்டு நின்றவீரன் என்க. இவ்வாறன்றி, இறந்துபட்டவீர னுக்கு அறிகுறியாக அல்லது நினைவுக்குறியாக நிறுத் திய கல்லையுடைய காவலிடம் என்று பொருளுரைத் தலுமொன்று. நடுகல் நின்ற இவ்வரணத்தைத் தூண் டிற்கோல் சார்த்திய செம்படவர் குடிசைவீட்டுக்கு ஆசிரியர் உருத்திரங் கண்ணனார் வெளிப்படையாக உவமை கூறுதலையும் அறியாது, நச்சினார்க்கினியர்

இவ்வடிகளைப் பிரித்தெடுத்துக்கொண்டுபோய் எக-வது அடியிலுள்ள 'புறக்கொடாஅது' என்பதனோடு இயைத்து ஒருபொருளுரை கூறினர். அங்ஙனங் கூறுதற்கு உரிமையின்மையானும், ஆசிரியர் கருத்துக்கு மாறாய் உவமமின்றிப் பிறழ்தலானும் அவருரை பொருந்தாதெனை மறுக்க.

'நெடுந்தூண்டிலிற்காழ்' என்றமையான் அதனோடு இனமான மீன்இடும்புட்டிலும் கண்டுக்கொள்ளப்படும். கேடகம் மீனிடும் புட்டிலுக்கும், வேல் தூண்டிற்கோலுக்கும் உவமைகளாம்.

சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினான்-கருக்கொண்ட சுறாமீன் கொம்பைநட்டு அதனையே இருக்குமிடமாகச் சேர்த்த வலியகடற்றெய்வத்தின் பொருட்டு. மனை-இருக்குமிடம்; இச்சொல் இப்பொருள்படுமாகவும், நச்சினார்க்கினியர் இதனைக் கொன்னே வேறுபிரித்துப்போய் அரு-வது வரியிலுள்ள 'மனைமுன்றில்' என்பதனோடு கூட்டினார். "நெய்தனிலத்தில் நுளையர்க்கு வலைவளந்தப்பின் அம்மகளிர் கிளையுடன் குழீஇச் சுறவுக்கோடு நாட்டிப் பரவுக்கடன்கொடுத்தலின் ஆண்டு வருணன் வெளிப்படும்" என்பது பொருளதிகாரத்தில்நச்சினார்க்கினியருரைத்தவுரை.

மடிதல்-தந்தொழில் செய்யாது சோம்புதல். காவிரித்துறைக்கு உவமையாய் நேரேசென்றியைவதாகிய 'பெறற் கருந்தொல்சீர்த் துறக்கம்' என்னும் அடியை கககக-வது அடியிலுள்ள 'நெடுங்கால்மாடம்' என்பதனோடு இயைத்து இடர்ப்படுகின்றார் நச்சினார்க்கினியர். கவலையின்றிப் பல்பயன் நுகர்ந்து பரதவர் தம்

மகளிரோடும் இனிது விளையாட்டயர்கின்ற காவிரித் துறையைத், தேவர் அரம்பைமாதரோடும் விளையாடு கின்ற துறக்கத்திற்கு உவமை கூறுதலே நிரம்பவும் பொருந்த முடைத்தாம் என்க.

(கoக-ககரு) துனை - கணவன். மது - காமத் தேன். கொடுந்திமில் - முன்வளைந்த கட்டுமரம், அல் லது மீன்படகு, தோணி எனவும் ஆம். குருஉச்சுடர்- நிறஞ்சிறந்த விளக்கு. கண் அடை இய - கண் அடைத்த, அதாவது கண்டுயின்ற.

(ககசு-கஉரு) எக்கர் - காவிரியாற்றுநீர் கொண்டு வந்து திரட்டிய இடுமணல். இவ்வெக்கர்மணலிலே கடையாமத்தில் துயில்கொண்டு கிடப்பார் சுங்கங் கொள்ளுங் காவலாளர் என்பது நேரே பொருள்படுவ தாகவும், இதனைவிட்டு நச்சினார்க்கினியர் அதனைப் பரதவர்மேலேற்றி அவர் அம்மணன்மேற் கண் டுயின்று கிடப்பரென வுரைகூறி, மற்றை நாளில் அப் பரதவர் 'வெறியாடு மகளிரொடு' கூடி விழாவெடுப்ப ரென கருரு-வது வரியோடு கொண்டுபோய்க் கூட்டி முடித்திடுகின்றார். இப்பாட்டுச் செல்லுநெறியை ஒரு சிறிது நோக்குவார்க்கும் இவருரை பொருந்தாமை நன்குதெளியப்படும். சுங்கங்கொள்வோர் தங்கடமை வழாது இரவினுஞ் சாவடியிலிருந்தவாறே காவலாய் எக்கர்மணலிற் றுயில்கொள்வரெனக் கிடந்தவாறு வைத்துரைத்தலே பொருட்சிறப்புடைத்தாமன்றிப், பரதவர் உறங்கினரென வாளாது கூறல் சிறவா தென்க,

வேலாழி - கடல், ஈண்டு ஆகுபெயராற் கடற் கரை. இனிவேலா ஆழி எனப்பிரித்துக் கரையுங் கட

ழியென உரைத்தலுமொன்று ; இவ்வாறு கொள்ளின் 'தாழை வேளாழிவியன்றெருவில்' என்பதற்குத் 'தாழைவளர்ந்தகரையினையும் கடலருகே நின்ற அகன்ற தெருவினையுமுடைய' என்று பொருளுரைக்க ; வேளா ஆழி என்பவற்றில் ஆழி என்பதன் முதல் தொக்கு வேளாழி என்றவை புணர்ந்தன. உல்கு-சுங்கம் ; "உறுபொருளும் உல்குபொருளும்" என்னுந் திருக்குறளினும் இஃது இப்பொருட்டாதல் காண்க.

(௧௨௫-௧௪௧) வலியுடை வல்அணங்கின் நோன் புலி-வலியுடைமையால் வலிதேவருத்து மியல்பினதான வலியபுலியினடையாளம் ; 'புலி' உவமவாகுபெயர். பண்டம் பொதிமுடை-பண்டங்கள் பொதிந்தமூட்டை. வருடை-ஒருவகைமான். ஏழகம் : மேழகம் என்பன ஆட்டுக்கிடாய் என்னும் ஒருபொருளை யுணர்த்துவனவாம்.

(௧௪௨-௧௫௮) குறுந்தொடை-அணுகினபடிகள். படிக்கால்-ஏணி. பல்தகைப்பு-வீட்டின் பலபகுதிகள் : கட்டுகள். வளிநுழையும்வாய் - தென்றற்காற்றுப் புகும் சாளரம். நுண்தாது உறைக்கும்-நுண்ணிய மகரந்தப் பொடியைச் சொரியும் ; "புன்னை நுண்டா துறைத்தரு நெய்தல்" என்னும் ஐங்குறுநூற்றிற் போல. துடிப்பு - கணு. ஆவணம்-கடைத்தெரு.

(௧௫௯-௧௮௩) மையறுசிறப்பிற் றெய்வஞ்சேர்த்திய மலர் அணிவாயிற் பலர் தொழுகொடி-குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய தெய்வத்தை ஏற்றுவித்து மலர்களணிந்த கோயில் வாயிலிலே பலருந் தொழுதுசெல்லுங் கோழிக்கொடி என்க. நின்றவாறே சென்று

இயைந்து இங்ஙனம்பொருட்டருவதாகிய 'மையறுசிறப் பிற்றெய்வம்' என்னுஞ் சொற்றொடரைப்பிரித்தெடுத் துப்போய், முருகனுக்கும் ஏனைத்தெய்வங்களுக்கும் எடுத்த விழா அருகு ஆவணம் என்றுகூட்டி நச்சினார்க் கினியர் இடர்ப்படுகின்றார். கருகூ-வகூ வரிமுதல் கொடிச்சிறப்புக் கூறப்புகுந்த ஆசிரியர் மற்றைக் கொடிகளைக் கூறுதற்குமுன் தெய்வத்தன்மையுடைய கோழிக்கொடியை முதலிற் கூறக்கருதி முருகப்பிரான் கோயில்வாயிலிற் கட்டப்பட்டிருக்குமதனைக் கூறிய நுணுக்கமறியாது நச்சினார்க்கினியர் தாம் ஒருபொருள் கூறுவான் புகுந்து இழுக்கினர்.

கூழ்-உணவுப்பொருள். மஞ்சிகை-பேழை. பண் ணியம்-பலபண்டம். பாகு உகுத்த பசுமெழுக்கிற்காழ்- பாகாகக்காய்ச்சிவார்த்த பசிய மெழுக்கைப் பூசிய கோல். கிடுகு-சட்டம்; இச்சொல் முன் ஒருகால் கேட கம் என்னும் பொருளில் வந்தவாறுகாண்க. 'பாகு உகுத்த' என்பதற்கு இப்பொருள் காணமாட்டாத நச்சினார்க்கினியர் இதனை 'மஞ்சிகை' என்பதனோடு சேர்த்துப் 'பாக்கு வெற்றிலை சொரிந்தமஞ்சிகை' என்று பொருள் கூறினர். அவ்வாறியைத்தற்குச் செய்யுளிடந்தராமையின் யாங்கூறியதே பொருளென வறிக; சிறார் எழுமைப்பொருட்டுக் கோல்களில் மெழுக்குத் தடவி நாட்டுதல் உண்டு. இனி 'மெழுக்கு' என்பதற்குச் 'சாணத்தால் மெழுகுதல்' என்றுரை கூறினாருமுளர்; அது பொருந்தாமைகண்டுக் கூறிய வாற்றாற காண்க. 'கரும்பின் ஒண்பூப்போல மேலூன் றிய துகிற்கொடியும்' என்க.

'துவன்று இருக்கைத் தூங்குநாவாய்' எனமாற்

றிக் கூட்டி. 'நிறைந்த இருப்பினையுடைய அசையும் மரக்கலன்கள்' என்க.

கூம்புநுனிக் கொடி- கவிழ்ந்த கூம்பின் கொடி. பதாகை (வடசொல்)- பெருங்கொடி.

(௧௮௬-௧௮௭) காலின்வந்த கருங்கறிமூடை-வண்டியிற் கொண்டுவந்த கரிய மிளகுபொதி. கால்-உருள்; அஃது இங்கே உருளையுடைய வண்டியை உணர்த்தி நிற்கும்; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "கால்பார் கோத்து" என்னும் புறப்பாட்டிற் காண்க. "ஒருங்கு தொக்கன்ன வுடைப்பெரும் பண்டம், கலத்தினுங் காலினுந் தருவன ரீட்ட" * என்புழி அடியார்க்கு நல்லார் உரைகூறியவாறே 'வழியிற் கொண்டுவந்த' என்னுரைப்பினுமாம். இப்பொருள் கூறவறியாத நச்சினார்க்கினியர் 'நீரிற்காலில்வந்த' என இரண்டிடத்துக் கூட்டிக் 'கடலிலே காற்றான்வந்த' வெனப்பொருந்தாவுரை வரைந்தார். குடமலை-குடகுமலை; அல்லது மேற்கணை வாய்மலை; காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்கு மேற்கிலுள்ள ததுவாகலின், ஈண்டதனைக் கூறுதலே பொருத்தமாம்; பொதியம் தெற்கேயுள்ளதாகலின் அதனைக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஈழம்-இலங்கை.

(௧௮௭-௨௧௨) துறைமுகத்து நீரில் உலாவும் மீனும் கரையிற் றிரியும் மாடு முதலான விலங்குகளும் நீரிலும் நிலத்திலும் இடரின்றி உறங்கிச் செம்படவர் குடிசை முற்றத்திலும் ஊன்விற்றற் றொழிலையுடையார் குடிசையிலும் தாவிப்பாய்ந்துத் திரண்டும் நிற்கும் என்க. இங்ஙனம் நெறிப்படப் பொருளுரையாது நச்சினார்க்கினியர் 'புரவி முடை மணிபொன் முதலியன நீரி

* சிலப்பதிகாரம், மனையறம் படுத்தகாதை.

லும் நிலத்திலும் இனிதுதங்கி வளம் மயங்கிய மறுகு' என்றிடர்ப்பட் டியைக்கின்றார். 'துஞ்சி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'உறங்கி' என்னுஞ் செம்பொருளும் அதற்கேற்ற மீன், மாமுதலிய உயிருடைப் பொருள்களும் உளவாகவும், அவற்றைவிடுத்து அச்சொல்லுக்குத் தங்கின என ஆக்கப்பொருள்கொண்டு அவ்வாறு இயைத்தது இம்பாலுளைவிருப்ப அதனை உவர்த்தொதுக்கி அறிவுமயக்குங் கள்ளுண்பார் திறனேடொப்பதாயிற்றென்க.

மேலும், உகஎ-வது வரியிற் பலவேறு மொழி வழங்கும் பலதேயமாக்களுங் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வந்துறைவரெனக் கூறிய பகுதியை ஆண்டு நின்றும் பிரித்தெடுத்து வந்து அவர் உறையும் மறுகு என ஈண்டிதனேடு வரன்முறையின்றி முடிக்கின்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

கிளைகலித்து-சொல்வாரின்மையின் தம் சுற்றம் பல்கி.

பண்ணியம்-தின்பண்டம். நுகம்-குறுக்குக்கட்டை. பகல்-அதன் நடுவில் தைத்த ஆணி. கொண்டி-மிகுந்தபொருள்.

(உகங-உகஅ.) 'புலம்பெயர் மாக்கள் பல்லாயமொடுபதி பழகிக் கலந்தினிதுறையும்' எனக் கூட்டுக. பல் ஆயமொடு பதி பழகி-பல தொகுதியாகக் காவிரிப் பட்டினத்திலுறையும் நன்மக்களோடும் ஒருமித்தும் பழகி. வேறு வேறு உயர்ந்தமுதுவாய் ஒக்கல்-வேறு வேறாகச்சிறந்த அறிவுவாய்த்த சுற்றத்தாரையுடைய நன்மக்கள். வேறு வேறாக அறிவுசிறத்தலாவது பல திறப்பட்ட நூல்களிற்பயின்று முதிர்ந்த அறிவு வாய்த்

தல். பலதிறப் பட்ட அறிவுடைய நன்மக்களெல்லாரும் திருவிழா நடைபெறும் ஓரிடத்திற்சென்று கூடுதல் போலப்பலதிறப்பட்ட மொழிகள்வழங்கும் பலதேயத்தாரும் இந்நகரத்திற் குழுமுவர் என்க. 'வேறு வேறு பர்த்த' என்னும் அடைமொழித் தொடரை நச்சினார்க்கினியர் புலம்பெயர் மாக்களோடு கூட்டுகின்றார்; அங்ஙனமுறையுரைத்தல் வேண்டாகூறலேயாமென்க.

(உஉ௦-உங௧) பிணிஅகம் - சிறைக்களம். பீடுகாழ் முற்றி-தன்பெருமைத்தன்மை வைரம்ஏறி முதிர்தலால். காப்புஏறி-மதிலேறி. வாள்கழித்து-மதிற்புறத்திருந்த வாட்படைவீரரை ஓட்டி. தூறு இவர்துறுகல்-குறுஞ்செடிபடர்ந்த நெருங்கிய பொறைக்கல், அல்லது சிறுகுன்று, "வேங்கைமாத்தகட்டொள்வி தாயதுறுகல்" என்றார் புறத்திலும். 'உழிஞை' சிறுபூளை எனப்படுமென்று திவாகரத்துட் சொல்லப்படுதலின், அதனோடினமான பெரும்பூளையுஞ் சூடினரென்று ஆசிரியர் கூறிய கருத்தறியாது, நச்சினார்க்கினியர் இச்சொல்லை உசக-ஆம் அடியிலுள்ள 'மபங்கி' என்பதனோடு கூட்டியுரை கூறுகின்றார். 'பொய்கை, செருந்நிரற்று' நீடி எனக் கூட்டுக.

(உச௦-உசரு) அறுகோட்டு இரலை - அறுப்பறுப்பான கொம்புள்ள கலைமான். மான்பிணை-பெட்டைமான்.

(உசசு-உருக) கொண்டிமகளிர்-சிறையாகப் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட மகளிர். 'கொண்டி' முன்னே 'மிகுபொருள்' என்னும் பொருளில் வந்தது காண்க. கந்து-தெய்வம் உறையுந்தறி: சிவலிங்கம். பொதியில், அம்பலம் என்பன கோயிலென்று பொருளுணர்த்தும்.

(உடுஉ-உகூo) 'அறுகை' என்பதில் ஐசாரியை; அறுகம்புல், "அறுகையு நெருஞ்சியு மடர்ந்து" என்றார் மணிமேகலையினும். அழல்வாய் ஓரி அஞ்சுவரக் கதிர்ப்பவும்-அழன்ற வாயினை யுடைய முதுநரிகள் பிறர்க்கு அஞ்சுதல் உண்டாக ஓங்கி ஊளையிடவும் என்க. கூகையில் ஓர் இனம் ஆந்தை எனவும் பிறிதோர் இனம் கோட்டான் எனவும் வழங்கப்படும் என்பர்; இங்கேகூகைஎன்பது ஆந்தை. ஆண்டலை-கோட்டான் போல்வதொருபறவை; இதன்றலைஆண்மக்கள் தலை போலிருத்தலின் இப்பெயர் பெறுவதாயிற்றென்க, "புலவூண்பொருந்திய குராலின் குரலும், ஊண்டலை துற்றிய ஆண்டலைக்குரலும்" என்றார் மணிமேகலையினும்.

(உகூக-உகூஅ.) கொடுங்கால் மாடம் - கால்கள் வளைத்து அழகாகக் கட்டப்பட்டமாடம். 'கொடுங்கால்' என்னும் இவ்வடைமொழியை நச்சினார்க்கினியர் பேய் மகள் என்பதனோடு வறிதே இயைக்கின்றார்.

'விருந்து ஆனது உண்டு' எனமாற்றுக; 'உண்டும்' என்பதில் உம்மைதொகுத்தல்.

வறுங்கூடு - வறிதாய்ப்போன நெற்கூடு.

சாவிற்கு முற்குறியாகக் கூகை நடுப்பகலிற் குழறுதலைப் "பேணாரகநாட்டு, நன்பகலுங் கூகைநகும்" என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாவானும் உணர்க, வஞ்சிப்படலம், ச.

(உகூகூ-உகூகூ) ஞாயில் - அம்பெய்வதற்கு மதின் மேற் சமைத்த ஒரு மதிலுறுப்பு; இதனை அடியார்க்கு நல்லார் 'குருவித்தலை' என்பர் *

* சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக்காதை, உகஎ-ஆம் வரி.

விசிபிணிமுழவு - இறுகக்கட்டின வார்க்கட்டை யுடைய முரசு.

இனி இங்ஙனம் வகுத்துக்கொண்டு உரைகூறிய பொருத்துவாய்களையெல்லாம் ஒருமுடிபாக்கி இப்பாட்டின் வினைமுடிபுகாட்டுகின்றாம். இதன்கட்போந்த இருபத்தேழு பொருத்துவாய்களையும் பொருட்பாகுபாட்டிற் காண்க. இங்கு முடிபுமாத்திரையே வரைகின்றாம்.

நன்னூர் காப்பு எறி வாள்கழித்துத் தாயம் எய்தி அங்ஙனம் எய்தியமையாலும் மனம்மகிழானுய்ப் போர்வேட்டுச் சமம்முருக்கித் தன்பகைகளை அழித்துச் செறுவும் வாவியும் மயங்கவும் பொதியிலில் யானை உறையவும் மன்றத்து ஓரி கதிர்ப்பவும் ஆண்டலை விளிப்பவும் பேய்மகள் துவன்றவும் செழுநகர் வறுங்கூட்டுள்ளிருந்து கூகை குழறவும் ஊர்களின் அழியப் பெரும்பாழ்செய்தும் அமைதி பெறானுய்த் தான் முன்னியதுறை போகலிற் பல்லொளியர் ஒடுங்க அருவாளர் தொழில்கேட்ப வடவர்வாடக் குடவர் கூம்பத் தென்னவன் திறல்கெடச் சீறிக் கண்ணுற்செயிர்த்து நோக்கிப் பொதுவர் வழிபோன்ற இருங்கோவேள் மருங்குசாயக் காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கி உறந்தை போக்கிக் குடிநிறீஇப் புழை அமைத்துப் புதைநிறீஇப் பெயர்கொடுத்துப் புறக்கொடாது வேந்தர் சூடிய கழறகாலினையும் புதல்வரும் மகளிரும் திளைக்கும் மார்பினையும் பெருவலிமையினையும் உடைய திருமாவளவன் தெவ்வர்க்கு ஒக்கியவேலினும் யாம்போதற்கு எழுந்த கானம் கொடியதாயிராநின்றது ; அவன் செங்கோலினும் என்காதலியின் மென்றோள்கள் குளிர்ந்தனவா யிருக்கின்றன ; ஆக

யின், காவிரி பொன்கொழிக்கும் கழனியினையும், பாக்கத்தினையும், பூந்தண்டலையினையும், வரியினையும், அரண்மனை அட்டிலையும், சாலையினையும், காளிகோட்டத்தினையும், மன்றம் புறச்சேரி முதலியவற்றை யுடைபனைவாய்த் துறக்கம் எய்க்கும் பெருந்துறையினையும், உல்கு செய்வோர் மடியாதிருக்கும் பண்டசாலை முன்றிலினையும், விழவறாத ஆவணத்தினையும், செழுநகர் வரைப்பினையும், நனந்தலை மறுகினையும், வேளாளர் துவன்று இருக்கையினையும் உடையதாய்ப் பலமொழி வழங்கும் பலதேயத்தாரும் போந்துறையப்பெற்றதாய் உள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே அவ்வேந்தர் பெருமான் பரிசிலாகத் தரப்பெறுவேனாயினும் கூந்தல் இழை முதலியவற்றையுடைய என் ஆருயிர்க் காதலியைப்பிரிந்துவருதற்கு ஒருப்படமாட்டேன் கண்டாய் நெஞ்சமே! எனவினைமுடிபுசெய்க.

பட்டினப்பாலைஆராய்ச்சியுரை

முற்றும்.

பட்டினப்பாலை

அருஞ்சொற்பொருள்.

அ.

அகவ-இசைக்க, ௧௫௧

அகழ்க்குவன்-கல்லுவன், ௨௭௧.

அங்கி (வடசொல்) -தீ, ௫௪.

அசை-கட்டிய, ௧௭௫.

அசைஇ-இருந்து, ௨௫௧.

அசைவு-இளைப்பு, ௧௨௪.

அஞ்சவர-அச்சம் உண்டாக, ௨௫௭.

அட்டி-கொடுத்து, ௨௦௩ ; விட்டு (பரிபாடல்) ; இட்டு (திருமுருகாற்றுப்படை) ; மிகவிட்டு (பெரும்பாணாற்றுப்படை).

அட்டில்-அடுக்களை, ௪௩, ௨௧௨.

அடம்பு-அடப்பங்கொடி, ௬௫ ; பாவிகை (பிங்கலந்தை)

அணங்கு-தெய்வம், ௮௭ ; வருத்துந் தன்மை, ௧௩௪ ; வருத்தம், ௨௧௮.

அளை-தறி, ௩௧.

அதிர-முழங்க, ௧௫௭.

அந்தி-மாலைப்பொழுது, ௨௪௭.

அமரர் (வடசொல்)- தேவர், ௧௮௪, ௨௦௦.

அயர்-செய்யும், கொண்டாடும், ௨௧௫.

அரண்-காவலிடம், காவலிடமாய்க்கொண்டு நின்ற வீரனை உணர்த்தியது ஆகுபெயர், ௭௧.

அரிமா-சிங்கஏறு, ௨௧௮.

அருங்கடி-அரியகாவல், ௧௩௩.

அருங்கடிவரைப்பு-அரிய காவல் அமைந்த மதில், ௨௬௧.

அருத்தி-நுகர்வித்து, ௨௦௦.

அருவாளர்-அருவாள நாட்டின் அரசர், ௨௭௫.

அலவன்-நண்டு, ௧௦௧.

அவிர்-விளங்கு, ௬௪.

அறம்-நல்வினை, ௪௩ ; பிங்கலந்தை.

அறுகை-அறுகம்புல் ; ஈற்றில் நின்ற ஐசாரியை, ௨௫௬.

அறு கோட்டு இரலை-அறுப்பறுப்பான கொம்புள்ள கலைமான், ௨௪௫

அறை-பாசறை, ௨௩௭.

ஆ

ஆக்கம்-நுகர்ச்சிப் பொருள்கள், ௧௧௧.

ஆங்கண்-அவ்விடம், அங்கண் என்பது நீண்டது, ௧௨.

ஆண்டலை-கூகை கோட்டான் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருபறவை ; இதன் றலை ஆண்மக்கள் தலை போறலின் இப்பெயர் பெற்றது ; இதனைக் கோழி என்பர்பிங்கலந்தையுள் ; ௨௫௮.

ஆயம்-கூட்டம், ௨௧௩ ; திவாகரம்

ஆரம்-சந்தனக்கட்டை, கஅஅ.

ஆலை-கொட்டில், கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சும் இடம், கூ.

ஆவணம்-அங்காடித்தெரு கருஅ.

ஆவுதி (வடசொல்) -வேள்வி, ருரு, உ௦௦.

ஆன்-பசுமாடு, உ௦ச

ஆறு-இடையறுது, ஆறுதலென்னும் வினையெச்சத் தீறுதொகுத்தல், உகூஉ.

இ

இகல்-மாறுபாடு, எஉ.

இருத்து-தொங்கவிட்டு, தாழவிட்டு, உருக.

இடைகழி-ரேழி, கசச; "இடைகழிநின்றவென்னை" என்றார் சிவக சிந்தாமணியிலும், ௩ககூ

இணர்-குலை, பூங்கொத்து, கஅ.

இயம்ப-ஒலிக்க, கருஎ.

இயல்-தன்மை, கசக.

இரலை-ஆண்மான், புல்வாய், உசரு; "இரலையுங் கலையும் புல்வாய்க் குரிய" தொல். மரபியல், சச,

இரியல்-விட்டுப்போதல், ருகூ; எச. 'திங்கள்' சிலப்பதிகாரம், அந்தி மாலைச் சிறப்புச்செய்காதை, ருஉ.

இரு-பெரிய, ருகூ, கூக.

இருக்கை-இருப்பு, கஎச, உகஉ.

இருங்கோவேள்-துவரை நகரில் அரசாண்ட வேளிர் மன்னரில் ஒருவன், உஅஉ; புறநானூறு, உ௦க, உ௦உ.

இளக்கும்-அசைக்கும், கஎஉ.

இவர்-எழிப் படர்ந்த, உ௩ச; திவாகரம்.

இறவு-இறாமீன், கூ௩.

இறைவன்-அரசன், கஉ௦.

ஈ

ஈன்றடி-திரண்டு, தொக்கு, க௩உ.

ஈழம்-சிங்களம், இலங்கை, ககக.

உ

உகளல்-குதித்தல், தாண்டல், கசக, உசரு; பிங்கலந்தை, உகஅகூ; பாய்தல், திவாகரம்.

உகிர்-நகம், கச௦.

உகுத்தல்-வார்த்தல், ககூச; சிந்துதல், திவாகரம்.

உணங்கு-உலருகின்ற, உஉ, அ௩.

உரவுத்திரை-உலவும்அலை, க௦க; இப்பொருட் டாதல், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை பாடாண்படலம் "குடிபவான் பிறை" என்னுஞ்செய்யுளுரையிற் காண்க.

உரு-வடிவு, ௩.சு; அழகு, கசஉ.

உல்கு-சுங்கம், கஉரு.

உலாய்-உலாவி, உ௩௩.

உவவு முழுமதிவிளங்குந்நாள் கூ௩

உழிஞை-சிறுபூளை, உ௩ரு; திவாகரம் பிங்கலந்தை; இத

க

கடி-அச்சம், ௫௭; காவல், ௨௨௧, ௨௩௬, ௨௬௧.
கடிந்தும்-நீக்கியும், ௧௧௧.
கடியரண்-காவலமைந்த அரண், ௨௨௧.
கடை-தலைக்கடை, தலைவாசல், ௨௬௧.
கடைக் கங்குல்-கடை யாமம், ௧௧௫.
கன்-இடம், ௨௪௨.
கண் அடைஇய-கண் அடைத்த : கண்துயின்ற, ௧௧௫.
கண்ணி-ஆடவர் முடிமேற்சூடும் மாலை, ௧௦௧.
கணம் (வடசொல்) -தொகுதி, ௨௫௧.
கதிர்ச்செல்வன்-பகலவன் ௧௨௨
கதிர்ப்ப-ஒளி யிட, ௨௫௭; 'கதிப்ப' எனப்பாடங்கொள்ளுதலுமாம், என்னை? காரைக்காலம்மையார் மூத்ததிருப்பதிகத்தில் "ஊமைக் கூகையும் ஓரியும் உறழுறழ் கதிக்கும்" என்றாராகலின்.
கதுப்பு-மயிர்,௨௫௧.
கதுவும்-பற்றும்,௨௭௮; கவரும், புறநானூறு, ௧௮.
கந்து-அருட்குறி : சிவலிங்கம், 'தெய்வம் உறையுந்தறி' என்பர் நச்சினார்க்கினியர், ௨௪௧.
கமழ்-மணக்கும், ௬.
கமுகு-பாக்குமரம், ௧௭.
காம்-முதலை, ௨௪௨.
கருந்தலை-பெரியதலை, ௨௩௦.
கருந்தொழில்-வலிய தொழில், ௬௨.
கலம்-படைக்கலம், ௭௦.
கலி-மனஎழுச்சி : மனச்செருக்கு, ௩௨, ௬௨.
கலித்த-செருக்கிய, செருக்கித்திரிந்த, ௨௪௨
கலித்து-தழைத்து, ௧௧௬; "தூவற்கலித்த" புறநானூறு, ௨௪.
கவான்-மலைப்பக்கம், பக்கமலை, ௧௩௮.
கவி-கவிந்த : வளைந்த, ௧௫௩; மூடிய, ௧௬௭.
கவிய-'இடிய' நச்சினார்க்கினியர் பொருள், ௨௨௩.
கவின்-அழகு, ௧௦, ௨௬௧.
கழல்-காலின் அணி, ௨௬௪; திவாகரம்.
கழனி-வயல், ௮.
கழி-உப்பங்கழி, ௩௨.
களரி-சண்டை யிடுதற்குச் சமைந்த இடம், ௫௧; திவாகரம், பிங்கலந்தை.
கறி-மிளகு, ௧௮௬.

கா

கா-சோலை, ௫௩.
காதல்-தலைவனுந்தலைவியும் ஒரு

குழை-மகரக்குழை, உ௩.
குறங்கு-தொடை, கசக.

கூ

கூடல்-யாறு கடலொடுகலக்குமிடம் : கழிமுகம், கஅ.
கூடு-நெற்குதிர், கடு, உகஎ.
கூதாளம்-'வெண்டாளி' என்பர் நச்சினார்க்கினியர், அடு; வெண்டாளி ஒருசெடி ; பிங்கலந்தையிலுந் திவாகரத்திலும் இது கொடிவகையிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.
கூப்பி-குவித்து, கடுச.
கூம்ப-குன்ற, உஎசு ; 'ஒடுங்க' பிங்கலந்தை
கூம்பு-பாய்மரம், கஎடு.
கூழ்-பல்வகை உணவு, கசுரு ; திவாகரம்.
கூளி-பேய்க்குப் பொதுப்பெயரான இச்சொல் இங்கே ஆண்பேயை உணர்த்துகின்றது, உடுக.

கெ

கெழு-பொருந்தின, ௩சு, கசுஉ.
கெழுமி-பொருந்தி, சஎ.

கே

கேணி-கிணறு, ௰க ; திவாகரம்.
கேள்வி-நூற்கல்வி, கசுக; திவாகரம்.

கொ.

கொடுங் கால்-வளைந்த சுற்று, உ௩; வளைந்தகால்கள் (Arches தலைவளைந்த தூண்கள், உகூக.
கொடுந்தாள்-வளைந்தகால், கசு0.
கொடுந் திண்ணை-சுற்றுத் திண்ணை, கசு௩.
கொடுந்திமில்-முன்வளைந்தகட்டுமரம், கசுஉ ; 'திமில்' தோணி என்பர் திவாகரத்தில்.
கொடுமேழி-வளைந்த கலப்பை, உ0டு.
கொடுவரி-வளைந்த வரிகளையுடைய புலி, உ0க.
கொண்டி-கொள்ளப்பட்ட மிகுபொருள், உகஉ ; கொண்டிமகளிர்-சிறையாகக் கொண்டுவந்த பெண்கள், உசசு.
கொண்மூ-மேகம், கூடு.
கொழிக்கும்-தெள்ளித் தொகுக்கும், எ ; திவாகரம்.
கொள்ளை-விலை, உக.

கோ.

கோட்டம்-சுரை, கோயில், ௩சு.
கோடியர்-கூத்தர், உடு௩ ; திவாகரம்.
கோடு-கொம்பு, அசு.
கோதை-மகளிர் அணியும்மாலை, கக0; சு-ஆம்பரிபாடல் பரிமேலழகியா ருரையிலுங் காண்க.
கோதையர்-மாலையணிந்த மகளிர், அடு.
கோள்-குலை, கசு ; "செழுங்

கோள்வாளை" புறநானூறு, ௧௧௮.
கோள்மீன்-கிரகம், ௯௮.

ச

சமம்-போர், ௨௩௮; போர்க்களம், இனியது நாற்பது, ௯

சா

சாம்பும்-வாடும், ௧௨; "கின்னரர் சாம்பினரோ" சீவகசிந்தாமணி, ௭௨௮.
சாய-குறைய, ௨௮௨
சாயல்-மென்மை, ௧௫௦; தொல்காப்பியம், உரிச்சொல்லியல், ௨௭.
சாற்றி-சொல்லி, ௨௯.
சாறு-திருவிழா, ௨௧௫.

சி

சிமையம்-மலை யுச்சி: குவடு, ௧௩௮.
சிவல்-கௌதாரி, ௭௭; பகன்டையுமாம்; திவாகரம்.
சினத்த-கோபத்தினை யுடைய, ௧௨௨.

சீ

சீறி-மிகச்சினந்து, ௨௭௭; திவாகரம்.

சு

சுடர்-ஒளி, ௨௧.
சுறவு-சுறாமீன், ௮௯.

சூ

சூடு-சுடப்பட்ட தசை, ௪௩; "குறுமுயற் கொழுஞ்சூடு" என்புழியும்இப்பொருட்டாதல் காண்க, புறநானூறு, ௩௪.

செ

செயிர்த்து-சினந்து, ௨௮௦; 'குற்றத்தைஎண்ணிப்பார்த்து' என்றுரைப்பினுமாம்; இச்சொற்கு இருபொருளுமுண்மை, "செயிரே குற்றமுஞ் சினவலுமாகும்" என்னுந் திவாகரசூத்திரத்தானுணர்க.
செரு-சண்டை : போர், ௭௨.
செருந்தி-கோரைப்புல், ௨௪௩; வாட்கோரையுமாம், திவாகரம், பிங்கலந்தை.
செல்லா-கெடாத, ௧௮௪.
செவ்வேள்- முருகப் பிரான், ௧௫௪.
செற்றோர்-பகைவர்,௨௨௮; பிங்கலந்தை.
செறி-நெருங்கின, ௧௫௪.
செறு-வயல், ௧௧, ௨௪௪.

சே.

சே-சிவந்த, ௧௪௯.
சேக்கும்-தங்கும், ௫௮, ௨௪௧.

ஞெ

ஞெமலி-நாய், ௧௪௦

ஞா

ஞாயில்-அம்பெய்தற்கு மறைவாய் மதில்மேல் அமைக்கப்படுவது, ௨௮௮; இதனை "மீன்

நிறைத்தலின்" என்புழியும்இப் பொருட்டாதல்காண்கசீவகசிந்தாமணி,நாமகளிலம்பகம், ௫௦.

திறல்-வலிமை, ௩௯, உஎஎ.

தீ

தீங்தொடை-இனியயாழ் இசை உ௫௪; தொடை-யாழ் நரம்பு, புறநானூறு, எ௦; இங்கேநரப் பிசையை உணர்த்திற்று.

தீம்புகார்-காட்சிக் கினிய காவிரிப்பூம்பட்டினம், கஎ௩.

து

துகள்- நுண்பொடி, சஎ.

துகிர்-பவளம், கசஅ, ௬அக.

துகில்-வெள் ளாடை, கஎ; 'வெண்பட்டு' என்பர் சீவகசிந்தாமணி உரையில்,உகூகக.

துகிற்கொடி-வெள்ளிய துணியாற் செய்த கொடி, ககூஅ; 'துகிற்கொடி'வெண்மை செம்மை இரண்டற்கும் பொது வென்பர் சீவகசிந்தாமணியுரையில், ௩௪.

துச்சில்-ஒதுக்கிடம், ௫அ; "துச்சிலிருந்துதுயர்கூரா" என்பது இனிதுநாற்பது, ௪௦.

துஞ்சி-உறங்கி, கக௫.

துஞ்சும்-தங்கும், சக; "அறந் துஞ்சுஞ்செங்கோலையே" புறநானூறு, உ௦.

துடி-உடுக்கை,பாலைப்பறைஉக௫ துடுப்பு-கறு, க௫௩.

துணை-கணவன், க௦௪.

துப்பு-வலிமை, உ௬அ.

துய்த்தும்-நுகர்ந்தும், கக௪.

துயில்-உறக்கம், க௫.

துவன்று-நிறைந்த, நெருங்கிய, கஎ௪, உக௨; "துவன்றுநிறைவாகும்" தொல்காப்பியம்,உரிச்சொல்லியல். ௩௪.

துறக்கம்-வானுலகு, க௦௪

துறுகல்-பொறைக்கல்,சிறுகுன்று, உ௩௪; "புலவுசேர் துறுகல்" என்றார்ஐங்குறுநூற்றில், உக௦.

துறைபோகிய-முற்றக் கற்ற ககூக;துறைபோகலின்-முற்ற முடித்தலின், உஎ௩.

தூ

தூ-தூய, ககஎ.

தூஉய்-தூவி, உ௫௨; "மலைவான் கொள்கென உயர் பலி தூஉய்" புறநானூறு, க௪௩.

தூங்கு-அசையும், கஎ௪.

தூசு-கூறை, க௪அ.

தூதுணம்புறவு-தூதுஉண் அம்புறவு எனப்பிரித்துச் 'சிறுகல்லைத்தின்னும் அழகிய புறா' எனப்பொருளுரைக்க; "தூதுணம்புறவெனத் துதைந்தநின் னெழிலலம்" என்றார் கலியினும், ௫௪.

தூறு-சிறுசெடி, உக௪.

தெ

தெவ்வர்-பகைவர், உகக; "தெவ்வுப்பகையாகும்" தொல். உரி. ருo.

தெறுவு-சுடுதல், கo; "தெறுகதிர்க்கனலி" என்பது புறநானூறு, ௬௩.

தென்னவன்- பாண்டியன், உ௭௭.

தே

தேஎம்-நாடு, தேயம், உக௬.

தேம்ப-வாட, ௪.

தேறுநீர்-தெளிந்தநீர், க௭.

தொ

தொக்காங்கு-கூடினாற் போல, உகரு.

தொட்டு-அகழ்ந்து, தோண்டி, உ௮௪.

தொடி-கடகம், கரு௪,

தொடுதோல்-செருப்பு, உ௬ரு.

தொடை-படி, க௪உ.

தொல்சீர்-பழையசிறப்பு, கo௪.

தொல்லிசை- தொல் இசை, அடிப்பட்டபுகழ், உஉ௪.

தொலைத்த-அழித்த, உஉக.

ந

நகர்-வீடு,உo, 'மாளிகை' என்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரைகாரர்,பொதுவியற் படலம், கo ; கோட்டம்: கோயில், னெ, "முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே" என்றார்புறநானூற்றினும், ௬.

நசை-விருப்பம், உoரு.

நடுகல்-இறந்துபட்ட மறவனை நினைவு கூர்தற்கு நட்டகல், ௭க; இங்ஙனங் கன்னடுதலைப் "பரலுடைமருங்கின்" என்னும் புறப்பாட்டிற்காண்க.

நடுவு-நடுநிலைமை, உo௭.

நண்ணார்-பகைவர், உஉரு.

நந்தா-அவியாத, உ௬௭.

நயந்தும்-விரும்பியும், கக௩.

நறவு-கள், க௮o.

நறு-நல்ல, ருரு.

நன்பகல்-உச்சிப்பகல், உ௬௮; புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரை,வஞ்சிப்படலம், ௪.

நனந்தலை-அகன்றஇடம், கக௩; தொல்காப்பியம், உரி யியல், ௭௮.

நனி-மிகுதி, க௮க; தொல்காப்பியம், உரியியல், ௩.

நா

நாடி-ஆராய்ந்து, உo௬.

நாண்மீன்-நட்சத்திரம், ௬௮.

நாப்பண்-நடு, ௮க, கக௪.

நாவாய்-மரக்கலம், க௭௪.

நி

நிரைத்து-வரிசையாக வைத்து, ௭௮.

"நிமிர்பரியமா" என்புழியும் இப்பொருள் காண்க, புறநானூற்றுரை, கச.

பருவம்-பொழுது, கஉஅ ; வட சொல்.

பரோர்-'பருவர்' பெரிய அழகு, உகச.

பலி-தேவருணவு, கசுரு ; வட சொல்.

பள்ளி-தவத்தோர் இருப்பிடம், ருங ; இப்பொருட்டாதல்புறப் பொருள் வெண்பாமாலையுரை யிலுங் காண்க, வஞ்சிப் படலம், கூ.

பறழ்-பன்றிக்குட்டி, எரு; "குட் டியும் பறழுங்கூற்றவண்வரை யார்" என்னுந் தொல்காப்பிய மரபியற் சூத்திரத்தால்பன்றிக் குட்டியும் பறழ் எனப்படுதற் குரித்தாதல் காண்க.

பா

பாகு-குழம்பு, கசுசு.

பாசிழை-'பசுமைஇழை' பசிய அணிகலன், கசஎ.

பி

பிடி-பெண்யானை, உஉச.

பிணர்-பொரிந்த வடிவு: சருச் சரை, அக.

பிணி-கட்டு, வார்க்கட்டு உகங.

பிணிக்கும்-கட்டும், நக.

பிணியகம்-சிறைக்களம், உஉஉ.

பிணை-மானினத்திற் பெண், உசரு ; தொல். மரபியல், ருஎ.

பிழி-கள், அக.

பிளிறு-முழங்கும், உஙசு.

பிறங்கு-விளங்கும், உஅரு ; உயர்ந்த, "பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தையோனே", புறநா னூறு, சுக.

பீ

பீடு-பெருமைத்தன்மை,உஉஉ.

பு

புகர்-நிறம்:பச்சென்றநிறம்,எச; திவாகரம்.

புணரி-கடல், கஎ.

புதவம்-அறுகு, உசங ; ஒரு வகைப்புல் என்பர் பிங்கலந்தை யுள்.

புதவு-வாயில், கஎசு; "பூரித்துப் புதவந்தோறும்" என்றார்சீவக சிந்தாமணியினும், உருசங.

புதை-அம்புக்கட்டு, உஅஅ.

புயல்-மழை, ச

புரவி-குதிரை, உச.

புலம்-நிலம், கஉ.

புலம்பெயர்-தம் நிலத்தைக் கை விட்டுவந்த, உகஎ.

புலவு-புலால், புலால் நாற்றம், கச.

புலிப் பொறித்து- புலியினுரு வை இலச்சினையாக இட்டு, கஙரு.

புழுக்கு-புழுக்கின இறைச்சி, கசு ; "யாமைப் புழுக்கின்" என்றார் புறநானூற்றினும், உசஉ.

புழை-சிறுவாயில், கசச, உஅஎ; திவாகரம்.

புறக்கொடாது-முதுகு காட்டாது, அதாவது பின்னிடையாது, எக, உகா.

புறம்போக்கி-வெளியே போகவிட்டு, கூடு.

புறவு-புறம்பு, கூகூ.

புன்றலை-சிவந்த மயிரினையுடையதலை, புல்-புற்கென்ற நிறம், பழுப்புநிறம், கூ ; "தில்லையன்ன புல்லென் சடையோன்" என்னும் புறநானூற்றுரையிலும் உகூஉ, "சிறுபுன் மாலைதலைவரின்" என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, கைக்கிளைப்படலம், கூ-ஆஞ் செய்யுளுரையிலும் இப்பொருட்டாதல் காண்க; 'புற்கு' பொன்னிறம் புகர்நிறம் இரண்டிற்கும் பெயராமென்பர் திவாகரர்.

புனல்-நீர், எ.

பூ

பூதம்(வடசொல்)-குறள், இஎ.

பூளை-மெல்லியபஞ்சினைத்தரும் ஒருசெடி, இது பெரும்பூளை சிறுபூளை என இருவகைத்து; இங்கிது 'பெரும்பூளை'யினைக் குறிக்கின்றது, உகூ௫.

பெ

பெண்ணை-பனை, கஅ, அகூ.

பே

பேஎது-என்னாது, கரு௱ாத, கககூ; திவாகரம்

பேணி-போற்றி,வழிபட்டுஉ௦௦.

பேம்-அச்சம், உ௫௫; தொல்காப்பியம், உரியியல், கூக.

பொ

பொதிமூடை-பொதிந்து வைக்கப்பட்ட மூட்டை, கூஎ.

பொதியில்-அம்பலம், உசகூ; திவாகரம், பிங்கலந்தை.

பொதுவர்- இடையர், உஅக.

பொர-சண்டையிட, சகூ.

பொருத-உரிஞ்சிய, உகூச; "கறுழ்பொருத செவ்வாயான்" என்புழியும்இப்பொருட்டாதல் காண்க, புறநானூறு, ச.

பொழில்-தோப்பு, சோலை, கூகூ.

பொறி-அடையாளம், கா;மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறி, க௦உ.

பொறித்து-அடையாள்மாக அல்லது இலச்சினையாக இட்டு, கூ௫.

பொன்ற-அழிய, மாய, உஅக; திவாகரம்.

மா

மா-கருமை, ருக; உசக; விலங்கு, யாடு, ககஅ; குதிரை கஉங; பெருமை, உஙஎ.

மாக-அழுக்கு, உப்பு, கoo.

மாட்டிய-கொளுத்திய, உசஎ; "இரும்புலிவேட்டுவென்பொறியறிந்து மாட்டிய" என்றார் புறத்திலும், கக.

மாந்தி-குடித்து, அக.

மாயிதழ்-கரியஇதழ், உசக.

மாரி-மாரிக்காலம், மழையெனினும்ஆம், கஉஅ.

மால்-பெருமை, மால்வரை-பெரியமலை, கஙஅ.

மான்பிணை-பெண்மான், உசரு.

மி

மிசை-மேல், கஎரு.

மிழற்றும்-நிரம்பாமென் சொற்சொல்லும், உகூச; "தாமென்றுமிழற்றும்" எனவும் (ககூஉகூ "வருத்தம்மிழற்றி" எனவும் (உஙஙக) சீவகசிந்தாமணியிற் போந்தமைகாண்க; "நிழற்றலுமிழற்றலு நிரம்பாமென் சொல்" என்றார் திவாகரத்துள்ளும்.

மு

முக்கால்-மூன்று உருள்கள், உரு.

முகிழ்-முகைத்த, முகிழ்த்த, தாமரைமுகை எனினும் ஆம், உககூ.

முட்டா-இடையூறுபடாத, பிறழாத, உoச; "நல்லறம், முட்டுடைத்தாகஇடைதவிர்ந்துவீழ்தலின்" என்றார் பழமொழியிலும், ஙகூகூ; குறையாத, உசஅ; இப்பொருட்டாதல் "முட்டின்றொருவர் உடையபொழுதின்கண்" என்புழியுங்காண்க, பழமொழி, கஙச.

முதல்-அடி, கிழங்கு, கக.

முதுவாய்-அறிவு வாய்த்தல், உகச, உருங.

முரசு-பறைப்பொது, கருஎ; திவாகரம்.

முரண்-மாறுபட்ட, ஙஎ; "கடுமுரண்முதலைய" என்னும்புறநானூற்றுரையினும் இப்பொருள் காண்க, ஙஎ; முரண்களரி-சண்டையிடும் இடம், ருக.

முரல-ஒலிக்க, கருகூ; "முழவுபணைமுரல" என்னும் பரிபாடலுரையையுங் காண்க, எ.

முருக்கி-கெடுத்து, தோல்விபெறச்செய்து, உஙஅ; "தோள்வலிமுருக்கி" என்னும் புறநானூற்றுரையையுங்காண்க, கஅ.

முருகு-மணம், ஙஎ.

முழவு-தண்ணுமை, மத்தளம், கருஎ.

முற்றிழை-தொழில் முற்றுப் பெற்ற அணிகலம், ௨௧௬.

முன்றில்-முற்றம், அ௩, ௧௪௬, ௧௭௭.

முன்னிய-நினைத்த, ௨௭௩.

முனை-பகைவரிடம், ௨௩அ; 'வேற்றுப்புலம்' புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரை, வெட்சிப் படலம், ௧௭.

முனைஇ-வெறுத்து,௫௫;"அலை பகமுனைஇ" புறநானூறு, ௫௨; "முனைவுமுனிவாகும்" தொல் காப்பியம், உரியியல், ௬0.

மூ

மூடை-பொதி,மூட்டை, ௧அ௬; முட்டையை மூடையென்பது பாண்டிநாட்டுவழக்கு.

மூதூர்-பழையவூர், ௨௧௫.

மெ

மெழுக்கு-மெழுகு, ௧௧௬.

மே

மேழகம்- யாடு, ௭௭ ; திவாகரம்.

மேனி-நிறம், ௧௪அ ; திவாகரம்.

மை

மை-குற்றம், ௧௫௧ ; திவாகரம்.

மைந்தர்-ஆண்மக்கள் (திவாகரம்) இளைஞர்(பிங்கலந்தை), ௧0௧.

மொ

மொய்ம்பு-வலிமை, ௭௨, ௨௭௧.

மோ

மோடு-வயிறு, ௧௪; பிங்கலந்தை.

யா

யாணர்-புதுவருவாய், ௩௨ ; தொல்காப்பியம்,உரியியல்அ௩

யாழ்-ஓர் இசைக் கருவி, இது பேரியாழ், சகோடயாழ், மருத யாழ், செங்கோட்டியாழ் என நால்வகைப்படும், ௧௫௬ ; திவா கரம்.

வ

வசை-குற்றம், ௧ ; திவாகரம்.

வடமலை-வடக்கேயுள்ள மலை, இமயம்மேருமுதலியன ௧அ௭.

வடவர்-வட நாட்டி லுள்ளவர், ஆரியவரசர், ௨௭௬.

வடிமணி-வடித்தமணி, ௨௩௨ ; 'தெளிந்தமணி' என்பர் புறப் பொருள்வெண்பாமாலை யுரை காரர்,பொதுவியற்படலம்,௧௪.

வடு-குற்றம்,௨0அ;பிங்கலந்தை; தவறு, பரிபாடலுரை, ௨.

வதியும்-தங்கும், ௧௫ ; திவாகரம்.

வம்பலர்-புதிதுவந்தோர், ௨௪௧ ; 'வம்பு' புதுமைப் பொருட்டா தல் திவாகரத்துட்காண்க.

வயங்கு-விளங்கும், ௨௧௧.

வயவர்-வீரர், ௨௩௨.

வரி-நிறம், ௩அ ; பிங்கலந்தை ; வரிமணல்-கரிய நிறத்தினையு டையமணல், அதாவது : கடல் நீர்அரித்த கரியமணல், ௬0.

வருடை-வருடைமான், ௧௩௧ ;

விழா-திருவிழா, உ௫௫.
விளிப்ப-கூவ, அழைக்க, உ௫௬; திவாகரம்.

வீ

வீழ்-விழுது, ௮௪; "சிதலை தினப்பட்ட வாலமரத்தை மதலையாய் மற்றதன்வீழூன்றி யாங்கு" நாலடியார், தாளாண்மை, எ.

வெ

வெண்மீன்- வெள்ளி: சுக்கிரன், ௪.
வெரீஇ-அஞ்சி, ௩௩.
வெளில்-யானைகட்டுந்தறி ௧௭உ; "களிறிலவாகிய புல்லரைநெடு வெளில்" என்பதனுரையிலுங் காண்க, புறநானூறு, ௧உ௭; பிங்கலந்தை.
வெறி-வெறியாட்டு, வேலன் ஆடல், அணங்கு ஆட்டு, ௧௫௫; திவாகரம், பிங்கலந்தை. 'வெறி' வள்ளிக் கூத்தென்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யுரைகாரர், பாடாண்படலம், ௪௪.
வேலன்-முருகபூசை பண்ணுமவன், வெறியாட்டாளன்.

வே

வேட்கும்-ஓமஞ்செய்யும், வேள்விசெய்யும், ௫௪.
வேட்டு-விரும்பி, உ௩௪.
வேட்டம்-மீன்பிடித்தல், ௧உ.
வேலாழி-கடல், ஆகுபெயராற் கடற்கரையை உணர்த்திற்று, ௧௧௧; 'வேலாழி' கடலை உணர்த்துதல் "வில்லார் விழவினும் வேலாழி குழுலகின்" என்னுந்திணைமாலை நூற்றைம்பது, ௪உ-ஆம் செய்யுளுரையிற் காண்க. வடமொழியுள் 'வேலா' என்னுஞ்சொற் கடற்கரையை உணர்த்தும்; இனி இதனை வேலா ஆழி எனப் பிரித்துக் கரையுங்கடலுமென் வுரைப்பினும் ஆம்.
வைகல்-நாள், ௧உ௪.